

PHAN HỒN NHIÊN

PHAN VŨ LINH

chười hạt

Đồ chơi

CHUỖI HẠT AZOTH

Bạn đang đọc ebook CHUỖI HẠT AZOTH của tác giả Phan Hồn Nhiên và Phan Vũ Linh. Mong rằng ebook này sẽ mang đến cho bạn một tác phẩm Văn học hay.

Tuy nhiên, nếu bạn có khả năng xin hãy đọc tác phẩm này bằng sách trước hết vì lợi ích cho Nhà xuất bản, bản quyền tác giả và góp phần phát triển xây dựng nền Văn hóa đọc. Hãy chỉ đọc chế bản này trong điều kiện bạn không thể tìm đến ấn phẩm sách.

Thông tin sách:

Tác giả: Phan Hồn Nhiên. Phan Vũ Linh

Nhà xuất bản: Nxb Trẻ

Số trang: 150

Kích thước: 24 x 24 cm

Trọng lượng: 480 gram

Giá bìa: 45.000 VNĐ

Hình thức: Bìa mềm

Ngày xuất bản: 08 – 2010

Về ebook:

Nguồn: [🎵...|>↑g|>↑g...🎵](#)

Ngày hoàn thành: 22/07/2011

Mục lục:

KỠ 1: NGƯỜI LẠ VỪA ĐẾN

KỠ 2: MẮT TÍCH

KỠ 3: CUỘC HẸN

KỠ 4: NỤ HÔN

KỠ 5: KIẾM MÁU

KỠ 6: ĐỈNH THẾ GIỚI

KỠ 7: CHIẾN THẦN

KỠ 8: KHÁCH MỜI ĐẶC BIỆT

KỠ 9: TRANG TRẠI ĐÁ XÁM

KỠ 10: ĐƯỜNG HẦM

KỠ 11 : ẦN DỤ BÍ MẬT

KỠ 12 : THIÊN THẦN HỘ MỆNH

KỠ 13: HỒ THẮM

KỠ 14: CHÔN SỐNG

Kì 15: TÁI SINH

KỠ 1: NGƯỜI LẠ VỪA ĐẾN

- Đi theo ta, Nguyên!

Ngay cả khi lên tiếng một cách khoan thai và nhẹ nhàng nhất, giọng nói của nữ giám thị vẫn khô đanh như một mệnh lệnh. Cô gái nhỏ đứng dậy, vẻ yếu ớt và bị tấn công biến mất, khi cô đeo lên mặt chiếc kính râm màu hổ phách. Quấn lại chiếc khăn lụa in những hình kỉ hà kì dị quanh cổ. Cô lẳng lẳng nhấc chiếc valise kê sát chân. Cánh cửa văn phòng trường trung học quốc tế có cơ sở nội trú tự động khép lại sau lưng, như có một bàn tay vô hình đẩy nhẹ. Chiếc valise phẳng căng bằng vải canvas làm vai trái nữ học sinh mới lệch hẳn sang một bên. Thế nhưng gót giày đế crep của cô vẫn lướt đi êm nhẹ trên sàn đá hoa cương, không gây bất kì tiếng động nào, hoàn toàn phù hợp với không khí vắng lặng nơi đây.

Dẫn trước vài met, bà giám thị có dáng vóc cao lớn như một người đàn ông trung niên, mái tóc màu thép búi chặt trong tấm lưới nhỏ. Ngay cả lúc này, khi đứng cạnh thầy hiệu trưởng oai nghiêm của ngôi trường danh tiếng, nữ giám thị vẫn gây ấn tượng trấn áp bởi đôi vai ngang, chiếc lưng thẳng đứng, dễ khiến người ta nghĩ bên dưới lớp áo dày có nẹp một thanh sắt cứng nhắc. Với nhiệm vụ của người dẫn đường mẫn cán, không thay đổi nhịp độ, bà sải từng bước chân rất dài. Ngược hẳn với bà, nữ học sinh mới chuyển đến có vóc dáng mảnh khảnh đến mức khó tin. Mỗi bước đi, đầu gối cô ta hẳn lên dưới lớp vải quần jeans bạc. Khuỷu tay xanh tái, nhọn hoắt lộ ra dưới tay áo T-shirt trắng. Ngay cả dải khăn lụa kỉ hà khi bay nhẹ vì gió càng để lộ thêm cái cổ gầy guộc bất thường.

Bất chợt, bà giám thị dừng chân, quay đầu lại: "Đi nhanh lên!". Nguyên bước đến gần, bà đưa tay toan đỡ hộ chiếc valise. Nhưng, cô gái nhỏ giật mình, lùi lại. Rõ ràng, cô không muốn nhận sự giúp đỡ. Hay chính xác hơn, cô không muốn ai khác chạm vào chiếc valise của mình. Bà giám thị nhướn mày: "Sao em không kéo nó trên bánh xe cho dễ đi hơn?". Nguyên gật nhẹ, vẫn tiếp tục xách chiếc valise trên tay. Bà giám thị giờ đây khó chịu ra mặt: "Hãy mở miệng trả lời tử tế khi người lớn nói chuyện. Ở trường này, dù gia đình có danh tiếng hay quyền lực đến đâu, đóng góp bao nhiêu tiền bạc để xây dựng cơ sở vật chất đi nữa, thì mỗi học sinh vẫn phải tuân theo đúng nội quy và thực hiện mọi mệnh lệnh người lớn đề ra. Rõ chưa?". Nguyên im lặng, ngược nhìn bà giám thị cau có qua đôi kính, to quá khổ trên gương mặt bề ngang khá hẹp.

- Đã nghe rõ, thưa cô!Nhắc lại đi!-Bà giám thị gần như quát lên.

- Thưa cô, nghe rõ!

Giọng nói của người lạ mới đến vang lên khe khẽ, khó khăn, khản đục.

Nếu có kinh nghiệm, người đối thoại sẽ tức khắc nhận ra đây là giọng nói của một người đã câm lặng trong một thời gian rất dài.

Ban giám hiệu, phòng giáo viên, thư viện, hội trường có sân khấu biểu diễn và các dãy phòng học của trường nội trú quốc tế được tập trung trong một tòa nhà cao sáu tầng, mới được xây lên cách đây vài năm, nằm ngay sát mặt đường. Khó thể hình dung ngay đằng sau khối nhà hiện đại ấy, lại có đến hai khối nhà cổ kính trong màu sơn vàng sậm, giống hệt nhau, đã hiện diện ít nhất hơn 50 năm. Kể từ khi tòa nhà hiện đại được đưa vào hoạt động, hai khối nhà cũ cũng cải tạo, thay đổi công năng, biến thành nơi ở cho học sinh nội trú. Cánh bên phải dành cho nữ sinh, cánh trái là nam sinh.

Từ khu học bằng sang khu nội trú được nối với nhau bởi một lối đi có mái che. Lối đi này xuyên qua khoảng sân rất rộng, được thiết kế giống như khu liên hợp thể thao ngoài trời. Nhưng khu liên hợp này vẫn đang trong giai đoạn xây dựng dở dang. Giữa các sân bóng rổ, sân đánh cầu lông và sân tennis, có những khoảng cỏ sáng rực. Các vòm lá cổ thụ cao vút xen lẫn những cây cột đèn cao áp rải rác quanh các sân bóng. Trong toàn bộ khung cảnh pha trộn lạ lùng ấy, nổi bật lên lối đi dài hun hút. Những viên gạch đá hoa cũ xưa đã mòn vẹt. Các đốm đỏ rực và xanh vert giờ đây thẫm lại, pha thêm sắc vàng xám, nhưng lại toát lên vẻ đẹp hiếm hoi của một tấm thảm cỏ kính, gợi ấn tượng thi giác mềm xốp, trải dọc theo lối đi.

Đường như Nguyễn cũng bị hút vào vẻ đẹp khác thường của lối đi có mái che. Ánh nắng lúc mười giờ của buổi sáng Chủ Nhật chói chang. Cô gái nhỏ thoạt đầu chỉ đi men phía trong tấm thảm, sau đó bước hẳn ra phía nắng chiếu. Trong một động tác đột ngột, cô nhón gót, như một nữ nghệ sĩ xiếc đi dây trên đầu mũi chân, với một cánh tay đưa ngang giữ thẳng bằng, bước khéo léo theo đúng đường diềm mong manh của tấm thảm đá hoa cỏ kính. Chừng như linh cảm có điều gì đó, bà giám thị dợm ngoảnh lại. Ngay tức khắc, nữ sinh mới đến thụt hẳn vào chính giữa lối đi, lại lệch vai với chiếc valise nặng, thẳng bước, như chưa từng có điều bất thường xảy ra.

Cuối cùng thì hai người, một già một trẻ cũng rẽ sang khối nhà bên cánh phải. Lối vào bị chắn bởi một cái cổng thấp nhỏ. Có lẽ, cánh cổng là một chi tiết trang trí của ngôi nhà cổ hơn là một thứ hữu ích. Kể nào có ý định đột nhập, chắc chắn sẽ chẳng hề bận tâm đến vật cản cao chưa đầy một mét. Nhưng, với ai đó thích quan sát, họ sẽ bị hút mắt vào các thanh sắt rèn đúc tinh xảo, là hình ảnh cách điệu của những dây trường xuân mềm mại uốn lượn. Tuy vậy, đỉnh của tất cả các ngọn lá lại được người thợ rèn mỹ nghệ

nào đó uốn nhẹ, làm cho hơi quặp vào trong. Chỉ khi trực tiếp chạm đầu ngón tay, mới cảm biết thật ra chúng được giũa nhọn hoắt, giống các mũi giáo của các hiệp sĩ thời trung cổ hơn là những chiếc lá trường xuân non.

- 306. Tầng 3, Phòng số 6!

Đưa bàn tay thô ráp đẩy nhẹ cánh cổng và giữ nó cho học sinh mới bước qua, nữ giám thị nhấn mạnh từng con số, như sợ cô gái không nắm vững địa chỉ sắp đến.

Nhìn về mặt phẳng lặng của Nguyên, bà nói thêm-Ngoài thẻ từ có mã số riêng để ra vào thư viện, phòng lab, phòng học Anh ngữ, em sẽ có một chùm chìa khóa riêng. Khóa phòng. Khóa tủ. Với điều kiện sau một tuần, em cho chúng tôi biết em không gặp vấn đề gì rắc rối với các bạn chung phòng. Hiểu chứ?

- Vâng! - Cô gái nhỏ đáp khẽ, giọng vẫn khàn đục.

- Này Nguyên, nếu xét bề ngoài, tôi nghĩ vốn từ của em không quá tệ. Em không thể nói nhiều hơn vài từ cộc lốc hay sao?-Bà giám thị lúc này đây đã lờ mờ nhận ra vài nét khác lạ nơi nữ sinh mới, bắt đầu hướng về cô ta sự chú ý đặc biệt. Bà nhận xét, chậm rãi-Một cô gái ít nói và khiêm tốn rất tốt. Nhưng. nói chuyên cụt lùn, lảng tránh sự quan tâm của người khác cũng là biểu hiện của sự thô lỗ. Đó cũng là những điều chúng tôi không bao giờ chấp nhận trong môi trường này. Tại sao em không đặt một câu hỏi nào đó, về chỗ sắp đến, về những nơi em sắp gặp, chẳng hạn?

-306. Tầng 3. Phòng số 6!-Giọng nói lặp lại máy móc, rồi bất ngờ nối tiếp bằng một câu hỏi ngắn ngủi-Số zero trong con số 306 có ý nghĩa gì, thưa cô?

Bà giám thị im sững. Vài sợi tóc xám trắng bay nhẹ quanh gương mặt trong tích tắc bỗng nhiên nhăn nhúm, như bị nhúng vào một kí ức ghê rợn nào đó. Nhưng, cũng nhanh chóng như thế, người phụ nữ trung niên lấy lại sự cân bằng. Nét mặt bà giãn ra, phẳng lì, cứng nhắc và khép kín.

- Không có ý nghĩa gì cả!Thôi đi tiếp!-Bà giám thị nói nhát gừng, đánh lạc hướng. Có thể con số zero vô nghĩa như bà nói. Hoặc bà không tìm ra một lời đáp ngắn gọn và khả dĩ như mong muốn. Nhưng cũng rất có thể, câu hỏi xoáy vào một điểm đáng sợ nào đó mà người bị hỏi từ lâu đã muốn lãng quên.

Kết thúc lối đi có ánh nắng soi chiếu, hai người bước hẳn vào dãy hành lang sâu hút, hình như bị đóng kín phía tận cùng. Nguồn sáng duy nhất là vài bóng điện vàng được giấu kín phía sau các chao đèn co hình thù mấy loài sinh vật biển, xưa cũ, nhưng không bám một hạt bụi. Tòa nhà cổ năm tầng xây dựng từ khá lâu nên các trang thiết bị bên trong không hề có dấu vết nào của thiết kế hiện đại. Ở khúc quanh đột ngột bà giám thị rẽ phải. Tuy

nhiên, Nguyên đã dừng lại. Cô đặt chiếc valise trước một ô cửa sắt kéo, bên trong là một thùng kim loại hàn kín, bên trên treo tấm bảng đồng nhỏ. Chỉ có điều người ta không thể đọc dòng chữ trên đó vì nét khắc đã đục mờ. Bà giám thị lùi lại, chống nạnh nhìn Nguyên, nghiêm lạnh: "Thang máy không được sử dụng!". Thấy Nguyên hồ hồ như không hiểu điều này, vẫn ngược đầu nhìn từ trên xuống dưới cánh cửa cài chặt, bà giám thị giải thích: "Tất cả mọi người đều đi thang bộ. Thang máy chỉ sử dụng trong trường hợp khẩn cấp!". Không rời đi ngay, nữ học sinh mới đến chạm nhẹ tay lên các thanh sắt của cánh cửa, lay nhẹ. Trong khung cảnh tĩnh mịch, các bánh xe và song sắt va đập vào nhau, vang lên chuỗi âm thanh loảng xoảng rin rít của thứ đồ vật rõ ràng từ lâu đã bị bỏ phế. Rồi cô gái nhỏ lại nhắc chiếc valise, đi theo người dẫn đường lên cầu thang gỗ. Ở chiều nghĩ, nơi ánh sáng trời lại hiện ra, nhưng được lọc qua cửa sổ khép kín màu vẽ hình cuộc giao tranh giữa thiên thần và một con quỷ xanh xao, bà giám thị chột khựng lại:

- Lần đầu tiên em đến ngôi trường này, đặt chân vào khu học xá này, đúng vậy chứ Nguyên?-Các dải sáng màu chiếu vào mắt bà, chỉ làm nổi lên duy nhất sự ngờ vực.

- Vâng, thưa cô.

- Nếu là vậy, tại sao em biết chỗ em vừa đứng là cánh cửa thang máy?

- Tấm bảng đồng. . . - Giọng nói trầm khàn vang lên khẽ hơn, lưỡng

lự.

- Không ai còn đọc được dòng chữ khắc trên đó.

- Em tự biết, vậy thôi!

Để chấm dứt cuộc điều tra khó chịu, cô gái nhỏ bước nhanh hơn. Ba tầng cầu thang và chiếc valise khiến hơi thở của Nguyên vang lên rõ mồn một. Đôi kính đeo trên mặt mờ đi vì hơi ẩm mờ hôi, Cũng như tầng trệt, hành lang của tầng ba cũng vắng lặng, không một bóng người. Các khung cửa dọc theo lối đi cao lênh khênh, cánh gỗ dày đóng chặt, nửa trên lượn vòng cung. Từ bên trong các căn phòng ấy, không rỉ ra bất kì tiếng động nào. Lối kiến trúc quen thuộc ủa các tòa nhà thuộc địa. Có cả mắt thần để người bên trong có thể quan sát phía ngoài. Khúc quanh cuối hành lang. Phòng số 6. Bảng số được trang trí bằng những decal của các nhân vật hoạt hình nổi tiếng.

Dưới bàn tay dứt khoát của bà giám thị, tiếng gõ cửa vang lên oai vệ. Tuy nhiên, chẳng có ai ra mở. Một cách bức bối, bà nắm chốt, vặn mạnh. Cánh cửa bật mở. Một khung cảnh bên trong hoàn toàn khác biệt. Khác, và không có chút nào ăn nhập với vẻ bề ngoài của khu nhà.

Âm thanh náo động như thể đang diễn ra một cuộc đại chiến thế giới.

Các cánh cửa sổ đều mở tung. Ánh sáng tràn ngập căn phòng nội trú. Những tấm poster phim và ca nhạc đủ màu sắc, đủ kích cỡ dán khắp các

màng tường. Chúng bắt sáng và phản quang, làm cho cả căn phòng càng rực rỡ thêm. Ngay chính giữa phòng, một cô gái chừng 16 tuổi, mặc quần shorts lửng, thân hình chắc đậm với làn da nâu sậm đang ngồi trước may tính, xoay lưng lại.

Có lẽ quá hứng thú với trò chơi chiến đấu trên màn hình, cô bạn da nâu tháo luôn chiếc headphones bọc vải nhung ca-rô sắc sỡ khỏi tai, vắt nó quanh cổ, để âm thanh phát ra tự do, âm ỉ, choán kín, khiến không chỉ các đồ vật rung lên bần bật mà mấy bức tường gạch của căn phòng cũng như chỉ chực nứt vỡ.

Chếch phía bên trái, khuất sau cái kệ nhỏ ngăn giữa hai chiếc giường tầng, không hề bị dòng thác âm thanh rú rít tấn công, cô gái thứ nhì mặc váy hai dây, mái tóc xoăn từng lọn dài mềm mại rủ xuống hai bên gương mặt đẹp tuyệt đang ngồi trên gờ cửa sổ khá rộng. Khác người bạn cùng phòng, cô ta đeo chiếc earphones gắn liền với iPod nhét trong túi áo vuông khâu trước ngực. Ngồi trên khung cửa theo kiểu nữ kỹ sĩ trên mình ngựa, một bên chân cô thả ra ngoài tường, chân kia co lên. Gác cằm trên đầu gối, cô gái có mái tóc xoăn đang chăm chú đọc lại một quyển sách dày cộp. Tất cả rõ ràng đều đang đuổi theo sở thích đặc biệt của riêng mình. Đó là lí do vì sao hai thành viên cũ trong phòng không hề nghe thấy tiếng gõ cửa.

Dường như quá quen với sự thiếu tập trung và cảnh tượng hỗn loạn do đám học sinh dưới quyền cai quản của mình gây ra, bà giám thị tiến đến, vươn tay bấm mạnh cái nút lớn trên giàn loa vi tính. "Ồi, chết tiệt!". Cô gái da nâu kêu rú lên. Ngẩng phắt, quay lại, cô hiểu ngay mình đã phun ra một câu nói không thể tha thứ nổi khi nhận ra người đứng trước mặt mình là ai. Mái tóc xoăn cũng giật thót, nhảy xuống khỏi khung cửa. Nhẹ nhàng và duyên dáng, cô gái xinh đẹp gấp quyển sách, cất xuống bên dưới chiếc gối đầu giường. Dễ dàng làm chủ mọi không gian và tình huống, bà giám thị lên tiếng:

- Như tôi đã thông báo trong buổi họp trường hồi cuối tuần vừa qua, lớp 11C5 của các em có thành viên mới. Bạn ấy đã đến rồi đây. Bình Nguyên. Từ nay, bạn sẽ chia căn phòng này cùng hai em.

- Hi Nguyên! Mình là Khiết! Còn bạn kia tên San - Da nâu nháy mắt tinh quái, lên tiếng ngy - Sự thật thì hai đứa tớ không ai mong chờ bạn cả. Bạn thấy đấy, chúng tớ và mọi đồ vật đều đã quen chỗ của mình. Bọn tớ ở đây từ hồi đầu năm lớp 10 kia mà. Nhưng không sao, chúng tớ sẵn lòng thu hẹp địa bàn, thu nạp bạn vào phòng 306. Tất nhiên, chúng tớ hi vọng bạn cảm thấy thoải mái, một thời gian nữa sẽ là một thành viên rất tuyệt của căn phòng đặc biệt này. Okay?

Sau câu nói dài, da nâu nhìn sang cô bạn tóc xoăn. San mỉm cười dịu

dàng, gập nhẹ những ngón tay mềm mại trắng trẻo, vẫy vẫy, thay cho lời chào thân thiện dành cho thành viên mới.

Người mới đến gật nhẹ, không có biểu hiện gì đặc biệt.

- Theo phép lịch sự, ít nhất em cũng nên bỏ mắt kính ra!-Bà giám thị nhắc, hay ra lệnh thì đúng hơn.

- Xin chào!-Nguyên mấp máy môi, tháo kính. Cúi mặt xuống, cô không nhìn ai trong phòng.

Nhiệm vụ đã hoàn tất, bà giám thị nhón tay lấy chiếc headphones bọc vải sặc sỡ trên vai co học trò da nâu, mặt vẫn nghiêm lạnh:

- Cách giới thiệu và làm quen hơi thô lỗ, vẫn gây shock theo phong cách của em, Khiết ạ. Nhưng quả thật là không tệ. Nhưng sai phạm thì vẫn bị ghi nhận, nhé. Nếu em muốn chuộc lỗi nói hỗn với tôi, mở nhạc quá lớn, vi phạm quy định về chuẩn âm thanh của khu nội trú, em nên giúp Bình Nguyên thu xếp giường, ngăn tủ quần áo và góc học tập. Ngay bây giờ!

- Yes mam! - Khiết nhún vai.

Cánh cửa phòng 306 khép lại. Người mới đến lại đeo lên chiếc mắt kính màu hổ phách. Bằng vẻ tự nhiên và quan tâm vừa phải, không quá sốt sắng gây bối rối, hai thành viên cũ chỉ dẫn các không gian họ đã thu xếp dành cho Nguyên. Tủ lạnh dùng chung. Tha hồ uống nước đá và ướp lạnh trái cây hay nước ngọt. Do cái bàn lớn đã được đặt hai chiếc máy vi tính của San và Khiết, nên bàn học của Nguyên sẽ kê cạnh cửa sổ. Quần áo của cả phòng xếp trong tủ âm tường. Do San sở hữu quá nhiều trang phục, nên cô ấy chiếm hẳn nửa tủ. Khiết và người mới đến sẽ chia nhau hai ngăn hẹp còn lại. Khiết ở tầng trên, còn valise của Nguyên cất gọn trong tầng dưới, thuận lợi hơn, bù cho việc muốn lên giường của mình, Nguyên phải leo lên chiếc cầu thang đóng sát thành giường của Khiết, vốn khá bất tiện.

Sau chuyến đi dài từ nhà đến thành phố và thực hiện thủ tục nhập học mệt mỏi, người mới đến không thay trang phục, mà lên giường tầng của mình nằm im, nhắm mắt như ngủ.

Cánh phải khu nội trú của các nữ sinh không hề yên tĩnh như ấn tượng ban đầu nó gây nên. Chốc chốc, lại có chuông điện thoại. Chốc chốc, lại có tiếng gõ cửa. Một cô nàng tò mò nào đó thò đầu vào phòng, nhìn thành viên mới đến của phòng 306 đang ngủ mà vẫn đeo kính trên mặt. Phải đến khoảng 2 giờ của chiều Chủ Nhật ấy, không khí mới yên tĩnh đôi chút. Mọi người rủ nhau đi xem phim.

Nguyên chìm vào giấc ngủ thật sự. Sâu và phẳng lặng. Cô chỉ choàng dậy khi ngoài hành lang vang lên tiếng chân chạy dồn dập. Giọng các cô gái nhỏ gọi nhau rầm rì như bị bóp nghẹt. San và Khiết bật cửa, chạy vào phòng, mở tung khu vực buồng tắm và tủ âm tường, vạch ra các bộ quần áo, tìm

kiếm. Ngoảnh nhìn Nguyên, Khiết thở hồn hển:

**- Bọn tớ đang tìm Ngọc, học lớp dưới. Ở cùng tầng 3. Cách hai phòng.
Cô bé đã mất tích!**

KÌ 2: MẮT TÍCH

- Nè San, cậu có nhớ lần cuối cùng nhìn thấy Ngọc không? – Ngay cả khi đã ngồi ghé vào mí giường, Khiết vẫn lộ rõ vẻ bồn chồn.

- Không, tớ cũng như cậu, cả ngày hôm nay chỉ trong phòng rồi tội mình cùng đi coi phim! – Cô bạn xinh đẹp khoanh tay, nhìn qua cửa sổ, đáp khẽ.

Câu chuyện về cô bạn lớp dưới biến mất dừng ở đấy. Hai người bạn không nói gì nữa. Cả người mới đến cũng im lặng, nằm im trên giường tầng, nhắm mắt vờ như lại chìm vào giấc ngủ.

Hồi chuông duy nhất vang lên, ngắn, không quá mạnh, đủ lọt qua khe cửa tát cả các căn phòng dọc theo từng dãy hành lang. Ngay cả người mới đến cũng lơ mơ nhận ra những hồi chuông là thứ duy nhất ít được trông đợi ở khu nội trú. Tuy nhiên thời điểm này, ngoài công dụng báo giờ, nó còn tạm xóa đi bầu không khí căng thẳng bao trùm.

Hai thành viên cũ phòng 306 vội vã nhồm dậy, nhảy ra khỏi giường, lao vội về cánh cửa buồng tắm. Trong tương quan với các đồ vật vây quanh, mới thấy rõ Khiết thuộc mẫu người vóc dáng thấp đậm. Trong khi đó, San không những sở hữu gương mặt đẹp hoàn hảo mà còn có chiều cao vượt trội. Dù nhanh nhẹn hơn, rốt cuộc khiết vẫn phải nhường buồng tắm cho San thay đồ. Nhận ra người mới đến nãy giờ vẫn gác cằm trên đầu gối, nhìn mình chằm chằm qua đôi kính râm kỳ dị, Khiết hất cằm, cao giọng ra lệnh: “ Quay mặt đi, một phút!”. Bình Nguyên chằm chằm ngoảnh vào tường. Da nâu kéo nhanh mấy tấm rèm cửa sổ nhả sáng. Không gian tức khắc mở xuống. Chưa yên tâm, cô bạn còn tắt phụt công tắc đèn néon gắn trên trần nhà. “ Oái!”. Tiếng kêu bức bối vang lên trong bóng tối cùng âm thanh những quyển sách rơi xuống sàn. Có lẽ khi thay áo, Khiết vung mạnh cánh tay, làm đổ ụp chồng sách chất phía đầu giường của San. Ngọn đèn sáng trở lại, cũng là khi cô bạn tóc xoăn xinh đẹp nhẹ nhàng bước ra khỏi buồng tắm.

Trong một giây, San đứng khựng khi nhận ra chồng sách của mình rời khỏi vị trí. Nhưng còn nhanh hơn thế, cô lấy lại vẻ mặt thản nhiên như không có gì xảy ra. “ Tớ làm đổ đấy. Sorry nha!”. – Khiết nói, vẫn loay hoay cài khóa đôi giày sandal đế mỏng. Trái ngược hẳn với cử chỉ hấp tấp đầy vẻ nóng vội nên mỗi hành động đều tạo ra vô số âm thanh nhộn nhạo của da nâu, San di chuyển giữa các đồ đạc một cách êm thấm. Không cầu nhàu than phiền, cũng không gây bất kỳ tiếng động nào, cô bạn cúi xuống, vội vã thu nhặt các quyển sách văng tung toé khắp nơi, xếp chúng lên nhau một cách vuông vức. Gầm giường. Chân ghế. Lối đi. Dễ dàng thấy phần lớn là truyện tranh. Tuy nhiên một số trong đó, lại là những quyển sách dày dặn, với những trang trong đã ố vàng, được đóng lại bằng thứ bìa xanh nhưng lại không in

tựa. Lùa cây lược vào mái tóc ngắn hơi cứng, Khiết nhìn San gom từng quyển, nhìn mặt nhận xét: “Ồ! Lâu nay mình không nhận ra! Cậu có thói quen đọc sách dày từ khi nào vậy?”. Dường như mãi tập trung thu dọn, San không nghe thấy câu hỏi tò mò. Cô bạn xinh đẹp mở ngăn bàn học, xếp tất cả các quyển sách vào các khoảng trống. Những động tác của San khéo léo và chuẩn xác. Đặc biệt, ngay cả khi làm việc luôn tay, ở cô vẫn toả ra vẻ kiêu hãnh kín đáo của một cô gái được nuôi dạy trong gia đình khá giả, hoàn toàn tự tin với tài sản, nền giáo dục được hưởng và nguồn gốc gia tộc.

Hai cô gái kiểm tra cho nhau bộ đồng phục gọn ghẽ bằng vải thun, màu xanh nhạt đơn giản, thay cho bộ váy áo sặc sỡ ban nãy đi xem phim. Liếc nhìn mái tóc xoăn mềm chải kỹ cài chiếc băng-đô chấm bi của San, Khiết bỗng nở nụ cười tinh quái:

- Chút nữa dưới nhà ăn, tớ lại chiếm chỗ cùng bàn với Danny để anh ấy có thể nhìn thấy mái tóc tuyệt đẹp của cậu, San nhé?

- Nếu cậu vẫn can đảm!- Tóc xoăn nhún vai, tỏ ra bình thản trước lời trêu ghẹo, nhưng không phải không hy vọng.

- Tất nhiên tớ sẽ làm tất cả những gì trong khả năng. Để cậu vui. Và tất nhiên, tớ là người vui nhất!- Da nâu cười rạng rỡ.

- Này, nói thật đi! Khi gán ghép tớ và Danny, với cậu, giống như một việc khôi hài, đúng không nào? – Nhẹ nhàng, nhưng giọng San thoáng qua vẻ ngờ vực.

- Nếu cậu nghĩ thế thì cũng tại sao đó không là sự thật. Lúc nào mà tớ chẳng thích xung quanh tràn ngập tiếng cười. Còn cậu cũng thích trò trêu chọc ấy, rõ ràng là thế! Nếu tớ không lên tiếng, ai nhận ra cậu và Danny là một cặp đẹp đôi nhất? Nếu tớ không lên tiếng, các cô gái khác sẽ vây quanh cậu ta. Khi một trong số họ may mắn, làm cho Danny chú ý, thì cậu sẽ chẳng còn cơ hội nào hết!- Khiết nói một hơi dài, đôi mắt tròn nheo lại, với đuôi mắt hơi xéch lên thái dương như nét mực vẽ quá tay.

- Thôi được, cậu cứ làm những gì cậu nghĩ là ổn. Nhưng, nếu mấy cô bạn lớp khác rằng tụi mình đang phát cuồng, cư xử rối loạn chỉ vì một anh chàng nổi bật, thì hình ảnh các cô gái 11C tụi mình sẽ chẳng ra sao!- San chớp mắt, gò má ửng lên, khiến gương mặt cô còn hơn cả xinh đẹp.

- Uh huh. Chớ lo! Tớ đủ thông minh để khiến tất cả mọi người tin rằng, anh chàng lạnh lùng ấy phát điên vì cậu, cô gái đẹp nhất không chỉ dãy nhà cánh phải, mà cả trường nội trú này! – Khiết cười phá lên, thoải mái, tràn đầy sức sống.

- Thôi, xuống nhà ăn, mau lên, trước khi nữ phù thủy tóc thép biến tụi mình thành tấm gương của sự trừng phạt! – San nhắc, khoắc tay da nâu, cùng đi ra cửa.

Suốt cuộc trò chuyện của hai người bạn cùng phòng, Bình Nguyên ngồi bó gối trên giường tầng, lắng nghe tất cả. Quan sát cảnh tượng đang diễn ra bên dưới – từ cử chỉ bàn tay, các động tác cơ thể cho đến những sắc thái tình cảm liên tục biến đổi trên nét mặt – theo cách của một chiếc camera ghi hình, cô gái nhỏ để

dàng phác thảo mối liên hệ giữa những nhân vật trong cuộc trao đổi. Thậm chí, cô hiểu ngay, biệt danh phù thủy tóc thép không dành cho ai xa lạ, ngoài nữ giám thị.

- Eh, bạn định ngồi hoài trên đó, không đi cùng chúng tớ xuống nhà dùng bữa tối sao?- Đặt tay trên nắm cửa, Khiết sực nhớ, ngoảnh lại, ngạc nhiên hỏi cô bạn mới.

Bình Nguyên lắc đầu nhẹ.

Da nâu nhún vai. Một bên lông mày cô nhướn lên, biến gương mặt thành một nụ cười lạ, không phải không thân thiện:

- Bạn vẫn còn mệt sau chuyến đi dài hả? Vậy tại mình xuống phòng ăn nhé. Bạn cứ ngủ hay làm gì tùy thích. Nghe nhạc cũng được! Vì tính của mình vẫn để chế độ Stand by đây Nguyên ạ. Ngay trên desktop có mấy folder nhạc chứa hàng đống bài hát cực đỉnh. Loại nào cũng có đủ. Bảo đảm nghe nhạc chọn của mình, bạn khoái liền!

Phía sau đôi kính hổ phách, hàng lông mi chớp nhẹ, thay cho cái gật đầu.

- Đừng có mở tủ lạnh! Cậu sẽ thất vọng. Toàn là rau củ quả thôi. Ha ha! Mình và San là thỏ nâu và thỏ trắng mà. Thức ăn dự trữ ban đêm của bọn tớ đây – Khiết nửa đùa nửa thật, rồi lấy giọng dàng dàng ngay – Giỡn chút xíu, đừng ngại! Lát nữa xuống nhà ăn, nếu có món tráng miệng nào ngon ngon, bọn mình sẽ xoáy chút ít, cả bánh ngọt lẫn trái cây, giấu đem lên đây cho bạn thưởng thức.

Trong khi da nâu nói liến láu, cô bạn tóc xoắn đứng cạnh bên, nhìn Bình Nguyên bằng đôi mắt nghiêm trang. Ngoài vẻ thông minh và hiểu biết không lẫn vào đâu được, đôi mắt ấy không hề để lộ ra một cảm xúc nào.

Cánh cửa phòng 306 khép lại sau lưng hai cô bạn. Tiếng chân lao xao của các nữ học sinh nội trú kéo xuống nhà ăn cũng vãn dần. Không khí trở lại yên tĩnh. Bình Nguyên vỗ nhẹ chiếc gối chưa có vỏ bọc, ngã đầu nằm xuống. Chưa đầy ba phút, lại vang lên hồi chuông. Nhưng bây giờ nó hiện diện ngay trong căn phòng. Âm sắc tiếng chuông lạnh và sắc đến độ dù muốn lảng tránh, cô gái nhỏ rốt cuộc cũng phải trở dậy, vụng về bước xuống thanh giường tầng, đưa mắt tìm xem chiếc điện thoại ở đâu. Tiếng chuông vẫn vang lên từng chập, lạnh lùng, kiên nhẫn. Đến hồi chuông thứ bảy, Bình Nguyên mới tìm ra cái khối chữ nhật nhỏ đẹp đặt giữa hai máy vi tính của Khiết và San.

Tiếng chuông phát ra từ cái hộp bọc nhung đỏ sẫm hình thù kì quặc ấy. Ngay trước khi hồi chuông cuối cùng tắt lịm, cô gái nhỏ thò tay, chớp nhanh ống nghe cũng bọc vải nhung đỏ, nhưng được tạo hình một con quỷ nhỏ ngộ nghĩnh. Chỗ tay cầm của ống nghe là bụng con quỷ, lớp vải bọc hơi ẩm ướt. Nguyên lóng ngóng áp lên tai.

- Tại sao vẫn còn trên đây, Bình Nguyên?- Giọng nói giận dữ của bà giám thị.

- Em không muốn ăn, thưa cô!
- Nghe đây, ở ngôi trường này, không chấp nhận một số câu nói bắt đầu bằng “em muốn” hay “em không muốn”. Tất cả đều tuân theo nội quy, hiểu không?
- Vâng, thưa cô.
- Tốt! Bây giờ thì xuống dùng bữa tối ngay! Chọn trang phục gọn gàng, kín đáo! Hết giờ ăn, đến gặp tôi!

Sau tràng dài các mệnh lệnh, không cần biết người nghe phản ứng ra sao, bà giám thị tức khắc gác máy. Vẫn cầm ống nghe trên tay, cô gái nhỏ nhìn nó chằm chằm. Bộ mặt con quỷ lùn nhồi bông bỗng trở nên sống động, nhạo báng. Bằng một động tác nhanh và dứt khoát, cô gác máy, thoát khỏi mắt chiếc kính râm. Vẫn mặc bộ trang phục như khi vào trường, Nguyên đẩy cửa bước ra hành lang. Không cần xác định phương hướng, cô rẽ trái. Đó là cầu thang dẫn thẳng xuống khu vực nhà ăn.

Khác với các cầu thang Nguyên vừa đi qua còn có chút ánh sáng trời lọt qua mấy ô kính màu, hành lang tầng trệt rất tối. Những ngọn đèn vàng trên trần hắt luồng sáng âm âm, vừa đủ để người ta định hướng lối đi, không đâm sầm vào mấy cây cột thỉnh thoảng nhô ra từ bức tường lạnh lẽo. Cách chừng bảy mét, lại có một bức tranh sơn dầu khổ lớn treo tường. Có lẽ những bức tranh đó cũng bằng tuổi khu nhà đã có hơn nửa thế kỷ. Không rõ do ánh sáng quá yếu, hay vì lớp sơn xuống màu, bên trong các khung gỗ đồ sộ chỉ là những khoảng màu tối sẫm, gợi cảm giác đang đi qua các khung cửa mở tung, nhưng bên trong chỉ là căn phòng tối om trống rỗng. Thỉnh thoảng, phớt qua mặt tranh, mấy gương mặt hay vệt màu sáng chưa bị xỉn của mẫu tĩnh vật nào đó hiện ra lơ mơ. Chúng đúng nghĩa là những con người và đồ vật sót lại thế giới khác, đang dõi theo bước chân của cô gái nhỏ đang một mình đi dọc hành lang.

Một đôi mắt bí mật nào đó dõi theo không còn là cảm giác mơ hồ. Nó trở nên rõ ràng. Nguyên dừng chân, ngoảnh ra sau. Không ai cả. Dây hành lang sâu hút vắng vẻ. Cô ngược đầu nhìn lên. Thật ra trên trần, cách quãng đều đặn, chỗ vuông góc với tường, đều có gắn những đèn tube trắng. Chỉ có điều chúng không được bật. “Có lẽ ở đây người ta quên mất công dụng của những bóng đèn này!- Cô gái nhỏ lẩm bẩm- Nếu sống trong tình trạng thiếu ánh sáng quá lâu, người ta sẽ quên mất nhu cầu cần được chiếu sáng...”. Không mấy khó khăn, Nguyên nhận ra một loạt công tắc khuất bóng ngay góc cây cột hơi nhô ra trên tường phẳng. Cô bấm lần lượt. Tiếng lách tách vang lên nối tiếp. Nhưng, không hề có ngọn đèn nào sáng lên. Chỉ có lớp bụi đóng dày trên các công tắc ấy, giờ đây bám chặt trên các đầu ngón tay Nguyên, nhẹ và khô, nhưng cảm giác rất rõ chúng đang luồn đi và toả ra nhanh khắp các đường vân li ti.

- Chúng không sáng đâu! – Giọng nữ giám thị vang lên thành linh, sau lưng Nguyên – Hệ thống này chỉ hoạt động khi bật một cầu dao khác.

Cô gái nhỏ giật thót. Tuy nhiên, rất nhanh, cô lấy lại bình tĩnh. Bằng giọng khàn nhẹ nhưng vừa đủ nghe, cô hỏi nghiêm trang:

- Nếu không được sử dụng, tại sao chúng không bị đẹp đi, thưa cô?

- Không phải tất cả mọi thứ hiện diện chung quanh đây đều phục vụ một mục đích duy nhất như người ta tưởng. Chúng có thể được dùng trong các tình huống khác, rất ít người biết. Tình huống đó là gì thì khi có việc, em sẽ rõ. Hiểu không? – Mái tóc xám thép nói đều đều. Thực sự, trong cách nói của bà, lúc này, chỉ đơn thuần là cung cấp thông tin chứ không ẩn giấu sắc thái nào khác.

- Vâng, thưa cô!

- Bây giờ thì đến nhà ăn, mau! Nhớ đấy, ăn xong, đến gặp tôi ở văn phòng. Em sẽ được nhận đồng phục, sách vở và thẻ ra vào các khu vực quan trọng của trường!

Bình Nguyên bước tiếp. Cuộc chạm mặt bất ngờ khiến đầu óc cô gái nhỏ chưa thôi xáo trộn. Đến mức, cô quên băng tự hỏi từ đâu, bà giám thị đã hiện ra im ắng như một bóng ma.

Cuối dãy hành lang, chỉ cần rẽ phải vài bước chân, khu vực phục vụ ăn uống của trường trung học quốc tế nằm ở góc trái dãy nhà nội trú đột ngột hiện ra, như một hộp ánh sáng rực rỡ hiện ra ở cuối đường hầm. Có lẽ khi còn là dãy nhà cũ xưa, góc tầng trệt này được sử dụng như một nhà kho. Nhưng giờ đây nó đã được cải tạo, xây sửa và trang bị thêm, biến thành một không gian phức hợp bao gồm khu xử lý thực phẩm khép kín, nhà bếp, hai phòng ăn dành cho giáo viên và học sinh. Những người ngoài chỉ có thể bước vào phòng ăn. Ngoài ra không ai được phép tiến sâu hơn đến các khu vực khác. Phòng ăn dành cho giáo viên và nhân viên trường thiết kế đơn giản, chỉ trang bị vài bộ đồ gỗ sẫm màu. Trong khi đó, khu vực của học sinh luôn bật đèn sáng trưng, đã sáng càng sáng hơn bởi những chiếc đèn inox sạch bóng xếp thành từng dãy song song. Không gian đủ rộng lớn để chứa hơn ba trăm học sinh cùng một lúc, cả nam lẫn nữ. Đối diện cửa đi vào, thay cho bức tường gạch nặng nề, phía cuối phòng lắp kính, nhìn thẳng ra khoảng sân mọc tràn vô số thân cây với những tán lá như một cánh rừng. Hẳn khi thiết kế điểm này, kiến trúc sư đã nghĩ đến một không gian mở, để các cô cậu học sinh nội trú được thoải mái hơn về thị giác sau những giờ học liên tục giam mình giữa những căn phòng bê-tông dày đặc. Tuy nhiên, ông ta đã không tính đến một vài thời điểm trong ngày, chẳng hạn sau hoàng hôn, thế giới bắt đầu chìm vào bóng tối. Khi ấy, ánh sáng kim loại tràn ngập nhà ăn rộng lớn sẽ tương phản ghê gớm với khoảng rừng đen tối bên ngoài. Sự chuyển đổi đột ngột giữa hai không gian gợi nên một cảm giác đe dọa,

không thể cắt nghĩa. Vì thế, các học sinh khi xuống nhà ăn đều dành những chiếc bàn trung tâm, càng gần khu vực bày cơm và các món ăn càng tốt.

Một học sinh nam nhỏ con cận thị nặng đeo băng trực nhật đưa tay chặn Bình Nguyên lại, lúc cô sắp sửa bước qua cửa vào phòng ăn. Mím chặt đôi môi che hàm răng hơi vầu, không nói không rằng, cậu ta khó chịu chỉ tay lên dòng chữ dán lên cửa: rửa tay trước khi ăn, sau đó lại chỉ tay cho học sinh mới đến nhìn thấy ba chiếc lavabo ba màu xanh, trắng, đỏ nối liền nhau, có sẵn mấy chai xà phòng tẩy trùng bày trên kệ.

Cô gái nhỏ bước đến chiếc lavabo ngoài cùng, màu đỏ. Bỗng nhiên, ở một nơi quá đổi bình thường như thế này, cô lại lộ rõ vẻ bối rối. Chỉ là hai ống kim loại trắng bạc uốn cong vươn ra từ lớp men sứ, cả hai vòi nước đều không có khoá vặn. Cô đưa tay lóng ngóng đẩy khế từng chiếc ống. Chúng bị gắn cứng, không xoay chuyển. Chẳng có giọt nước nào chảy ra. Thử thách cuối cùng, bám vào thành lavabo lay nhẹ. Vẫn vô ích. Bình Nguyên rút tay lại, nắm chặt, để ra sau lưng. Chỉ là một trục trặc rất nhỏ, nhưng nó đẩy người vừa đến rơi thẳng vào cảm giác hoang mang. Dường như nơi này không sẵn lòng tiếp nhận cô. Ngay cả các đồ vật vô tri, vô giác cũng chống cự, bất hợp tác theo cách của chúng. Dù biết trước sẽ lạc lõng giữa nơi xa lạ, nhưng đối diện tình huống cụ thể, cô chỉ muốn quay lưng, đi ngay, bỏ lại tất cả những rắc rối phía sau.

Một va chạm mơ hồ. Rồi cảm giác mơ hồ đó rõ ràng có thật. Một bàn tay nắm lấy bàn tay Bình Nguyên đang co giấu sau lưng. Giọng nói chậm rãi vang lên, ngay sát bên tai, gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở nhẹ:

- Bạn có cần ai đó giúp rửa tay không? Khi ở nhà, việc đơn giản này bạn cũng không thể tự làm được?

Rút phắt tay, Nguyên xoay người lại.

Một chàng trai người Việt khá cao, cũng đeo băng trực nhật trên tay áo. Vóc dáng hơi gầy khiến cho ấn tượng về chiều cao được tô đậm. Cậu ta sở hữu mái tóc kỳ lạ, dài và đen thẫm rủ xuống hai bên mặt, chạm vai. Đó là một khuôn mặt hết sức đặc biệt. Tới mức quá khó để tin một chàng trai ở tuổi mười bảy lại có được vẻ đẹp ấy. Mọi đường nét như được chạm khắc bởi một bàn tay điêu khắc cổ điển, biết rõ thế nào là sự hoàn hảo. Từ đường lượn khuôn hàm cương nghị, nét dứt khoát của sống mũi thẳng cho đến khoảng rộng phẳng của vầng trán. Thế nhưng khiến người ta phải giật mình, sững sốt hơn cả chính là vẻ điềm tĩnh và thấu suốt trong đôi mắt nâu sẫm. Dù xa cách, nhưng ánh nhìn ấy chỉ có thể thuộc về những ai cất giấu trong sâu thẳm bản thân sự can đảm và chính trực.

Giờ đây, ánh nhìn đang đặt lên Bình Nguyên. Tuy nhiên, với một người từ lâu sống trong nỗi lo sợ thế giới vây quanh như cô, biểu hiện trên gương mặt ấy không có gì khác hơn là sự đe dọa. Vô cùng bối rối, cô gái nhỏ nói thành thật:

- Vòi nước ở đây không sử dụng được!

Một lần nữa, cầm lên bàn tay Nguyên, chàng trai đưa dưới vòi nước. Ngay

tức khắc, nước chảy xuống, nhẹ nhàng. Khi kéo bàn tay ra, dòng nước ngắt tự động.

- Vòi nước hoạt động theo chế độ cảm ứng! Bạn là học sinh mới nên chưa biết một số thứ. Đừng ngại hỏi, ở đây ai cũng sẵn lòng giải thích! – Người trực nhật mỉm cười trước khi rời đi.

Còn lại một mình, cô gái nhỏ lấy một ít xà phòng tẩy trùng, tiếp tục đưa tay vào dưới vòi nước. Trong lớp bọt trắng xóa, nước cuốn đi cảm giác nhớp dính trong lòng tay và bụi khô bám trên các đầu ngón. Rút mấy tờ khăn giấy trong hộp, Nguyên lau khô bàn tay. Đột nhiên, cô khựng lại. Trên lớp giấy trắng muốt, hiện rõ vài vệt đỏ nhạt. Màu của máu bị pha loãng. Không thể nhầm lẫn. Chính lớp men sứ đỏ của chiếc lavabo khiến cô không phát hiện điều này ngay từ đầu. Ném nắm giấy vào sọt rác dưới chân, Nguyên đưa hai bàn tay lên ngang tầm mắt, nhìn chăm chăm. Cũng đột ngột như thế, cô lại đưa sát vào vòi nước, chà rửa điên cuồng. Nước văng tung toé lên mặt và áo. Cuối cùng, bàn tay cô đã trắng nhợt, không còn dấu vết đáng ngại nào nữa.

Các học sinh nội trú đã dùng quá nửa bữa. Những bộ áo xanh nhạt của các cô gái và xanh đậm của các chàng trai tụ thành từng nhóm. Kha khá trong số đó là học sinh nước ngoài. Cũng có vài màu áo riêng lẻ ngồi cạnh nhau. Cái tên của Ngọc loáng thoáng vang lên trong các câu chuyện thì thầm. Một ai đó đoán cô bạn lớp mười ấy trốn ra ngoài, đi chơi đâu đó mà không xin phép. Hoặc cũng có thể cô bé ấy ngủ quên ở một góc ngách nào đó ít người qua lại. Mà trong cái trường nội trú này, thiếu gì các góc khuất như thế... Những lời nói im bặt khi cô bạn không mặc đồng phục đi vào. Những đôi mắt kín đáo quan sát. Trong khi Nguyên lóng ngóng giữa lối đi, hai cậu bạn trực nhật ngoài cửa xong nhiệm vụ, cũng bước vào phòng ăn. Cậu bạn tóc dài lấy thêm cái khay nhỏ màu đen, đưa cho Nguyên, nhắc khẽ: “Cầm chiếc khay này. Chỉ việc đi và làm theo tôi là okay!”. Đúng như lời cậu ấy. Mọi việc trở nên thật dễ dàng. Cô gái nhỏ lấy bát đĩa, thìa nĩa và một đôi đũa. Đi qua khu vực bày thức ăn, cô chỉ lấy một thìa cơm. Hầu hết mọi thứ ở phòng ăn này theo phong cách tự phục vụ. Ngoại trừ chỗ hai nồi súp, có một bà đầu bếp đội mũ phồng, đeo tạp dề trắng, đứng chống nạnh trước các bát súp đang được đấm học trò đói ngấu đem dần đi. Bà đầu bếp nhìn cậu học sinh tóc dài: “Cháu vừa trực tuần trước mà!”. “Cậu bạn lớp cháu đến phiên trực bị cảm. Cháu thế chỗ!” – Cậu giải thích. Lấy chén súp rau, Nguyên định lấy thêm một chén súp đậu. Vẻ rụt rè của cô không thoát khỏi mắt bà đầu bếp: “Đủ rồi đấy, tiêu chuẩn mỗi người chỉ một chén súp thôi!”. Cô gái nhỏ đỏ mặt vì bị nhắc nhở. Cậu bạn tóc dài không để ý tình huống đó. Bởi cuối dãy bàn, sát bức tường kính, một tiếng hét thảng thốt đột ngột vang lên. Cả phòng ăn nhòe dậy. Người trực nhật vội vã chạy về nhanh về phía tiếng hét – cái bàn tách rời, nơi Khiết và San đang ngồi.

Sau khi hét to, Khiết gục xuống mặt bàn. Từ khoé miệng, rỉ ra vệt máu sẫm đặc, đỏ thẫm. Phía đối diện, San như tê dại, vịn trong tay mẫu bánh mì sandwich.

Đúng lúc cậu bạn tóc vàng lo lắng đứng vào vai người bị nạn, bỗng nhiên Khiết nhấc đầu dậy. Nhìn những gương mặt bàng hoàng trong phòng, da nâu cười phá lên: “Tớ diễn xuất một màn kinh dị thôi mà! Chỉ là ketch up!”. Từ nỗi hoảng sợ, mọi người thở phào nhẹ nhõm, cười xoa, tiếp tục bữa ăn. Nhặt mẫu khăn giấy, Khiết lau sạch vết sốt cà chua vốn để trộn với mì xào, được chính cô nàng cố ý bôi lên miệng:

- Ngồi đây ăn cùng với tớ và San, Danny!

Cậu bạn tóc dài hơi nhíu mày, rồi kéo nhẹ khay cơm và thức ăn, ngồi vào chỗ trống cạnh San.

Cách đó vài bàn, cũng sát bức tường kính, Bình Nguyên ngồi một mình.

Nhận đủ đồ dùng cá nhân, đồng phục, sách vở, thẻ ra vào các khu vực đặc biệt trong trường, cô học sinh mới ký tên vào một tờ giấy. Nhìn chữ ký ấy, bài giám thị thoáng nhăn trán: “Hình như tôi từng thấy một chữ kí giống như thế này ở đâu đó. Nhưng lâu lắm rồi...” . Không nói gì thêm, Bình Nguyên chào bà ta, ôm đầy tay tất cả những thứ được phát, đi lên phòng của mình.

Hai cô bạn về phòng từ trước đó, ngồi vào bàn bắt đầu giờ học tối. Nguyên xếp đồ đạc vào ngăn tủ của mình, lồng bao gối và bọc drap trải giường. Bỗng Khiết nhồm dậy, lôi ra mấy quả mận xanh hồi nãy thó được, giấu trong túi quần, một việc vốn bị cấm trong bản nội quy của phòng ăn. Da nâu bước qua chỗ tủ lạnh. Một lần nữa, cô bạn hét lên. Âm thanh nhỏ, tắc nghẹn, không còn gây chói tai hay hoảng sợ.

San vẫn chăm chú với bài tập toán. Người mới đến vẫn loay hoay thu dọn chỗ ngủ. Cả hai chỉ quay đầu lại khi nghe tiếng ngã khụy xuống sàn. Run bắn lên, Khiết chỉ vào bên trong tủ lạnh cửa hé mở.

Một người đang ở trong tủ lạnh, hai cánh tay bó chặt quanh gối. Gương mặt nhỏ thó trắng bệch nghiêng ra ngoài. Trên cổ cô bé, vài vết máu đã đông cứng. Cái vòng đeo tay bằng hạt nhựa pha kim loại tự râu cũng phủ làn hơi nước trắng đục. Tuy nhiên, bốn chữ cái khắc trên bốn hạt kim loại vuông liền nhau vẫn có thể đọc rõ : NGOC.

KÌ 3: CUỘC HẸN

Không phải những tấm bằng của các đại học danh giá treo nghiêm khắc trên tường. Cũng không phải bức phù điêu mô tả các chiến binh đang lao về phía trước bảo vệ cỗ xe của nữ thần Sự Thật-dù đã ngả màu thời gian nhưng vẫn toát lên sức mạnh uy lực. Gây ấn tượng tinh thần hơn cả trong phòng thầy hiệu trưởng chính là chiếc bàn gỗ giản dị, màu đen sẫm. Trên mặt bàn hình chữ nhật, ngoài chiếc màn hình máy tính mỏng, chỉ có một khối nhỏ bọc nylon. Dù có thể nhìn thấy sắc trắng hiện ra lơ mờ qua lớp nylon mờ đục vẫn rất khó đoán bên trong đây là gì. Chỉ có điều, nếu đặt tầm mắt từ trên cao nhìn xuống, những vật thể ít ỏi ấy càng làm cho mặt gỗ đen sẫm của chiếc bàn cổ kính trở nên rộng mênh mông. Đối diện với vị hiệu trưởng ánh mắt căng thẳng và mệt mỏi nhưng vẫn giữ nguyên vẻ oai nghiêm, cô học sinh mới lột thỏm trong chiếc ghế bọc vải gai xám. Cô ngồi hơi gù lưng nên đôi vai còm nhom nhô lên, gần như chạm vào tai. Những ngón tay đan vào nhau tái nhợt.

Sau vài câu hỏi và lời đáp ngắn gọn về người mẹ đã mất, hoàn cảnh sống những năm tháng ấu thơ, năng lực học tập ở trường lớp cũ, về một vài khó khăn hằn đã vấp phải trong buổi đầu hoà nhập vào môi trường mới, không khí và khoảng cách giữa vị hiệu trưởng và cô học trò vẫn lơ lửng. Nhưng, cả hai đều ngầm biết, đã đến lúc họ phải đề cập thẳng thắn đến vấn đề chính yếu của việc triệu tập này.

- Thôi đi rồi, Bình Nguyên. Thầy nhận ra em là người có hiểu biết đặc biệt, óc nhận xét ko tệ!- Giọng vị hiệu trưởng nhẹ và ấm, nhưng vẫn phảng phất quyền uy. Ông cũng ko che giấu mục đích cuộc trò chuyện này giờ chính là một cách kiểm tra và đánh giá người học sinh mới - Nào, bây giờ thì em có thể nói cho thầy nghe những gì đã xảy ra trong chiều Chủ Nhật vừa rồi. Từng điểm một. Theo trí nhớ. Càng chi tiết càng tốt!

- Em ko biết cần kể điều gì nữa, thưa thầy. Em đã nói tất cả với cô giám thị. Thật sự, em ko biết gì cả!

- Thầy biết, cách hỏi của cô ấy làm em ko thoải mái. Nên thầy muốn chúng ta nói chuyện trực tiếp. Ko cần chính xác tuyệt đối, nhưng em có thể áng chừng khoảng thời gian Ngọc đến phòng 306 của các em, đi chứ? - Tựa hẳn vào lưng ghế, thầy hiệu trưởng khoanh tay trước ngực.

- Ko thể xác định, thưa thầy! - Bình Nguyên nhún vai.

- Chiều Chủ Nhật vừa rồi, mọi người đi tự do và hai bạn cùng phòng em đã đi xem phim. Ngoài em, ko còn ai ở trong phòng. Theo phán đoán của chúng tôi, Ngọc đã vào phòng các em chính thời điểm ấy.

- Vì em là người duy nhất còn lại, nên em là người duy nhất bị nghi ngờ? - Mắt dõi theo một điểm mờ hồ hồ nào đó vừa lướt qua trên bức phù điêu sau lưng thầy, cô gái nhỏ thì thầm.

- Tất cả mọi người trong trường ko ai đc phép nghi ngờ em cả!- Thầy hiệu trưởng nhấn mạnh- Nguyên tắc của thầy là cho đến khi tìm thấy bằng chứng xác thực nhất, ko ai bị kết tội. Tới thời điểm này, trường hợp của Ngọc vẫn đc xem là tai nạn do chính cô bé gây ra. Mọi việc đc tìm hiểu trong phạm vi nhà trường. Cho nên vấn đề ở đây là những người có mối liên hệ hoặc tiếp cận với nạn nhân vào thời khắc cuối sẽ đc hỏi chuyện, cung cấp thông tin giúp đỡ điều tra. Thầy tin em biết một chút gì đấy có thể là manh mối, để tìm ra thủ phạm chính xác và nhanh nhất.

- Chiều hôm ấy, việc duy nhất em làm là ngủ.Ngủ suốt! - Cô gái nhỏ đột ngột ngược lên. Tia sáng đáng ngại của sự giận dữ loé lên rất nhanh trong đôi mắt thẫm lại - Khi ngủ, người ta ko thể nhận biết những gì đang diễn ra,dù ngay cạnh bên.

- Tại sao em ko đi cùng các bạn đến rạp xem phim? Đó cũng là một cách hay để làm quen với các bạn mới!

- Em rất mệt sau chuyến đi dài. Điều duy nhất em muốn lúc đấy là đc nằm im và nhắm mắt lại. Em đã làm đúng như thế. Đó là lí do em ko nhìn thấy gì cả, thưa thầy!

- Ko nhìn thấy, nhưng có thể em nghe thấy? Một âm thanh lạ. Tiếng chân hay giọng nói nào đó chẳng hạn? Em có thể nhìn thấy một điều gì đó?

- Không, thưa thầy- Cô gái nhỏ lặp lại - Em cũng đã trả lời về điều này, trong cuộc nói chuyện với cô giám thị ngay khi Ngọc đc đưa đến bệnh viện....

Nhắc đến tên Ngọc, hàng lông mi nhạt màu cụp xuống. Âm sắc giọng nói hơi tắc nghẹn rồi trở lại đều đều, lễ độ,ko chút gì tỏ ra thách thức hay kháng cự. Nhưng, nó lại là dấu hiệu rõ ràng nhất của thái độ khép kín nguy hiểm mà kinh nghiệm sự phạm khiến vị hiệu trưởng tức khắc nhận ra. Vươn tay cầm lên cái gói nhỏ bọc kín nylon, bằng một động tác nhẹ nhưng dứt khoát, ông xé lớp băng keo quấn ngoài. Rơi ra mảnh giấy mềm xốp màu trắng, rõ ràng đã từng nhàu nát và đc làm phẳng lại tương đối, đc bọc trong một lớp nylon khác, trong suốt. Cầm đầu góc mẫu giấy, thầy hiệu trưởng đưa nó qua bên kia mặt bàn:

- Em nhận ra thứ này không, Bình Nguyên?

Vẻ thờ ơ tức khắc biến mất. Cô gái nhỏ nhìn chăm chăm vào vật thể đơn giản, nhưng lúc này bỗng trở nên đáng sợ, ko chỉ bởi sắc trắng của nó tương phản khác thường với mặt gỗ đen sẫm, mà còn vì ánh đèn trắng loá từ trên trần chiếu xuống cho thấy rõ vết màu hồng nhạt đã ngả sang nâu. Ngay cả người ít trải nghiệm nhất cũng dễ dàng nhận ra màu của máu pha loãng, theo thời gian bị khô lại.

- Miếng khăn giấy! - Cô lẩm bẩm, tự nói với chính mình thì đúng hơn - Em đã dùng nó chiều Chủ Nhật, trước khi vào phòng ăn.

- Em giải thích ra sao?

Im lìm. Đôi mắt trống rỗng hướng lên bức tranh sau lưng thầy, cô học trò nhỏ im lìm. Như thể bằng cách thức bí mật nào đó, cô đã rời khỏi căng phòng nào, chỉ để lại lớp vỏ câm lặng. Hai thầy trò cứ ngồi im như thế,chờ đợi giây phút thú tội thành thật. Bên ngoài cửa sổ tháng Mười u ám từ lúc ban mai, ánh sáng chợt hừng

lên. Thoát ra khỏi vòm lá dày rợp của những tán cây cổ thụ ngoài sân, một tia nắng bỗng xuyên qua ô kính căn phòng, chiếu thẳng lên bức phù điêu. Dưới hiệu ứng của đốm sáng tình cờ, những chiến binh bảo vệ Sự Thật bỗng như vừa tỉnh lại sau khoảng thời gian bị phép thuật làm cho đông cứng. Tán cây ngoài cửa sổ đứng đưa làm đốm nắng di chuyển nhanh dần. Mái tóc hất ngược về phía sau của nữ thần thời cổ đại chuyển động rập rờn, bay ngược chiều cơn gió thốc tới. Ngay cả một người lạnh lùng nhất cũng ko thể ko bị hình ảnh lạ lùng đó tác động. Thoáng rùng mình, Bình Nguyên nhìn thầy hiệu trưởng, giọng khản đi:

- Lúc rửa tay ở nhà ăn, em đã kinh hoàng nhận ra có một thứ gì đó rất giống máu tươi bám vào tay mình. Cho đến khi các bạn phát hiện ra Ngọc bị nhét trong tủ lạnh trong tình trạng bị thương nặng, hai ngày vừa rồi, em vô cùng căng thẳng.

- Nếu ko làm điều xấu, thì chuyện gì khiến em căng thẳng?

- Tất cả các dữ liệu cho thấy, em là người đầu tiên lọt vào vòng nghi vấn. Sẽ ko ai tin em cả.

- Thôi đc rồi, em có thể về lớp! - Thầy hiệu trưởng chấm dứt một cách đột ngột. Giờ đây, tia sáng đã biến thành một luồng sáng. Khuôn đầu với mái tóc bạc của thầy hiệu trưởng in trên vùng nắng đổ trên tường. Trong giây phút, những nếp nhăn bắn khoắn và mặt mỗi hiện rõ, biến gương mặt ông thầy thành một phần của bức phù điêu.

Nhắc người ra khỏi chiếc ghế lớn, cô gái nhỏ loạng choạng. Cô vội bám tay vào cạnh bàn. Dù kiểm soát mọi hành vi, lời nói, thể hiện vẻ bình thản khá thành công, nhưng sự thật là cuộc trò chuyện vẫn khiến cô gái nhỏ kiệt sức. Xoay nhẹ tay nắm cửa, bỗng cô ngoảnh lại, hướng về ông thầy lúc này đã đến đứng bên cửa sổ trầm ngâm:

- Tại sao thầy ko khẳng định em là thủ phạm khi em đã thừa nhận mảnh khăn giấy kia là của em?

Vẫn dõi mắt qua lớp kính trong suốt, nhìn vệt nắng trắng lạnh khiến màu thẫm xanh của các vòm lá cây trở nên xám đen, đường nét nhoè mờ đi như trên một bức rọi thừa sáng, thầy hiệu trưởng trả lời chậm rãi:

- Vì còn có một mẫu khăn giấy khác, lọt dưới gầm cầu thang bên lối tắt của khu nội trú cánh phải. Rất hiếm học sinh biết đến lối đi này. Sử dụng lối đi lại càng ít và ánh sáng ko đủ. Và quan trọng nhất, mẫu giấy đó cũng dính máu!

Hành lang bên ngoài khu vực dãy lớp mười một rất đông học sinh. Khác với mấy hôm trước, thời tiết nóng nực của một mùa Hè kéo dài qua mức khiến tất cả đều ngột ngạt và chỉ muốn đc ngồi yên trong các phòng học đóng kín với máy điều hoà ko ngừng hoạt động, trời hôm nay bỗng diệu mát đột ngột. Bầu trời vẫn cao và thoáng đãng, ko một gợn mây. Làn ko khí căng mọng hơi nước vì vô số những cơn mưa rào giờ đây đã chùng xuống. Trên các ô cửa sổ, lớp hơi ẩm biến mất, mặt kính

bống trở nên trong suốt và sạch sẽ khác thường . Đến giờ ra chơi thì Mặt Trời đã lên cao, xa cách như một vật thể kim loại vô cảm, nhưng ko còn chói chang nữa. Những chùm tia chói loà quen thuộc biến mất. Thay vào đó là sắc trắng lạnh. Không riêng gì những tán cây du cổ thụ vượt cao hơn so với các vật thể khác chịu tác động trực tiếp của sự thay đổi ánh sáng, mà cả khung cảnh và vật thể ở dưới tầng thấp hơn cũng dự phần. Đường nét mái nhà, các sợi dây điện, cả những con chim sẽ rời rạc thẳng hoặc bay vút lên từ một tán cây rậm cũng rõ và sắc hơn. Nhúng vào bầu ko khí chuyển mùa lạ lùng, các âm thanh cũng rõ rệt và tách bạch. Tiếng còi xe. Nhưng câu chuyện bằng tiếng Việt hay tiếng Anh với các sắc giọng pha trộn. Âm thanh điện tử lúc uể oải, lúc dồn dập của một game đang chơi trên điện thoại. Âm thanh beatbox từ một tay rapper nghiệp dư nào đó của lớp...

Và gần như tất cả học sinh đều đổ hết ra hành lang. Ngoài số ít may mắn chiếm đc chỗ ngồi thuận tiện trên các khung cửa mở rộng, nghe nhạc trong iPod và nhìn xuyên qua các tán lá đang thưa dần đi để thấy những nóc xe ô tô vun vút trên mặt đường xám trắng, phần lớn các học sinh khác cả người Việt, Hàn Quốc, Đài Loan, Hà Lan và Úc tụ thành từng nhóm nhỏ, gác tay lên chấn song kim loại mát lạnh, kháo chuyện ồn ào về hình tượng kì quặc mà Lady Gaga theo đuổi hay trailer một bộ phim bom tấn vừa tung lên youtube đêm qua...

Bống, một ai đó hỏi bằng tiếng Anh : "Chẳng biết cô bé Ngọc ra sao rồi nhỉ?". Các nhận xét khôi hài hay quá khích về nhạc và phim đột ngột im bật. Trong tích tắc, tất cả bị ném trả vào thực tế đáng sợ mà họ cố tìm cách lảng tránh mấy hôm nay : một kẻ gây tội ác đang lẩn quất đâu đây, ngay trong cộng đồng học sinh này. Ngồi vắt vẻo trên cửa sổ dán mắt đọc một quyển tạp chí dành cho teen, Khiết bống ngẩn lên, góp chuyện : "Cho đến tối qua thì vẫn hôn mê!". " Sao bạn biết rành vậy?"- câu hỏi hơi châm biếm của một cô bạn người Hàn. Khiết nhún vai, gấp lại tờ tạp chí, sẵn sàng cung cấp thông tin nhiều hơn : "Chiều tối qua, người bảo hộ của San đến đón bạn ấy ra ngoài ăn tối và đi chơi. Tớ đc mời đi cùng. Thay vì shopping ở trung tâm thương mại mới khai trương, San rủ tớ ghé vào bệnh viện thăm cô bé tội nghiệp ấy. Chúng tớ đc phép vào thăm chừng ba phút!". Mọi người chăm chú lắng nghe Khiết, rồi chuyển hướng nhìn về San, hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đầy cảm phục và trân trọng. " Tình hình của Ngọc tiến triển khá hơn chứ?" - Cô bạn lớp bên cạnh, ko phải học sinh nội trú, cũng rất quan tâm. " Vẫn hôn mê! - Khiết nhún vai, tỏ ý bất lực - Việc mất nhiều máu đc bệnh viện giải quyết nhanh thôi. Các vết trầy xước ở cổ cũng ko phải là điều nghiêm trọng. Vấn đề khó khăn nhất là não cô bé bị tổn thương nghiêm trọng. Vì trải qua rình trạng thiếu oxy và nhiệt độ quá thấp trong thời gian dài. Ngay cả bác sĩ cũng ko dám đoán chắc điều gì. Người nhà Ngọc nói với bọn mình như thế...."

Trong khi Khiết nói, San đứng bên cạnh, đôi lúc gật nhẹ, xác nhận những thông tin mà Khiết đưa ra. Trong một tích tắc, mắt cô chột bắt gặp đôi mắt của Danny. Cậu ấy dựa lưng vào lan can từ lúc nào, đang nhìn cô chăm chú. Ngay cả

khi mặc đồng phục như tất cả mọi người chung quanh thì Danny vẫn nổi bật bởi vẻ chững chạc và phong thái điềm tĩnh đặc biệt. San chớp nhẹ mi mắt. E ngại chung quanh có thể nhận ra tình trạng bối rối, San vội nhìn sang hướng khác.

Khiết lạt tiếp trang thời trang trogn quyển tạp chí. Các bạn khác thì thăm với nhau về tai nạn khó hiểu đến giờ này vẫn nằm trong vòng nghi vấn của Ngọc, Không ai chú ý cách họ ko xa, các đám lá thẳng đi hoặc bị bứt tuột khỏi thân cây như bởi một bàn tay vô hình, ném rơi lá tả xuống khoảng sân sâu hút bên dưới, để lại đám cành trơ khấc như những đẽ xương gầy rộc in bóng lên nền trời xám thép.

Do học từ bảy giờ sáng đến một giờ trưa, giờ nghỉ giải lao của ngôi trường này kéo dài bằng một tiết học. Còn hơn nửa tiếng nữa mới đến giờ vào lớp trở lại. Thay vì sử dụng thang máy để trở về lớp của mình ở tầng năm, Bình Nguyên đi theo lối cầu thang bộ, cố trì hoãn việc có mặt ở dãy hành lang đông đúc thêm dc chút nào hay chút đó. Nhưng rốt cuộc thì bậc thang cuối cùng cũng hết. Ngay khi Nguyên hiện ra đầu hành lang, ko ai bảo ai, tất cả bỗng quay đầu về cùng một hướng. Những bàn tán thì ào im bật giữa chừng. Nếu đa số sau khi nhận ra người đang đi tới là ai đều giả tảng quay đi, thì một số đôi mắt thẳng thắn vẫn nhìn thành viên mới của lớp 11A3 chòng chọc, ko che giấu vẻ giận dữ pha lẫn ghê sợ.

Đã phác thảo trước một số khó khăn có thể gặp phải khi đến môi trường mới, nhưng Nguyên ko thể ngờ tình huống mình đang đối diện phức tạp hơn tưởng tượng nhiều lần. Thà chung quanh bày tỏ thái độ ghẻ lạnh, châm chích hay ghét bỏ thẳng thừng, cô gái nhỏ còn thấy dễ chịu. Nhưng với học sinh ở môi trường quốc tế này, mọi biểu hiện hoàn toàn ko giống những gì Nguyên từng trải qua. Được giáo dục kỹ về thái độ công bằng trong cách nhìn nhận các sự việc gây tranh cãi, hiểu rõ độ thiết yếu của việc tôn trọng sự riêng tư nơi người khác, luôn đề cao tính khoan hoà và chấp nhận sự khác biệt của mọi người chung quanh, các học sinh ở đây dường như tuân thủ đúng yêu cầu của thầy hiệu trưởng: Không phải biểu những lời nghi ngờ hay đưa ra nhận xét ám chỉ có thể gây tổn thương người khác, khi mọi việc chưa có gì rõ ràng. Ít nhất, ở bề mặt là thế. Tuy nhiên, khi ko nói bằng lời, thì ánh mắt họ, sự im lặng đột ngột của họ khi Nguyên đi ngang qua lại đáng sợ hơn nhiều. Lúc này đây, những biểu hiện câm nín đó đang tái diễn. Và dù biết trước, chúng vẫn khiến Nguyên muốn co rúm lại. Nếu tự cho phép mình hành động theo đúng cảm xúc, cô sẽ quay lưng bỏ đi. Co giò chạy. Rời khỏi nơi chốn này. Vượt thoát khỏi vòng vây của hàng chục đôi mắt lạnh lẽo này. Càng nhanh càng tốt. Nhưng, cùng lúc, bên trong cô gái nhỏ vang lên tiếng nói thì ào, nhưng uy lực: Nếu bây giờ bỏ đi, mi sẽ rời khỏi nơi đây vĩnh viễn. Và mọi chuyện sẽ hoàn toàn chấm dứt. Tất cả kế hoạch sẽ sụp đổ.

Nguyên đi ngang qua những cơ thể đang nép sát vào tường, như thể có ý nhường đường nhưng thực ra họ chỉ không muốn có chút đụng chạm nào với cô. Nguyên đi xuyên qua bầu ko khí lặng re ấy, từng bước nặng nề, như xuyên qua làn nước cứng.

Để ko thét lên lời biện minh hay giận dữ vô nghĩa, hãy mím chặt môi!
Để ko dao động bởi những tia dò xét, đôi mắt cần nhìn thẳng về trước!
Để ko phơi bày sự yếu ớt dễ bị tổn thương, ngay cả khi đầu gối run bắn chỉ muốn khụy xuống, vẫn phải bước vững vàng, ko chút lảo đảo!

Và để làm đc tất cả những điều đó, ko đc phép tự thương hại mình!

Bởi, khi chỉ còn một mình trong thế giới rộng lớn và xa lạ, điều cần thiết trên hết là lòng can đảm . Như đã từng can đảm!

Dù đôi khi can đảm chỉ là lớp vỏ bề ngoài...

Từng mệnh lệnh ngắn, vang lên trong đầu rành rọt. Phòng học của lớp 11A3 ở cuối dãy. Không nhóm học sinh nào tụ tập ở khu vực này của hành lang vì các cột tròn trang trí mặt tiền khối nhà - đồng thời giấu bên trong các ống thoát nước cỡ lớn - đã chắn mất tầm nhìn. Thế nhưng, lúc này đây, điều đó bỗng có sức an ủi đặc biệt với cô gái nhỏ. Thay vì rẽ vào phòng học, Nguyên bước thêm hai bước. Ngay cạnh cửa lớp, có một hõm tường nhỏ còn bỏ trống. Như một người đã dốc toàn bộ nỗ lực vào một cuộc chiến tuyệt vọng, ngay khi tựa lưng vào tường, một thứ gì đó bên trong cô gãy vụn. Hết sức cố gắng, hết sức tỉnh táo để tự kiểm soát tình thế, nhưng con thú nhỏ mang tên yếu đuối vẫn nhảy bật ra khỏi hàng rào thép của lý trí, ko thể kìm giữ đc nữa. Nhũng hạt nước mắt vô hình lăn dọc gò má lạnh băng. Tiếng nức nở câm nín vỡ ra trong lồng ngực. Trạng thái khiếp sợ, cô độc và u ám như một hỗn hợp chất lỏng đặc sánh, dâng lên chậm rãi, khiến người ta ko thể nhúc nhích. Nguyên cứ đứng im như thế. Đông cứng. Không biết bao nhiêu thời gian trôi qua...

- Chị bị ốm, phải không?

Nguyên giật mình, mở choàng mắt. Trước mặt cô, cách chưa đầy bước chân, cậu học trò nhỏ thó, đôi mắt hơi lờ ra sau lớp kính dày cặp đang nhìn cô đăm đăm. Đôi mắt cận nặng cùng với những chiếc răng cửa chìa ra khỏi đôi môi luôn cố gắng mím lại khiến gương mặt cậu bé là sự pha trộn kì khôi giữa một con ếch và một con sóc. Mất mấy giây, Nguyên mới sực nhớ ra đây chính là cậu bé trực nhật hôm đầu tiên cô xuống nhà ăn. Lắc nhẹ mái tóc rối, cô gái nhỏ nhú mào đọc bảng tên bằng mi- ca xám nhạt cài trên ngực áo cậu bé. Nhật. Lớp 10A1.

- Chỉ hơi khó thở một chút. Có chuyện gì sao? - Cô hỏi khẽ.

- Chị muốn chết quách đi vì buồn chán, vì ko quen biết ai, đúng không?

- Gần như thế. Có lẽ! - Nguyên đáp, ko tìm thấy lý do khả dĩ cậu học sinh lớp dưới chạy hai tầng cầu thang lên đây chỉ để xộc thẳng vào vấn đề riêng tư của mình.

- Chị nhớ mẹ, và muốn quay trở về nhà ?

- Mẹ chị mất rồi.

Hơi khựng lại, cậu bé khịt mũi:

- Đừng có nghĩ chỉ mình chị cảm thấy khốn khổ. Em cũng từng như thế. Kinh khủng! - Điều bộ ông cụ non học mót từ đâu đó, cậu nhún vai. Đôi cầu vai thêu chỉ xanh trên bộ đồng phục rũ xuống, càng tăng ấn tượng gầy gò khác thường của cậu
- Nhưng vẫn có cách để thoát ra.

- Như thế nào? - Cô gái nhỏ bắt đầu tò mò, chú ý hơn vào câu chuyện.

- Chị có thể dẫn em xuống căng- tin và mua cho em một cây kem không? - Đôi mắt của chú ếch nhìn thẳng vào mắt Nguyên. Hàm răng của chú sọc chìa ra nhiều hơn, biến thành nụ cười thân thiện.

Ngay cả người lạnh lùng hay xa cách nhất, cũng khó thể từ chối lời đề nghị bất ngờ ngộ nghĩnh như vậy. Nguyên nhìn đồng hồ. Còn hơn mười lăm phút nữa mới đến tiết học thứ tư. Thật tự nhiên như thể đã nhiều lần hành động thế này, cậu học sinh lớp dưới nắm một ngón tay Nguyên, cùng cô đi qua đám đông. Chưa bao giờ cô nghĩ, có lúc nào đó, có thể tìm thấy cảm giác vững tâm khi kết nối với một sinh linh bé nhỏ hơn mình. Ngay cả Khiết và San cũng tò mò ngoái nhìn, ko hiểu cách nào hai nhân vật lạ lùng đó lại kết nối với nhau. Thật may là thang máy không có ai sử dụng. Bấm nút xuống tầng trệt, Nhật khuỳnh cả hai tay, gác lên cùi chỏ lên thanh vịn kim loại:

- Chị biết không, lần đầu tiên có người đồng ý mua kem cho em đấy!

- Vậy sao?

- Từ hôm nhập học đến giờ, em chưa đc ăn kem. Em ko có tiền tiêu vặt. Tất cả mọi khoản, người nhà em đã đóng đủ cho trường.

- Chị nghe nói, các học trò mới vào đây đều nhận một học sinh lớp trên làm sư huynh, để đc giúp đỡ và chỉ dẫn!- Vẫn nắm ngón tay cậu bé, Nguyên đi dọc theo bóng râm của lan can đi về phía căng- tin.

- Tất nhiên em có sư huynh. Nhưng anh ấy nghiêm khắc cực. Chị thừa biết, kem ko nằm trong danh sách thực phẩm của những người nghiêm khắc.

Nguyên bật cười. Cảm giác vui vẻ và ấm áp kéo đến bất chợt. Thật khó tin chỉ mới vài phút trước, cô như sắp vỡ vụn ra vì các rắc rối đang phải đương đầu. Ở quầy thanh toán, cô gái nhỏ móc ví mua hai chiếc kem tươi vani - la và chocolate, đưa cả hai chóp kem cao có ngọn cho Nhật: "Một miếng chocolate, một miếng vanilla. Sự hoà trộn.Em có thể ăn đến hết, mà ko ngán. Thử xem!". Từng miếng kem to lẹm đi rất nhanh dưới hàm răng sọc. Chỉ đến khi hai chiếc ống bánh xốp bị gặm nham nhở, cậu bé mới ngược lên, giọng khản đặc do kem lạnh:" Ngon tuyệt! Ai bày cho chị cách ăn đặc biệt này?" . "Mẹ. Khi chị còn bé tí xiu" - Nguyên lơ đãng nhìn qua vai cậu bé.Mảng tường sặc sỡ trang trí các nhân vật comic biến mất. Khoảng trống xám trắng. Cậu bé lớp dưới cũng im lặng. Chỉ có tiếng bánh xốp vang lên lạo rạo. Sắp đến giờ vào học, hai chị em vội vã vào thang máy. Như sực nhớ ra, Nhật lấy từ túi áo một mảnh giấy gấp kín, nói nhanh trước khi thang máy dừng ở tầng ba:" Sư huynh của em gửi chị!".

Một mình trong thang máy lên hai tầng cuối cùng, Nguyên mở lá thư nhỏ. Vồn

ven dòng chữ viết bằng bút mực đen , đậm và sắc nét : Cần gặp Nguyên tối nay, chín giờ. Lối đi dẫn đến cầu nối hai cánh nhà. Tên người bên dưới đc viết bằng kiểu chữ đơn giản rõ ràng. Danny.

Trong phòng 306 chỉ có Khiết và Nguyên. Không khí im lìm. Cô bạn da nâu đang soi gương, lăm lăm vũ khí lược và keo mút, đánh vật với mái tóc rối bù vì cổ chài kiểu funky, trông như cái bờm ngựa, có hình chụp mẫu trong quyển tạp chí.

Gấp quyển sách Vật lý, Nguyên tựa lưng vào tường, khoanh tay, tức khắc chìm vào dòng suy nghĩ mà cô đã lãng tránh. Tại sao người bạn xa lạ kia cần gặp cô? Anh ta đã biết điều gì đó bí mật? Có kinh suất ko nếu gặp anh ta ở lối đi nối hai cánh nhà, khi một ai đó có thể nhìn thấy, báo cáo với bà giám thị về việc vi phạm nội quy học sinh nam và nữ ko đc gặp riêng sau bữa tối?

Kim đồng hồ nhích dần đến số chín. Trong một cử chỉ đột ngột, Nguyên với tay lấy chiếc áo khoác, leo xuống thang giường tầng, bước về phía cửa. Khiết gọi với theo: " Này, cậu đi đâu thế? Có biết khu nội trú mới có yêu cầu không ra khỏi phòng buổi tối để tránh nguy hiểm không?". " Mình chỉ đi mười phút thôi!"- Nguyên nói nhanh, khép nhẹ cánh cửa sau lưng.

Cũng như buổi sáng, bầu trời đêm đầu Thu không một gợn mây. Do hiệu ứng đèn hắt lên từ khoảng sân chơi thể thao, những quảng sáng xám nhạt đọng trên vài đỉnh cây ngang tầm mắt, trông như các đám mây hình thù kỳ dị, kiệt sức giữa cuộc hành trình trong khoảng không vô tận, rơi xuống và ko thể nhấc mình bay lên đc nữa. Cầu nối uốn nhẹ cánh cung giữa hai toà nhà. Danny có lẽ đã đến trước chín giờ từ lâu. Cậu ấy ngồi trên đoạn giữa thành cầu, trong vùng sáng nhất. Hơi cúi mặt , cậu kiên nhẫn chờ, im lìm, không đọc sách,cũng không cầm điện thoại.

Hành lang dẫn đến đầu cầu tiếp nối với cánh phải khá tối. Định hướng bằng vùng sáng phía trước, Nguyên bước chậm rãi, chỉ nghe thấy tiếng chân của chính mình.Có một hõm đen bên phải bức tường . Lối đi tắt hiếm người sử dụng mà thầy hiệu trưởng đã nhắc đến. I'm in a funk... I'm in a blue funk... Tôi đang lo sợ....Tôi chìm vào nỗi lo sợ... Câu hát từ ca khúc nào đó mà cô không sao nhớ tên cứ vang lên u ám trong tai, không thể hiểu được .Một vệt gió lạnh phớt qua khiến cô gái nhỏ so vai, kéo lại vạt áo khoác.

Danny nhận ra người hẹn đã đến, ngược nhìn lên. Dù ở khoảng cách khá xa, cô gái nhỏ vẫn nhận ra đôi mắt cậu đen và sâu thẳm dưới vầng trán trắng muốt . Trái tim trong lồng ngực bỗng nhanh hơn một nhịp. Chợt, một bàn tay chạm nhẹ vào vai Nguyên, mơ hồ, từ phía sau.

KÌ 4: NỤ HÔN

Tay bà giám thị nắm chặt khuỷu tay của Bình Nguyên, như thể nếu sơ suất buông lỏng một chút thôi, cô gái nhỏ sẽ vùng mạnh, lao trên dây hành lang sâu hút thỉnh thoảng có vài lối rẽ và tan biến vào vùng tối tăm và tĩnh mịch của khu nội trú. Nhưng, ngay cả khi có ý định vùng thoát khỏi những đầu móng cứng nhọn và long tay khô khốc như giác bám của loài bò sát ấy, thì Nguyên cũng không đủ sức để hành động. Sự xuất hiện đột ngột của người phụ nữ cao lớn kì dị này khiến cô gái nhỏ không thể cất lên một tiếng nói hay có bất kì phản ứng nào. Chẳng còn là bối rối hay sợ sệt nữa, cô rơi thẳng vào trạng thái bang hoàng tê dại. Ngay tức khắc, trong đầu Nguyên hiện ra hai khả năng: Vì cô là kẻ tình nghi số một trong vụ việc của cô bé Ngọc nên lâu nay bị bà ta kín đáo theo dõi mọi lúc mọi nơi, dễ dàng bắt quả tang khi cô vi phạm nội quy. Khả năng thứ hai, có lẽ cao hơn, hẳn ai đó biết chắc cuộc hẹn này, bảo lại cho bà.

Trong khi Nguyên nín thở chờ những lời chê trách mắng mỏ hay mỉa mai gay gắt, bà giám thị chỉ sửa lại đôi kính gọng kim loại, lướt nhìn từ trên xuống dưới cô nữ sinh nhỏ bằng tia mắt dò xét lạnh lùng. Không nói một lời, cũng không có ý định tìm hiểu xem ai là người mà nữ sinh mới hẹn gặp ở cầu nối giữa hai cánh nhà, bà ta quay ngoắt, bước đi như máy, áp tải kẻ phạm lỗi quay trở về cầu thang của khu nội trú nữ sinh. Ánh đèn ngoài sân hắt vào, khiến bóng họ in lên bức tường, di chuyển giữa bóng của các cây cột. Đột nhiên, tán lá cổ thụ rậm rạp đu đưa mạnh. Khoảng sân ngoài kia đang có gió thốc tháo. Những khối không khí dịch chuyển đột ngột, khiến dây hành lang hình ống sáo của khối nhà xưa cũ như một đôi môi khổng lồ thổi mạnh. Dù phải gắng hơi thở để kịp bước theo giám thị, thẳng hoặc Nguyên vẫn ngoái đầu ra sau, hi vọng Danny không chạy theo hay có hành động dại dột nào đó khiến cả hai có thể gặp thêm rắc rối. Đứng hẳn trong vùng đèn sáng xanh biếc, Danny bỗng nhuốm vẻ siêu thực kì dị. Chiếc áo khoác da thuộc mềm mại căng phồng lên tựa một cánh buồm trước gió. Mái tóc dài loăn xoăn của cậu ấy như một bầy thú huyền thoại sắp sửa vỗ cánh bay lên. Và đôi mắt cậu ấy, đôi mắt đen thẫm nghiêm trang dõi theo Nguyên, như muốn nói một điều gì đó mà không kịp nữa. Tuy nhiên, lần thứ hai cô ngoảnh lại, phía sau không một bóng người.

Những chao đèn có hình sinh vật biển hắt xuống ánh điện sáng lơ mờ đủ làm nổi rõ đường viền từng bậc thang gỗ dẫn lên các tầng trên. Bây giờ thì bàn tay khô khốc đã buông Nguyên ra. Giọng bà giám thị khẽ khàng, nhưng vang rõ mồn một trong không gian tĩnh mịch:

- Cho tôi biết, em hẹn gặp cậu bạn kia có việc gì?
- Thưa cô, không có gì quan trọng cả - Phân vân vài giây, Nguyên quyết định đề cập vấn đề then chốt Danny là người đề nghị hẹn gặp. Cô hạ giọng, hồi lỗi thật

sự - Em xin lỗi, vì đã hành động sai nội quy.

- Thực sự là không có gì chứ? – Vóc dáng cao lớn, nên nữ giám thị cúi xuống một chút, để giám sát kĩ hơn phản ứng của cô gái nhỏ.

- Tôi không tin là cô là một nữ học trò lại can đảm lang thang một mình trong ngôi nhà này lúc tối khuya mà chẳng vì một lý do nào đó...

Những chiếc răng loang loáng bắt sáng hiện ra mỗi khi đôi môi nhợt nhạt nhấc lên, trong chuyển động theo từng lời thì thào. Bỗng nhiên, Nguyên nhận ra, ở tầm nhìn gần, ấn tượng gương mặt giám thị rất lạ, khác hẳn vẻ vô cảm oai vệ mà đám học chỉ dám lén nhìn từ xa. Trừ hai nếp hằn rõ nét ở khoé mép, làn da phẳng lì như được bọc một lớp da cũ ngả vàng. Hương thơm cổ lỗ phảng phất từ lớp phấn phủ mỏng trên làn da ấy. Đôi kính gọng thép trắng lạnh xem ra quá nhỏ trên cái mũi cao có đường nét khô cứng của một đầu tượng chưa hoàn tất. Có điểm bất thường nào đó lớn vờn ngay trên khuôn mặt này, mà Nguyên chưa thể phân tích rõ... Không khí về đêm ở chân cầu thang lạnh khác thường. Bất kể cô gái nhỏ nhìn trừng trừng, nữ giám thị vẫn kiên nhẫn chờ đợi lời giải thích thoả đáng hơn. Cho cả hai tay vào túi áo khoác, Nguyên chỉ mong thoát khỏi cuộc đối thoại càng nhanh càng tốt, vì thực sự, cho đến giây phút này, chẳng khác gì giám thị, cô cũng chưa mảy may biết lý do Danny hẹn gặp.

- Em biết mình phạm lỗi. Em mong được cô tha lỗi. Tuy nhiên, điều cô muốn em nói, thì em không thể. Vì em hoàn toàn không biết gì cả! – Nguyên nói thành thật.

Cô gái nhỏ chợt đổi hướng nhìn. Có một tích tắc, hai nhân vật chiến thần và quỷ dữ trong bức tranh kính trở trên tường cầu thang như vừa cự nhau. Rồi cô gái nhỏ hiểu ngay, chỉ là hiệu ứng ánh sáng. Hình ảnh của bức tranh kính có thể nhìn trong đêm là nhờ ánh trăng thượng tuần rơi vào. Vừa rồi, đám mây dày đặc nào đó bay qua, che kín quãng sáng lạnh lẽo mà thôi. Cũng như Nguyên, nữ giám thị giật mình vì bóng đen vừa lướt qua. Tuy nhiên, bà ta vẫn không từ bỏ điều cần xác thực:

- Em dám cam đoan là em đến ngôi trường này không có mục đích nào ngoài việc học chứ?

- Em đến đây là để học! – Cô gái nhỏ khẳng định, rồi ngập ngừng nói thêm – Tuy nhiên, việc em học ở đây cũng là theo ước nguyện của mẹ em, thừa cô. Nếu không vì ước nguyện ấy, em vẫn học ở trường cũ. Không phải xa ngôi nhà của mình.

Đôi bàn tay to lớn của bà giám thị đưa lên, cựa chỉ đột ngột đến nỗi cô nghĩ bà ta sẽ chộp cổ mình, siết mạnh hoặc bẻ gãy một cách dễ dàng như với một món đồ chơi vớ vẩn. Tuy vậy, bàn tay ấy chỉ đặt lên bàn tay Nguyên, kéo gần sát vào mặt nữ giám thị, nhấn mạnh xuống khiến dễ xương quai xanh đau điếng:

- Nói đi, em CÓ biết một bí mật nào đó, phải không? – Cách nhấn giọng ở từ “có” khiến ngay cả một kẻ khờ khạo nhất cũng phải rung mình hiểu rằng, vấn đề không phải nằm ở chỗ tồn tại bí mật đó hay không, mà sự nguy hiểm của bí mật ấy đáng sợ chừng nào.

Nguyên đứng im, nhìn chăm chăm mũi giày dưới chân mình. Ít nhất, bà giám thị đã không còn gạ hỏi về cuộc hẹn nữa. Không hiểu sao, linh cảm mach bảo cô rằng, thực ra, Danny có một điểm yếu nào đấy cũng cần được bảo vệ. Bất giác, cô ngước lên, gật đầu quả quyết:

- Từng có một bí mật ở ngôi trường này, mẹ em khi còn sống, đã từng một lần nói thoáng qua như thế. Nhưng bí mật ấy là gì, thì em không biết. Mẹ em đã vĩnh viễn mang nó đi rồi, thừa cô.

Đôi tay đặt trên vai Nguyên buông xuống. Thở ra nhẹ nhẹ, bà giám thị hất cằm về phía cầu thang:

- Về phòng ngủ đi! Nếu không muốn cả trường biết em vi phạm nội quy một cách đáng xấu hổ, thì cách duy nhất là đừng bao giờ vi phạm nội quy này nữa. Tôi bỏ qua cho em lần này. Xem như không có buổi tối hôm nay. Em không ra khỏi phòng. Tôi không nhìn thấy em. Không có cuộc nói chuyện. Và không có bí mật nào cả. Rõ chứ?

- Vâng, thưa cô! – Nguyên vội vã đồng ý. Trong túi áo, hai bàn tay dù nắm chặt vẫn run lên bần bật – Cảm ơn sự rộng lượng của cô. Em chúc cô ngủ ngon!

Bà giám thị quay đi. Cho đến khi cái bóng cao lớn của bà ta khuất hẳn, cô gái nhỏ mới nhấc chân bước lên bậc thang mờ bụi. Đám mây đen che khuất mặt trăng đã trôi đi. Hình ảnh chiến thần và quỷ dữ giao tranh lại hiện rõ mồn một. Có lẽ do góc nhìn của Nguyên lúc này, chiến thần như bị nhỏ lại, yếu thế hơn hẳn con quỷ tím tái. Bầu không khí vây quanh đột nhiên im ắng. Gió không thổi nữa. Hoặc những người vô hình lần khuất lắng nghe câu chuyện này giờ đã lùi bước, Biến vào chỗ của yên họ trong các hôm tối hành lang, trả lại sự yên tĩnh trong suốt cho những giấc mơ lang thang của hơn hai trăm học sinh nội trú.

Miền đất trắng toát. Từ dưới lên cao dần, bầu trời hình vòm chuyển từ sắc độ xanh biếc sang xám chì. Ánh sáng hắt lên từ các dải băng bất tận hơn là Mặt Trời lẫn kín đâu đó. Vẫn mang trên mặt chiếc kính râm màu hổ phách và chiếc khăn quàng cổ in các họa tiết kỷ hà, Nguyên chệnh choạng bước đi trên dải đất ven biển. Xa tít tắp, mặt nước mới hiện ra loáng thoáng. Hoặc nó cũng chẳng có thật. Chỉ là ảo giác của đôi mắt phát điên vì màu mắt trùng vây. Đôi giày vải mềm rã rang không dành cho việc đi trên băng tuyết. Cả chiếc quần jeans ngắn và cái áo T- shirt có in hình một con tuần lộc trên ngực nữa. Tất cả chỉ nói lên cô đã chẳng hề chuẩn bị gì hết, nếu không phải bị ném vào cuộc hành trình vô vọng thì cô cũng là một kẻ trốn chạy khỏi cộng đồng, lạc lối vào miền băng giá.

Có ai quanh đây không?

Tiếng gọi cất lên yếu ớt. Không chỉ lấy đi chút sức lực cuối cùng nơi Nguyên, nó còn làm cô nhận ra rằng, đugnừ kêu cứu gì hết, rất vô vọng. Bởi cô phải hiểu số phận đã định của mình – kẻ cô độc. Bụng đói còn cào. Cô lảo lảo nhấc chân, tiến về thân cây duy nhất nhô lên trên một gò băng tuyết đồ thoai thoải. Hình như vẫn còn

sốt lại vài nhánh lá, chưa bị các đợt gió vùng cực cuốn đi, chon vùi trong đám bụi nước chưa kịp rơi xuống đã đóng thành ngàn triệu vảy băng cứng buốt. Ở đâu có cây cối, ở đó có sự sống. Nguyên lằm bằm tự kích lệ. Tuy nhiên, càng đi, Nguyên càng nhận ra sức mình đang kiệt quệ dần. Và cô đang khóc. Khóc như những ngày đầu mất mẹ, mỗi khi đau ốm lủi thủi một mình. Khóc như đã lớn lên, gắng hết sức hoà nhập vào các đám đông, chứng tỏ đôi chút năng lực của mình. Nhưng lúc đối diện với thất bại không thể tránh khỏi, thì cảm giác sợ hãi trước nỗi đơn độc vẫn hiện ra nguyên vẹn như thường. Không thể bước được nữa, cô gái nhỏ quý xuống, bắt đầu bò. Di chuyển như một robot. Ngón tay và đầu gối đã cứng quèo. Cảm giác mất sạch. Rốt cuộc thì cũng đến nơi. Trái với mong chờ, quanh cây táo cũng chẳng có dấu tích của bất kì ai. Dựa lưng vào gốc cây, xoắn thẳng hai chân, các ý nghĩ trong cô cũng tê liệt. Ngay khoảnh khắc tự nhủ sẽ không nỗ lực nữa, chấp nhận chết cứng ở đây và bị vùi chôn dưới các đợt tuyết cho rồi, đột nhiên cô nhận ra một bóng người nhô lên từ dải nước loang loáng, đang lướt về phía mình như đi trên lưỡi dao trượt. Gương mặt người ấy rõ dần. Tim cô gái nhỏ đập mạnh. Không thể nhầm lẫn. Mẹ. Thế nhưng bất kể mọi gắng gỏi, Nguyên vẫn bất động. Cũng không thể cất tiếng gọi. Điều duy nhất có thể là mở căng mắt, nhìn gương mặt thuần khiết của mẹ, càng lâu càng tốt. Đặt vào tay con gái một quả cây đỏ thắm, ấm áp, người mẹ ghé tai thì thầm lời dặn dò. Đôi mắt phiến muộn và lo âu của bà soi vào đôi mắt rộng như hai mặt hồ trong suốt, viền quanh bởi hàng long mi bám đầy bụi băng. Rồi bà lặng lẽ bước đi. Không thể giữ được mẹ lâu thêm nữa, những hạt nước to lăn ra từ khoé mắt cô gái nhỏ. Lăn mãi. Không ngớt...

- Dậy đi, trễ giờ học rồi!

Tiếng gọi vọng đến như từ một thế giới khác.

Không nhúc nhích, Nguyên vẫn tựa lưng vào gốc cây táo.

- Nhìn này, cậu khóc trong mơ như một đứa bé!

Trong lời nhận xét ngộ nghĩnh ấy pha lẫn âm sắc của một nụ cười tươi vui.

Cảm giác ấm nóng lan toả từ trán, xuống má, cổ, rồi cả hai cẳng chân của cô nữa. Nguyên mở hé mắt. Khung cảnh đã trở nên quen thuộc của phòng 306. Chiếc đồng hồ nhỏ chỉ 6h45. Dù đang ở trên chiếc giường tầng của mình, cô không ngủ theo cách bình thường mà nửa nằm nửa ngồi, lưng tựa vào vách tường. Một chum tia nắng len qua ô cửa, rơi đúng vào ngực áo, ngay chỗ hai bàn tay Nguyên đang đan vào nhau. Chống cả hai khuỷu tay lên mí giường, mái tóc bõm ngựa funky nghiêng nghiêng láu lỉnh, Khiết đầy quan tâm:

- Cậu hơi sốt đấy. Có lẽ trúng gió độc lúc cậu chạy ra ngoài hồi đêm. Có đi học được không? Nếu muốn nghỉ nguyên ngày hoặc vài tiết đầu sáng nay, cứ nói nhé. Tớ sẽ xin phép giùm cho. Nhưng cậu phải xuống phòng y tế nằm thì sẽ tiếc đấy. Chiều tối nay, tất cả học sinh lớp mười một được đi xem kịch. Nhà trường đã mua vé rồi. Một vở tuyệt hay!

Cô gái nhỏ ngồi hẳn dậy, xoa xoa đôi vai và cái cổ tê dại, bỗng thấy được an ủi

rất nhiều khi nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt ngăm da nâu:

- Ừ, tớ khoẻ mà. Tớ đến lớp đây. Không có gì trầm trọng lắm.
- Hôm qua, cuộc hẹn ồ ồ chứ? Danny không làm cậu buồn đến phát khóc?
- Sao cậu biết tớ có cuộc hẹn với Danny? – Nguyên giật mình.
- Chẳng phải cậu đã chia sẻ bí mật ấy cho San? – Khiết nháy mắt tinh quái –

Dù không cui lắm đâu vì cậu ấy cũng đang chú ý Danny mà, nhưng cậu vẫn khá lo lắng cho cậu ấy, San nói nếu không cẩn thận, cậu có thể bị giám thị tóm cổ...

Cửa phòng tắm mở nhẹ. Trong bộ đồng phục chần chu, San bước ra, không một tiếng động. Tia mắt lướt qua cửa bạn thân khiến da nâu im bật. Rồi cô bạn xinh đẹp ấy đi thẳng ra cửa. Khiết nói nhanh: “Thay đồ mau đi và chạy sang lớp nhé! Cậu không kịp ăn sáng rồi!”. Vẫn tựa cửa, San nói vọng vào: “Cậu có đi cùng tớ không đây, Khiết?”. “Có, tớ ra ngay!” – Khiết đáp, hấp tấp tuột xuống thang. Bình Nguyên nắm vội bàn tay da nâu, hỏi nhanh:

- Lúc này, cậu có nghe tớ nói gì trong mơ không?
- Không gì cả! – Da nâu nhún vai – Ngoài một từ CHUỖI HẠT!

Rõ ràng Danny không đi học trễ, nhưng cậu ấy là học sinh cuối cùng bước vào thang máy. Cùng với Nguyên. Từ nửa tiếng trước, dù sáng sớm khá lạnh, cậu ấy vẫn cố đứng lảng vảng giữa lối đi có mái che, giấu trong túi áo khoác jeans một thứ gì đó, liên tục gật đầu và mỉm cười thân thiện với tất cả bạn bè từ khu nội trú đi ngang qua. Thế nhưng, sự thật là cậu đã nhắm đếm từng giây, mắt dõi tìm, mong bóng dáng cô gái nhỏ đeo chiếc kính hổ phách.

Ngay khi Danny thở phào nhẹ nhõm bấm nút lên tầng năm, cửa thang máy chớp khép lại mở ra lần nữa. Mũi giày đen vuông, to quá khổ của nữ giám thị bước vào. Bà khẽ gật khi hai học sinh cất tiếng chào lí nhí. Rõ ràng bà nhận ra ai đứng trước mặt mình. Nhưng vẻ lạnh lùng của bà như nói rằng, bà không đoái hoài gì hết. Đúng như lời hứa tối qua giao hẹn: Xem như bà đã không gặp. Không thấy. Không nói điều gì hết. Nguyên đứng trân người. Thật may mắn, đến tầng bốn, bà giám thị bước ra. Tiếng gót giày gõ trên nền gạch mạnh mẽ, dứt khoát.

Cánh cửa vừa khép lại, nhanh hơn chớp mắt, Danny nghiêng người. Khi cô gái nhỏ kịp hiểu điều gì diễn ra, một nụ hôn đã đặt lên vàng trán thanh khiết.

Nụ hôn đầu tiên.

Bất ngờ. Vụng về. Nhưng thật nhẹ và thật ấm.

Nụ hôn trong tích tắc. Nhưng tất cả những lo âu, khắc khoải và cả trù ẻo đều đã truyền đi trong sự tiếp xúc ngắn ngủi.

Hơn hết thảy mọi lời nói, nụ hôn bỗng chốc xác định mối gắn dây kết giữa hai con người trước đây chưa từng thân thiết.

Kể từ giây phút, họ biết, trong mắt người kia, mình không hề giống bất kỳ ai trong đám đông. Bất kể sự thật là, cả hai người trẻ ấy hoàn toàn chẳng biết gì về nhau.

Đôi khi, mối quan hệ quan trọng nhất trong cuộc đời được hình thành như vậy. Không đặt trên bất cứ nền tảng nào dduocwf thiết lập trước đó. Không đòi hỏi những bảo đảm tốt lành sẽ tiếp diễn sau đó. Đơn giản là một khoảnh khắc kì diệu.

Vậy thôi.

Bình Nguyên chạy vào lớp ngay khi tiếng chuông báo tiết học đầu tiên reo vang. Tháo vớ kính khỏi mắt, cô hồi hải mở ngăn tủ, lấy sách giáo khoa, rồi cô vào chỗ của mình. Quả táo Danny giấu trong túi áo và đưa cho cô lúc ra khỏi thang máy vẫn còn nguyên vẹn hơi ấm bàn tay. Nguyên đặt nó trên bàn, ngay trước mặt.

Thật lạ lung, đó là quả táo cô đã nhìn thấy trong mơ.

Cả lớp đứng dậy khi cô giáo dạy tiếng Anh bước vào. Chếch ở bàn trên, dãy bên cạnh, một đôi mắt ngoảnh xuống, đăm đăm nhìn quả táo đỏ thắm. Trong ánh mắt của San, Nguyên hiểu, cô bạn ấy đoán biết tất cả.

Cũng chính cô bạn ấy đã báo với bà giám thị, về cuộc hẹn đột xuất tối qua.

Không riêng phòng 306, các phòng bên cạnh, tiếng chân chạy, tiếng cửa đóng, tiếng kêu khe khẽ vui thích hay ngạc nhiên của các cô gái liên tục vang ra. Lịch hoạt động ngoại khoá luôn được nhà trường thông báo trước hơn một tháng. Là học sinh mới, Nguyên không biết chi tiết này. Cô cũng không biết nội quy bất thành văn, các buổi thưởng thức nghệ thuật trong chương trình học cũng là dịp để tất cả học sinh của trường trung học quốc tế này thể hiện tác phong chuẩn mực, sang trọng. Nhưng chẳng có vấn đề gì. Cực kì háo hức với buổi xem kịch, Khiết sẵn sàng mach bảo và chỉ dẫn Nguyên các khâu cần thiết.

Dù vẫn còn thoáng chút lạnh lung, San đã tỏ ra rộng lượng bằng cách đặt hẳn một hộp giấy đầy ắp các món phụ kiện tuyệt đẹp lên bàn học của Nguyên, cạnh quả táo đỏ: “Cứ chọn những gì cậu thích. Tớ cho mượn, đừng ngại!”. Nguyên rụt rè cảm ơn. Cô bạn kiêu kì xinh đẹp chiếm phòng tắm suốt chiều. “Có lẽ mình quá nhạy cảm nghi ngờ San. Ở đây, chẳng ai nhỏ nhen đến mức chơi xấu sau lưng người khác...” – cô gái nhỏ tự nhủ.

Nếu ngăn treo trang phục của hai cô bạn chật cứng váy áo, thì ô kẻo của thành viên thứ ba chỉ treo một chiếc váy. Màu hồng tro. Vải chiffon xếp pli mềm mại. Kiểu dáng đơn giản, khá lỗi thời, nhưng vẫn dễ coi nhờ điểm nhấn duy nhất là giải thắt lưng tết bím cùng màu. Cách Nguyên vài bước chân, Khiết tìm một chiếc áo mặc trong rực rỡ nhưng vẫn sur ton với bộ suit xám ngả ánh ngọc trai, Da nâu làm quần áo tràn xuống, vương vãi trên sàn. Nguyên giúp bạn ủi phẳng bộ trang phục sang trọng, không phải không tò mò pha lẫn than phục. Lần đầu tiên, cô tận mắt nhìn, tận tay chạm vào nhiều kiểu quần áo lạ mắt đến vậy. Thế giới của thời trang. Thế giới biến ảo ngổn như chỉ hiện trên các trang tạp chí rực rỡ. Thứ quyền lực mềm mại khiến bất kì một cô gái nào cũng có thể biến đổi, bắt đầu từ vẻ bề ngoài... Tất cả đều quá sức lạ lẫm với một cô bé được nuôi dạy ở một vùng đất xa xôi, theo cách đặc biệt như Bình Nguyên.

Sau khi mặc vào bộ suit khiến mình có một vẻ tomboy đáng yêu đặc biệt, Khiết ngoảnh sang Nguyên cũng đang vừa thay trang phục xong, cười phá lên: “Trông cậu như một mannequin bằng gỗ ngớ ngẩn ấy!”.

Thốc đến như một cơn gió vui tươi, nhanh thoăn thoắt, Khiết dung lược chải, vuốt một chút gel, biến mái tóc mềm thẳng luôn chải ngói giữa theo kiểu người da đỏ đơn điệu của Nguyên trở thành một búi tròn ngô nghĩnh lệch về bên tai trái. Thêm một cái bando mảnh dính vài hạt đá mà San cho mượn cài ngay giữa chân tóc và trán. Rồi cũng trong chớp mắt, chỉ bằng một chút son pha phấn hồng, Da nâu đã khiến gương mặt gầy gò của Nguyên xinh xắn hẳn lên. Hải long cùng soi gương, nhìn “tác phẩm” của mình, Khiết nhận xét: “Tớ không hiểu sao cậu lại thích một con mọt sách, lạnh lẽo khó gần. Biết không, nếu chịu khó chăm sóc vẻ bề ngoài đôi chút thôi, chắc chắn cậu là một cô nàng xinh tuyệt. Khổ anh chàng ở trường này sẽ phải xao động đấy!”. Nguyên cười bằng mắt. Cô không thể nói với bạn rằng, còn nhiều việc khác, quan trọng hơn vẻ ngoài hay các chàng trai nhiều, cần cô tập trung đầu óc suy nghĩ, từng phút từng giây.

San bước ra khỏi phòng tắm. Dù vẫn quen với vẻ đẹp nổi bật của bạn cùng phòng, Khiết và Nguyên vẫn phải lùi lại, giật mình. Trong bộ váy nỉ đen ôm sát thân hình cso dong dong với những đường cúp tuyệt khéo, món trang sức duy nhất là bông hoa nhung tím cài cổ, mang vớ da đen mờ và đôi escaping ánh bạc, trong San không khác gì một siêu mẫu đẳng cấp. Đo được ấn tượng tạo ra, San liếc nhìn hai cô bạn, buông lời nhận xét: “Cái bờm ngựa của cậu hợp với bộ suit đấy, Khiết, dù tớ không sure cậu bạn nào sẽ thích thú style mới này của cậu!”.

Rồi cô bạn xoay hẳn qua Nguyên, nhấn mạnh từng từ chậm rãi: “Hãy đeo thêm một chuỗi hạt, nếu cậu có!”.

Lướt lẹ vài giây, khi hai bạn mãi chỉnh sửa váy áo cho nhau, Nguyên khế mở tủ lấy từ ngăn bí mật của nhấc chiếc túi canvas một chiếc hộp dài và dẹt bằng gỗ. Trong hộp, chuỗi dây nhỏ, có lẽ chỉ đeo vừa một chiếc cổ gầy guộc, được xếp thẳng, nổi lờ mờ trên lớp nhung đã sờn. Nguyên hơi run tay. Chuỗi dây nghiêng về một phía. Những hạt tròn nhỏ đột nhiên sáng loé, xanh biếc, như những con mắt thành linh hiện ra từ cõi tối tăm. Nấp hộp đóng sập. Vang lên tiếng click khế của khoá cài. Cả San và Khiết đang ngoảnh nhìn Nguyên. “Sao vậy?” – Da nâu tò mò. Cô gái nhỏ lắc đầu: “Không sao. Tớ sẽ không đeo chuỗi hạt nào cả!”. Đôi mắt San vẫn dán chặt vào chiếc hộp trên tay Nguyên, không rời.

Ba chiếc xe lớn được nhà trường thuê đưa đón học sinh khối mười một đi xem kịch. Đúng bảy giờ, mọi người tập trung dưới sân. Những bộ trang phục sang trọng khiến đám học sinh hiếu động trở nên chững chạc hẳn. Dù thẳng thắn hay kín đáo, thì tất cả các cô gái đều đang quan sát, đánh giá gu thẩm mỹ của nhau khá triệt để. San đứng hơi tách ra. Rõ ràng, San là cô gái thanh lịch và nổi bật nhất, thu hút chú ý nhiều nhất. Để giành được băng ghế phía trước tránh say xe, Khiết giữ tay

Nguyên, đứng gần cửa lên xuống, không ngớt tung ra những lời châm chích hài hước vào đám con trai đứng gần. Một chàng trai trả đũa ngây ngô. Cả đám cười phá lên.

Bỗng, mọi tiếng ồn lắng xuống. Từ đầu kia của lối đi có mái che, Danny hiện ra trong vùng đèn sáng. Quần jeans. Áo chemise sẫm. Jacket thể thao đơn giản. Trông cậu ấy rõ đã không mất thời gian lựa chọn trang phục. Thế nhưng cậu ấy lại là chàng trai phong cách nhất.

San tiến vài bước, đến ngay sát bên lối đi. Mỉm cười gật đầu chào, nhưng Danny không dừng lại. Dường như chẳng cần mất công tìm kiếm, cậu đi thẳng về phía Bình Nguyên. “Bạn cho mình ngồi cùng Nguyên nhé!” – Cậu nói với Khiết. Da nâu trố mắt, gật đầu, len lén nhìn về phía San. Từ xa, cô bạn xinh đẹp biết hết chuyện gì đang diễn ra. Thế nhưng vẻ bình thản và kiêu hãnh của San khiến cô càng nổi bật tuyệt vời.

Các học sinh lục tục kéo lên xe. Nhưng chỗ cho Nguyên ngồi cạnh cửa sổ, Danny ngồi xuống cạnh bên, đặt nhẹ bàn tay khô ấm lên những ngón tay run rẩy bối rối của cô gái nhỏ. Cách đó hai ghế, dãy bên kia, San và Khiết ngồi cùng nhau. Các thầy cô phụ trách môn Văn và Nghệ thuật đi chung trong chiếc xe nhỏ hơn. Nhưng bà giám thị lại lên chiếc xe rất đông học sinh lớp 11A3. Xe rung rung chuyển bánh vào trung tâm thành phố. Ngồi trên chiếc ghế nhỏ của phụ xế ở đầu lối đi, bà giám thị chột hắng giọng, yêu cầu tất cả học sinh trật tự. Với vẻ mặt nghiêm lạnh, bà thông báo có chết của cô bé Ngọc. Chấm dứt cơn hôn mê dài, cô bé đã ra đi nhẹ nhàng. Cách đây đúng một tiếng.

Bàn tay Nguyên cứng đờ. Băng giá. Cách đây một tiếng, cô mở nắp chiếc hộp đựng chuỗi hạt bí mật.

KÌ 5: KIỂM MÁU

Chiếc xe chở học sinh giảm tốc, rẽ vào khu vực các con đường lớn khu trung tâm. Nền xe khá cao, khiến người ngồi trong xe, qua các ô kính rộng, có cảm giác như đang ở trong chiếc hộp trong suốt, nhìn xuống dòng xe cộ bất tận chảy trôi bên dưới tầm mắt. Một chiếc mô tô thể thao nhỏ nhắn bỗng vọt qua trước mũi xe. Ông tài xế vội vã đạp thắng. Mọi người hốt hoảng chống tay, đổ ập về phía trước. Chỉ có hai người trên băng ghế trước vẫn tựa vào lưng ghế, bất động.

Không đặt nhẹ trên thành ghế nữa, bàn tay Danny lúc này đang nắm lấy các ngón tay cóng lạnh của Bình Nguyên. Một cách vững chãi và bình thản, cậu giữ cho cô bạn được cân bằng. Cảm giác khiếp sợ choán đầy cô gái nhỏ vẫn nguyên vẹn từ lúc nghe tin về Ngọc. Nhưng, với sự tiếp xúc lạ lùng này, nỗi khiếp sợ ấy không lớn lên mà biến thành một cơn hoảng loạn dẫn đến tình trạng mất kiểm soát.

Các dãy ghế phía sau, sau một lúc lặng đi, tiếp tục xì xào bình luận về cái chết của Ngọc. Tất cả đều biết rõ tình trạng nguy hiểm khó long cứu vãn của cô bé lớp dưới. Nhưng không ai tin nỗi kết thúc đột ngột đến vậy. Có bạn nào đó thì thào: “Tội nghiệp con bé. Nó mới vào nội trú chưa lâu mà...”. Một cậu bạn chưa hết bàng hoàng: “Tại sao cô bé dễ thương và vui tươi như Ngọc lại gặp tai họa kì lạ vậy?”. Có tiếng thút thít khe khẽ. Không khí càng thêm nặng nề. Giữa những lời thì thào, chợt Khiết giận dữ: “Dù thầy Hiệu trưởng đã nói rằng đó chỉ là một tai nạn, tớ vẫn không tin đâu. Chắc chắn có một ai đó đã tấn công Ngọc và nhét cô bé ấy vào tủ lạnh. Vậy mà kẻ gây tai họa lúc này vẫn nhởn nhơ!”. San ngắt lời Da nâu: “Trước đây, chúng ta hoàn toàn yên ổn mà. Tớ thấy sợ ghê lắm khi nghĩ kẻ giấu mặt tàn độc đang ở ngay giữa chúng ta không chừng...”.

Không ngoảnh lại, Nguyên vẫn cảm nhận rõ hàng chục tia mắt phĩa sau dãi thẳng vào mình. Dò xét. Ngờ vực. Kinh sợ. Và cả căm ghét. Dù đã biết vài tuần nay mình là một con cừu đen trong mắt bạn bè, thì những ý nghĩ căm lạng ấy vẫn làm Nguyên tổn thương. Chiếc băng đỏ mảnh dính hạt đá thít lại, khiến đầu cô nhói đau. Giá có thể tháo bỏ những thú phụ kiện xa lạ, biến thành một người vô hình... Giá có thể đập vỡ tấm kính trước mặt, phóng ra ngoài, guồng chân chạy vút đi, thoát ra khỏi những đôi mắt đang lạnh lùng vây quanh...

Danny giữ bàn tay cô, không buông rời. Gương mặt cậu nhìn nghiêng sắt lại. Bằng vẻ bình tĩnh khó tin, Danny truyền cho cô bạn nhỏ ý nghĩ lặng lẽ, rằng cậu cũng cảm nhận đúng những gì Nguyên đang cảm nhận. Và cô không được phép suy sụp, vì cô luôn có cậu cạnh bên. Khoảnh khắc này đây, cảm giác gương gạo muốn vùng ra, muốn xuyên vỡ kính trốn chạy đã biến mất. Co nhẹ những ngón tay, Nguyên nắm lấy bàn tay rắn rỏi, thật chặt, như một người trượt rơi xuống vực chỉ còn biết bấu víu vào mỏm đá cuối cùng.

Nhà hát hiện ra ở góc ngã ba. Ánh đèn sáng rực rỡ. mọi người vẫn chìm đắm trong những dự cảm bất an. Bà giám thị là người đầu tiên đứng dậy. Vóc dáng cao lớn, đỉnh đầu gần đụng trần xe của bà toả ra một uy quyền đặc biệt. Đưa mắt nhìn một lượt những gương mặt u ám, bà hắng giọng, phá vỡ bầu không khí nguy hiểm:

- Chúng ta sẽ không đả động thêm về chuyện của Ngọc nữa! Tuyệt đối không điện thoại, viết blog hay có hình thức nào để thông tin này lan rộng ra ngoài, ảnh hưởng đến danh tiếng của trường. Mọi chuyện đã có người lớn giải quyết. Nhà trường sẽ có cách bảo vệ các em, không để chuyện tồi tệ tiếp diễn.

Khiết nhồm dậy, đưa tay lên, tỏ ý muốn hỏi rõ thêm một điều gì đấy. Nhưng bà giám thị khoát tay gạt đi. Đổi sang giọng nhẹ nhõm hơn, bà nói nhanh:

- Nào, bây giờ thì chuẩn bị vào xem kịch. Các em sẽ phải viết tiểu luận về vở diễn. Nếu ai tạo ra thêm các ngờ vực, tôi sẽ ra tay xử lý. Các em đừng quên, đôi khi, ngay cả những điều diễn ra trước mắt, cũng chưa chắc đã dẫn chúng ta đến sự thật cuối cùng. Cần phải có thời gian, xâu chuỗi các sự kiện, sự phân tích đúng đắn, thì may ra mới biết được khuất sau tất cả những việc này là điều gì. Hiểu không?

“Vâng, thưa cô!”. Tiếng trả lời lác đác. Nguyên cúi nhìn những nếp gấp ngoẵng nghèo của chiếc váy toả rộng trên đầu gối, như những con đường tăm tối, vô định.

Từng cụm học sinh của trường trung học quốc tế đứng rải rác trong sảnh lớn trước lối đi dẫn vào khán phòng nhà hát. Một tấm thảm âm thanh rầm rì của những câu chuyện bằng tiếng Anh giọng châu Á và tiếng Việt đan xen nhau. Mấy cô nàng tinh quái và sành điệu nhất khối 11 tụ thành một nhóm, lướt những tia mắt soi từng nhân vật nổi bật của tối hôm nay, thi nhau tung ra nhận xét sắc bén. Vài anh chàng đội mũ phớt nhưng mang xăng đan hở ngón được gọi là bản sao bị hỏng của hoàng tử cà phê. Danh hiệu ổ bánh trứng đường được được tặng ngay cho mấy cô nàng diện váy công chúa gắn trên đầu gối, với nhiều tầng voan xếp lớp... Tuy nhiên, khát khe đến mấy, tất cả đều phải thừa nhận cô bạn có gu thẩm mỹ ổn nhất tối nay là San. “Lẽ ra bạn ấy phải đi cùng Danny mới phải. Họ quả là cặp đôi hoàn hảo!” – Cô nàng có cái mũi nhọn hệt như một nhà phê bình tạp chí thời trang hàng đầu liến thoắng, không che giấu lòng ngưỡng mộ - “Nhìn đôi mắt tuyệt đẹp của Danny kìa. Tớ dám cá tất cả tụi mình đều mong chết chìm trong đôi mắt đó, đúng không? Thật đáng tiếc cậu ấy dành quan tâm cho con nhỏ kì quặc Bình Nguyên. Chẳng biết cô ta kiếm đâu ra cái áo đầm cũ mèm! Đứng cạnh một người lồi thoi như cô ta. Danny cũng giảm giá trị hẳn. Chắc chắn cậu ấy thương hại cô nàng tỉnh lẻ nên tỏ chút quan tâm để giúp hội nhập thôi. Không có gì hơn đâu!”.

Các cô gái cười khúc khích. Đứng một mình cạnh lẳng Glalêul (lay ơ) đồ rực bày giữa sảnh, hếch nhẹ chiếc cằm kiêu hãnh, đôi tai thính nhạy của San không bỏ sót lời nhận xét nào. Mắt cô rực lên, tựa mắt mãnh thú nhìn xuyên qua cánh rừng

tối đen. Nhưng khi Khiết chạy đến, mang theo hộp kẹo bạc hà mời mua, ánh mắt ấy tức khắc dịu xuống, đen mịn như một tấm màn nhung.

Lớp trưởng từng lớp tất bật phát vé cho các thành viên của lớp mình, nhắc nhở một ai đó còn quên chưa tắt điện thoại. Vị đạo diễn cầu vồng kịch bước ra, thực hiện cuộc giao lưu 15 phút với khán giả của suất diễn đặc biệt. Vịn tay vào kệ gỗ bày lẵng hoa đỏ giữa sảnh, ông ta bắt đầu nói về ý nghĩa gửi gắm khi dàn dựng vở, về sức mạnh tình yêu sẽ dẫn dắt con người vượt qua mọi thành kiến, về sự lương thiện yếu ớt nhưng bao giờ cũng giành chiến thắng trước sức mạnh hung bạo... Vài cánh tay đưa lên, tò mò muốn rõ thêm về việc phân vai, hay lý do một số khác biệt giữa bản dựng của vở diễn với nguyên tác văn học. Vị đạo diễn trả lời nhanh gọn, rồi đảo mắt nhìn quanh:

- Có ai muốn hỏi thêm gì không?

San bước lên đối diện, nhìn xoáy vào ông ta bằng cái nhìn kì lạ:

- Khi đối tựa thành *Huyết kiếm*, ông muốn nhấn mạnh đến long hận thù của một nhân vật nữ, người vì bị mất tình yêu đã trở thành thiên thần báo oán?

Vị đạo diễn hơi biến sắc mặt:

- Không hoàn toàn là vậy. Và cũng không nên nghĩ theo hướng như vậy!

San bước thêm một bước nữa, gần như ghé vào tai ông ta, nói khẽ, lạnh lùng:

- Nhưng nếu làm cho khán giả tin như vậy, thì vở diễn sẽ hấp dẫn hơn nhiều.

Chắc chắn đấy, thưa ông!

Tiếng chuông báo giờ diễn sắp bắt đầu. Các học sinh kéo vào khán phòng. Ở sảnh chỉ còn vài người. Dưới luồng sáng tràn ngập đến thừa thãi của chum đèn pha lê, giỏ hoa Gladiolus trông như những thanh kiếm đỏ thắm bóng ngả hắt sang sắc tím thẫm, màu của máu trong tình trạng đông đặc. Gương mặt vị đạo diễn trắng bệch trong phút chốc. Chỉ có hai người chăm chú quan sát cảnh tượng đó. Là San. Và bà giám thị.

Khác lớp, nên số ghế của Bình Nguyên không gần chỗ Danny. Cô gái nhỏ cùng Khiết và các học sinh 11A3 đi theo giáo viên dạy Văn của mình. Danny men dọc bức tường cách âm, xuống cuối dãy bên phải. Bất chợt, một bàn tay vươn ra, nắm lấy khuỷu tay cậu. Mùi thơm lạnh của hoa mộc lan tỏa ra từ mái tóc đen sẫm tuyệt đẹp. Bằng sức mạnh kì dị, không thể kháng cự, những ngón tay thanh mảnh, cứng rắn lôi cậu vào hõm tối của lối đi phụ. San nói thẳng vào vấn đề:

- Tại sao lại là Bình Nguyên, chứ không phải ai khác?

- Vì tôi chỉ muốn chọn cô ấy. Và vì cô ấy thật sự cần tôi! – Danny trả lời sau vài giây sững sốt nhận ra người đối diện là ai. Cậu cũng nhẹ nhẹ rút tay ra khỏi những ngón tay bám cứng như không muốn cho cậu vùng thoát.

- Một cái gì đó có thể gọi là tình yêu? – Đồng tử trong mắt San giãn rộng.

- Không tệ, khi điều bạn vừa nói là sự thật.

- Tôi biết, bạn đang nghĩ gì, Danny. Tôi còn biết, bạn đang làm gì – Đôi môi trong bóng tối thì thào – Tôi cũng thừa hiểu, vì sao bạn chuyển sự chú ý dành cho

tôi trước kia sang người mới đến.

- Chúng ta chưa bao giờ gây rắc rối, chưa bao giờ khiến nhau khó xử - Danny cẩn trọng chọn từng từ - Vậy nên, đừng có xen vào mối quan hệ của tôi và Nguyên!

- Những lời răn đe luôn ẩn giấu phía sau nó sự bất an, hoặc một mưu tính tồi tệ nào đó! – San cười khẩy, nhận xét – Vì thế, tôi rất hứng thú khi làm ngược lại những gì bạn “ra lệnh” cho tôi!

Đang bước ra khỏi ngách tối, đột ngột chàng trai quay phắt lại. Bàn tay cậu chớp nhanh cổ San, siết mạnh. Đầu cô ta ngật ra sau. Mái tóc chảy thẳng xuống tựa một dòng nước đen sẫm ma quái. Khuôn mặt trắng xanh càng tái nhợt đi. Nhưng đôi môi cô ta vẫn mím chặt, không vùng vẫy, cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào. Cúi xuống sát vào thái dương kẻ thách thức, Danny gằn giọng, nhấn từng lời: “Cứ làm những gì bạn muốn. Cứ tiếp tục gây ra tình trạng rối loạn đi. Chỉ có điều, tránh xa Bình Nguyên ra. Nếu có bất cứ việc gì gây tổn hại cô ấy, tôi sẽ xử lý bạn trước nhất. Nhớ đấy!”. Và cũng đột ngột như khi quay lại, Danny buông hẳn tay ra khỏi cổ San. Như một vật thể mất điểm tựa, cô rơi xuống. Loạng choạng mấy bước, cô ta mới tựa được lưng vào bức tường sơn nhám. Những ngón tay lúc giận của Danny duỗi ra nhẹ nhẹ. Cậu hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh, bước ra khỏi hẻm tối. Không ai chú ý đến cậu. Mọi ánh mắt tập trung hướng đến sân khấu đã mở màn.

Khung cảnh lâu đài cổ lạnh lẽo. Một người phụ nữ quyền quý độ tuổi trung niên ngã gục trên sàn đá, vết máu đỏ thẫm châu dài trên ngực chiếc váy trắng muốt. Tay vẫn nắm chặt chuôi của thanh kiếm nhỏ cắm trên ngực mà không thể rút ra được nữa, bà ta thì thào gọi tên kẻ vừa sát hại mình, một chàng trai có gương mặt hoàn hảo, với mái tóc bay phàn phật trên vai, đang chạy như bay về phía cánh cửa bí mật...

Vở diễn kết thúc muộn. Kịch tính dữ dội của nó để lại dư âm đặc biệt, khiến các học sinh trở nên trầm lắng, nhưng không buồn ngủ như các buổi học nghệ thuật khác. Danny và Nguyên vẫn ngồi băng ghế trước, không nắm tay nhau nữa. Những đôi mắt mở to trong bóng tối, theo đuổi các suy ngẫm kì lạ vừa mọc lên từ vở kịch. Ngoài trời đêm, nhiệt độ thấp hơn ít nhất 5 độ Celcius so với ban ngày. Danny cởi jacket, khoác vào cho Bình Nguyên. Cô gái nhỏ bối rối, nhưng không từ chối, bởi chiếc váy mỏng mảnh khiến cô lạnh run.

Từ nhà hát về lại trường mất gần ba mươi phút. Để khuấy động đôi chút không khí trong xe, bà giám thị đề nghị ông tài xế bật sáng dãy đèn trên trần, để bà điều khiển một trò chơi suy luận. Bà mở túi, lấy ra một tập ảnh đã chuẩn bị sẵn. Luật chơi đơn giản: Quan sát các chi tiết của tám hình phía trước, suy luận logic, đoán hình ảnh ở mặt sau. Ai đoán được nhanh và đúng ba bức ảnh trở lên, sẽ được thưởng. Khiết láu lỉnh rào trước luôn: “Tụi em không muốn phần thưởng là mấy tấm

phiếu nhận thêm phần bánh ngọt hay trái cây ở nhà ăn đâu, thưa cô!”. Những cái đầu bắt động bắt đầu cựa quậy, cười khúc khích. Nét khô cứng của bà giám thị bỗng nhoè đi trong biểu hiện của một nụ cười hiếm hoi: “Vậy sao? Thế các em muốn gì?” – Trong khi các bạn còn nhíu mày hau gồ ngón tay vào thái dương suy tính, San lên tiếng: “Người thắng giải sẽ được phép yêu cầu cô thực hiện ít nhất một đề nghị của bạn ấy. Được không, thưa cô?”. Hơi khựng lại, nhưng bà giám thị cũng gật đầu. Rõ ràng, bà tin chắc, với mức độ phức tạp của những bức ảnh, sẽ không ai đủ sức chiến thắng trong trò chơi.

Danny và Nguyên cũng quay xuống. Chừng như họ muốn đóng vai quan sát hơn là tham gia. Sáu bức hình đầu, thiên về suy luận toán học thông thường nên được các học sinh – trong đó Khiết và San mỗi người một đáp án – đưa ra lời giải dễ dàng. Thế nhưng, ở bức thứ bảy, giờ đây là tranh vẽ chứ không phải ảnh chụp nữa, mọi người bắt đầu ngập ngừng. *Một cô gái trẻ với kiểu tóc đơn giản của hơn ba mươi năm trước, trên tay cầm quả táo đỏ.* San vươn người về phía trước, nói to: “Một con rết!”. Mọi người cười ồ lên. Nhưng, mặt sau bức tranh đúng là như vậy. “Bằng cách nào em suy luận ra?” – Bà giám thị ngạc nhiên. San nhún vai: “Hồi năm ngoái, hình như em có đọc trong sách tham khảo rằng, quả táo được xem như là biểu tượng của sự quyến rũ. Nhưng nó cũng là nơi ẩn chứa thuốc độc. Hàm ý của biểu tượng từng được sử dụng trong truyện *Bạch Tuyết và bảy chú lùn*. Thoạt đầu em nghĩ hình vẽ một con rắn. Rồi em chợt nhớ, khu nội trú ở trường không có rắn. Nhưng rết thì có. Và nó cũng có nọc độc...”.

Các học sinh hơi co người lại, sợ sệt. Xương hàm của bà giám thị căng lên vài giây. Bà mau chóng đưa ra bức tranh màu nước kế tiếp. *Một hiệp sĩ mặc áo giáp kiểu thời trung cổ, tay vung lên thanh kiếm nhuộm máu. Cạnh ông ta, bụi huệ trắng vươn cao.* Mọi người đưa mắt nhìn nhau. Khiết gác cằm lên thành ghế phía trước, nói to: “San, đoán đi! Cậu là người đọc sách nhiều nhất, biết rất nhiều điển tích đấy thôi!”. Đúng khi cô bạn thanh lịch chuẩn bị đưa ra lời giải để đạt được số ba cần thiết, Danny đột ngột lên tiếng: “Hoa Glalêeul đỏ!”. Đáp án chính xác. Khiết gật gù, giải thích chớ các bạn xung quanh còn đang ngỡ ngác: “Hoa Glalêeul chính là hoa huệ nhuộm máu. Còn gốc tiếng Latin của Glalêeul là Gladiolus, nghĩa là thanh kiếm!”. San ném lên chàng trai có mái tóc loà xoà cái nhìn giận dữ, hiểu rõ cậu đang tìm cách ngăn cản chiến thắng của mình.

“Tiếp đi cô! Cho coi tranh nữa đi cô!” – Đám học sinh bắt đầu phấn khích bởi bầu không khí cạnh tranh. Bà giám thị chậm rãi đưa lên ngang ngực bức tranh cuối cùng. *Một con chó ngao canh giữ địa ngục, với đôi mắt lồi to và những chiếc răng nhe ra nhọn hoắt như sẵn sàng lao đến tấn công. Vẻ hung hãn của con vật còn được vẽ kỳ dị, bởi nó chỉ có hai chân sau và một chân trước. Chỗ của một cái chân bị thiếu phẳng lì, như thể nó chưa từng tồn tại bao giờ.* Mọi người chết sững, nghe rõ cả hơi thở của người bên cạnh. “Ồ, những cái đầu thông minh nhất của khối mười một đâu hàng rồi sao?” – Bà giám thị châm biếm. Những ánh mắt đổ dồn về

phía San và Danny, chờ đợi. Cô gái thanh lịch ngồi im bất động. Rõ ràng, cô không tìm tòi suy luận, mà chỉ lục soát một ngõ ngách nào đấy trong kho trí nhớ bí mật. Đột ngột, cô đứng hẳn dậy, vẻ mặt đắc thắng. Đúng lúc ấy, Nguyên – người im lìm từ đầu cuộc thi – cũng đứng lên. Bà giám thị đưa ra cách giải quyết chóng vánh: Mỗi cô gái viết ra đáp án của mình. Cầm hai tờ giấy gấp nhỏ, bà chọn mở trước câu trả lời của San. *Kẻ bị nguyên rửa*. Bà đọc nhanh, giọng hơi nghẹn lại. *Một người ba chân* là lời giải của Bình Nguyên. Bà giám thị tái nhợt, xoay lại mặt sau của bức tranh. Một người đàn ông đóng bộ vest và mang giày đen trang trọng ngồi trên chiếc ghế đầu. Cô đọc. Với ba cái chân hướng về ba phía. “Em đoán không sai, thừa cô. Đây chính là kẻ bị nguyên rửa!” – San kêu lên. Nhưng bà giám thị không hề chú ý đến cô gái xinh đẹp. Ánh nhìn trừng trừng của bà xoáy vào cô học trò lúc này đang run rẩy, như đám tro bụi của hoa hồng sẵn sàng tan đi dưới một vệt gió. Một lần nữa, sau thành ghế, bàn tay của Danny nhẹ nhàng đưa lên, nắm chặt những ngón tay của hoa hồng tro.

Chiếc xe rung rung rẽ vào sân trường nội trú vắng lặng. San nhồm hăn lên, không rời bỏ mục tiêu: “Em đã nói đúng được ba bức tranh!”. Đứng sẵn ở bậc lên xuống, bà giám thị lắc đầu, gạt đi. Mọi người lục tục đứng dậy. Vị chặt cả hai tay vào thành ghế trước, San hét lên, át mọi tiếng ồn ào vây quanh: “Cô phải trả lời một câu hỏi của em!”. Đôi mắt lạnh băng của bà giám thị chiếu thẳng vào mắt San:

- Thôi được, em hỏi đi!

Bằng giọng nói nhẹ nhàng, San hỏi bình thản:

- **Thực ra, cô là ai?**

Xe dừng hẳn. Cửa tự động mở ra êm ru. Bà giám thị bước xuống, đi thẳng về phía dãy nhà tối om danh cho giáo viên. Những sợi tóc xám trắng túa ra, bay phất phơ như một làn khói quanh đầu bà. Không có câu trả lời nào được đưa ra.

Tất cả các ngọn đèn đều bật sáng khiến lối đi có mái che như một cây cầu thanh mảnh nổi lên trên dòng sông bóng tối. Các học sinh rào bước nhanh, co ro vì gió đêm buốt lạnh. “Bất cứ lúc nào Nguyên gọi, sẽ thấy Danny ở cạnh bên!” – Chàng trai nói nhanh khi họ chia tay ở lối rẽ tắt, dẫn lên hướng cầu thang khỏi nhà cánh trái, khu học sinh nam. Nguyên gạt nhẹ. Ở cánh cổng thấp là những thanh sắt uốn chắn trước lối đi lên khỏi nhà cánh phải, có một bóng người nhỏ xíu thập thò. Nhặt. Không ở trong phòng, cậu bé lén xuống đây, chờ đợi. Cậu hét hăn gà gât, đôi mắt đen tinh khôn mỉm cười khi nhìn thấy Nguyên.

- Có chuyện gì mà em thức khuya vậy, lại đứng đây chịu lạnh nữa? – Cô gái nhỏ ngạc nhiên.

Nhặt khịt mũi, nói rành rọt:

- Em chỉ canh chừng thôi. Để không ai lén vào phòng chị, khi chị vắng mặt, gây thêm rắc rối.

- Ai nói em làm vậy? – Nguyên nhíu mày – Em cũng không thấy ai chứ?

- Không thấy ai cả! – Đôi mắt Nhật lấp lánh như hai ngôi sao nhỏ xíu xa xăm – Em làm điều này, vì anh Danny yêu cầu.

Nguyên khựng lại, nói nhanh:

- Được rồi. Cảm ơn em nhiều lắm. Giờ thì về ngủ đi. Nhớ đắp chăn thật cao, đừng để bị lạnh đấy!

Cậu bé gật đầu, cười rạng rỡ, quay lưng chạy thật nhanh về khỏi nhà cánh trái trước khi bị bà giám thị bắt gặp.

Phòng 306. San và Khiết đã về phòng. Trong lúc chờ đến lượt sử dụng phòng tắm, Nguyên đứng bên cửa sổ, nhìn ra khoảng trời vắng lặng. Những thân cây tối thẫm bất động đang nhìn cô đăm đăm, muốn truyền đi một thông điệp nào đó. Cô gái nhỏ rung mình, kéo vạt áo, trốn sâu trong chiếc jacket ấm áp của Danny. Sau khi rửa mặt tẩy trang, Nguyên leo lên giường tầng. Giấc ngủ không đến ngay. Chuông đồng hồ văng đến, báo một giờ sáng. Bồn chồn, cô trở xuống, mở chiếc túi canvas. Chiếc hộp gỗ ở chỗ cũ. Lướt lự, rồi cô mở nắp hộp, thật nhanh. Chuối hạt vẫn nguyên vẹn.

Có tiếng gõ cửa dồn dập. Tên Nguyên được gọi lên, gấp gáp. Từ giấc ngủ sâu, cô mở mắt. Tiếng gõ cửa và tiếng gọi có thật. Không phải giấc mơ. Cô gái nhỏ loạng choạng nhảy xuống, bật đèn trong phòng. Nhật đứng trước ngưỡng cửa, tóc rối bù, cánh tay khăng khiu đưa về phía Nguyên, run rẩy: “Đi theo em, mau lên!”. Chỉ kịp khoác chiếc jacket của Danny ra ngoài váy ngủ, cô chạy theo cậu bé lớp dưới. Những phòng im lìm dọc hành lang cũng lác đác bật đèn.

Cảnh tượng đập vào mắt khiến Nguyên dừng khựng, choáng váng lùi lại. Một dáng người hơi khom xuống trên cánh cổng của những thanh sắt uốn, như thể đang cố gắng trèo qua nó. Nhưng sự thật là người đó đã bị mắc kẹt bởi mũi nhọn của một thanh sắt đâm xuyên vào cổ. Người bị nạn không xa lạ. Bà giám thị. Bà vẫn còn thở thoi thóp. Những ngón tay co quắp cử động nhẹ, trong nỗ lực thoát ra. Nhân viên y tế của trường, với sự trợ giúp của các giáo viên khác, mau chóng và khéo léo gỡ được bà ra khỏi thanh sắt nhọn.

Trong các học sinh thức giấc vây quanh chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng ấy, có cả Danny và San. Họ nhìn nhau bằng tia mắt khác lạ.

Nguyên giấu cả hai bàn tay run bần vào túi áo jacket. Cô nhận ra, ai đó đã bẻ lại một sợi dây trường xuân bằng sắt rèn vốn dĩ uốn lượn, khiến đỉnh lá nhọn hướng thẳng lên, như một mũi kiếm.

Cô sẽ không bao giờ quên được sự tương đồng kỳ dị giữa nhánh hoa Glalêul đỏ sẫm và mũi kiếm nhuộm máu ấy.

KÌ 6: ĐỈNH THẾ GIỚI

Các bạn mến!

Quý dữ đang hiện diện giữa cộng đồng của chúng ta. Ẩn náu dưới một vẻ ngoài hiền lành, không khác chúng ta là mấy, kẻ đó đã lén lút ở trong ngôi trường này. Vào lúc chúng ta không ngờ nhất, kẻ đó rat ay thực hiện các cuộc mưu hại tàn bạo.

Ngọc là nạn nhân đầu tiên. Người thứ hai là cô giám thị đáng kính. Chúng ta đã tận mắt chứng kiến hai hành động thăm sát kinh hoàng.

Ai sẽ là người kế tiếp? Mục đích của các hành động dã man này là gì?

Mọi người chúng ta đang đặt ra câu hỏi trên. Chúng ta run sợ. Chúng ta không dám một mình bước ra ngoài hành lang buổi tối. Chúng ta gặp ác mộng trong lúc ngủ. Ngay khi ngồi học trong lớp, giữa đông đúc bạn bè và biết chắc có sự bảo vệ từ thầy cô, chúng ta vẫn không thoát khỏi sự bám đuổi của cảm giác bất an.

Tất cả những vấn đề trên đều bắt nguồn từ lí do duy nhất: Chúng ta là một bầy cừu. Phải, chúng ta thật sự ngờ nghệch, nhát sợ, yếu ớt, không khác gì một bầy cừu ngoan ngoãn và dễ thương. Nhưng hoàn toàn vô tích sự.

Chúng ta biết chắc, có một con sói đang khoác lên bộ long trắng ở ngay giữa chúng ta. Con sói ấy biết cách đi đứng, cư xử theo kiểu của cừu. Nó thành thạo ngôn ngữ của cừu. Ở giữa chúng ta, nó còn an toàn hơn cả khi lang thang trên đồng cỏ. Bởi nó biết chắc chúng ta nghĩ gì và sẽ làm gì.

Thế nên, sói vẫn ung dung hiện diện, lần lượt cắn xé, hạ gục từng người một.

Vì là những con cừu được dạy dỗ và học hành đầy đủ, chúng ta biết đặt ra những câu hỏi khi biến cố xảy ra. Nhưng, trước câu hỏi quan trọng nhất, chúng ta đều nhắm nghiền mắt, lảng tránh. Câu hỏi ấy quá đơn giản: Ai là sói?

Chúng ta thường nghĩ rằng, vì sói ác độc, nên chúng ta bị hại. Đã bao giờ chúng ta đặt ngược câu hỏi rằng, vì chúng ta chỉ là một bầy cừu, nên con sói mới dám trà trộn đội lốt, và ngang nhiên sát hại từng người trong chúng ta?

Cách đây đúng hai tháng, ngôi trường chúng ta là nơi an toàn nhất trên thế giới này. Khu nội trú của chúng ta là nơi rất nhiều teen ao ước được trở thành thành viên. Những điều đẹp đẽ ấy đột ngột chấm dứt, vì ai?

Nghe theo lời thầy hiệu trưởng, chúng ta vẫn sẽ đến lớp đầy đủ mỗi ngày. Để bảo vệ danh tiếng của trường, chúng ta cũng không viết facebook hay gửi e- mail cho người ngoài biết môi trường sống của chúng ta bất ổn. Chúng ta duy trì thói

quen đến phòng lab, học ở thư viện, tham gia lớp học nhạc ngoại khoá. Chúng ta không sợ hãi, không trốn chạy. Nhưng, chúng ta không ngồi im nữa.

Khi đã phán đoán được lời giải đáp cho câu hỏi Ai là sói? chúng ta phải hành động.

Nếu không trở nên mạnh mẽ, chúng ta sẽ bị kẻ tàn bạo tiêu diệt.

Nếu không can đảm hành động, chúng ta sẽ biết đáp án Ai là nạn nhân kế tiếp? ngày càng nhanh và nhiều hơn.

Ký tên: Cừu Bông.

Trong một buổi sáng, tất cả các phòng cả hai bên cánh phải và cánh trái của khu nội trú đồng loạt nhận được lá thư được đánh máy của ai đó ký tên Cừu Bông. Cả thư bằng tiếng Anh dành cho các học sinh không giỏi tiếng Việt. Ngay cả những nhân vật vô lo nhất trong trường cũng hoảng sợ. Hệt như khi những đôi mắt căng thẳng lướt trên từng dòng chữ, một kẻ vô hình đứng sát sau lưng, ghé bên tai, thì thầm đọc thành tiếng, hơi thở lạnh phảng phất của hắn gọi lên không chỉ nỗi kinh hãi mà cả giận dữ và oán ghét sâu đậm. Không hẹn, mọi người đều dừng mắt ở cụm từ *cách đây đúng hai tháng*. Nếu ai đó muốn quên, thì hàm ý của lá thư đã nhắc rõ: Đó cũng là ngày gia nhập cộng đồng của thành viên mới nhất, nữ học sinh lớp 11C.

Không ngoại lệ, phòng 306 cũng nhận được bức thư. Dạo gần đây, Da Nâu bị ám ảnh bởi nguy cơ không thể xỏ vừa đôi chân vào những chiếc quần jeans kiểu skinny. Kinh hoàng nhất, một quần áo này đã kéo dài hai mùa, hoàn toàn chưa có dấu hiệu thay đổi. Không còn lựa chọn nào khác, Khiết đành ghi thêm vào thời gian biểu khoản tập thể dục đầu ngày. Chỉ cần ba mươi phút. Chạy bộ. Hoặc nếu hôm nào mệt, thì tập jogging cũng không tệ. San thoát đầu tỏ vẻ hứng thú. Nhưng vì lí do nào đó, cô bạn xinh đẹp thường ngủ rất say lúc về sáng. Còn Bình Nguyên thì Da Nâu bỏ qua, không rủ. Rõ ràng, giấc ngủ cần thiết cho cô bạn gầy còm hơn là các vòng chạy quanh sân.

Dậy sớm nhất, ngày khi mở cửa để xuống sân chạy, Khiết nhặt được mảnh giấy gấp làm ba, được ai đó đặt dưới mí cửa. Nhiệt độ hôm nay xuống thấp không ngờ. Da Nâu nhét bừa mảnh giấy vào túi trong của áo hoodie, kéo khoá áo lên sát cằm, bắt đầu vung tay chạy nhanh trên hành lang và cầu thang để máu trong người ấm lên. Lúc băng lướt qua đoạn rẽ về phía cây cầu nối giữa hai khối nhà, Da Nâu loáng thoáng nhận ra một bóng người, nhìn khá giống Danny. Cô lùi lại hai bước. Đúng là cậu ấy.

Ở khoảng trống giữa tán lá cổ thụ, ánh bình minh xuyên qua các đám mây xám căng mọng hơi ẩm, biến thành cột ánh sáng tím nhạt. Đứng ngay chính giữa luồng sáng lạ lung ấy, Danny giấu cả hai bàn tay trong túi áo. Khác hẳn với dáng vẻ linh hoạt và thân thiện quen thuộc, Danny lúc này như một tảng băng. Ánh nhìn cậu ấy

dồi vào điểm vô định nào đấy bên kia các đỉnh cây. Những sợi tóc vẫn rủ trước trán lúc này đang bay nhẹ, tựa các nhánh rong xanh sẫm rập rờn trong đợt sóng tím nhạt của biển. Ánh sáng viền theo các đường nét nhìn nghiêng, khiến gương mặt đầm chiêu giống như một đầu tượng hoàn hảo. Chìm trong dòng suy nghĩ bất tận, Danny không nhận ra có một người vừa dừng bước nhìn mình. Đúng khi Da Nâu toan cất tiếng gọi, cậu ấy đã quay bước, đi vội về phía khối nhà của cánh học sinh nam. Bỏ tay ra khỏi túi áo, hình như cậu ấy đang cầm chặt một mảnh giấy gấp nhỏ. “Danny có chuyện bất ổn thì phải. Thật may là mình không thuộc nhóm các cô gái tự nguyện làm bụi sao, bám theo sau ngôi sao đẹp đẽ và bí hiểm này!”. Da Nâu nhe răng cười một mình. Đây là điểm duy nhất khiến cô nàng láu lỉnh tự thấy mình có chút ổn hơn San, cô bạn cùng phòng vốn sở hữu đầy các ưu điểm vượt trội. Đi ngang phòng giám thị ở lầu trệt, Khiết hơi ngạc nhiên nhận ra ánh neon trắng vẫn sáng sau lớp kính cửa sổ trắng đục. Có lẽ chúng sáng suốt đêm. Cô tò mò nhìn qua khe cửa. Không ai bên trong. Kể từ khi bà giám thị bị thương nặng ở cổ, vẫn chưa có người thay thế tại phòng làm việc này.

Sương mù băng lạnh bên trên các bụi cỏ tím bạc mọc bên rìa khoảng sân bê-tông. Khác với lệ thường, các học sinh say mê rèn luyện thể chất nhất không ồn ào chạy nhảy hay đánh cầu long. Lý do khiến họ ngồi im tự tập từng nhóm không phải vì sương mù và trời lạnh, mà là mảnh giấy gấp phòng nào cũng nhận được. Sực nhớ, Khiết hấp tấp lấy nó ra khỏi túi áo trong, thử lướt mắt qua. Chỉ vài dòng, cô đã đọc chậm lại, nhíu mày. Không khó để nhận ra mũi tên ám chỉ trong lá thư đang hướng về Bình Nguyên. Khiết bỗng mỉm cười. Hoang mang, sợ hãi, giận dữ hay hồ nghi? Không, các cảm xúc đó hoàn toàn không hiện diện. Ngay cả việc phỏng đoán xem người viết ra các dòng chữ sắc nhọn là ai, Khiết cũng không màng. Bằng một động tác đột ngột, cô vo mảnh giấy cho đến khi nó nhỏ xíu như một trái ping pong, cung tay ném vút nó vào giữa các lùm cỏ ướt. Bình Nguyên là bạn. Có thể không thật thân. Có thể còn quá nhiều điều chưa hiểu nhau. Có thể người ấy giữ những bí mật giấu kín. Nhưng, một khi chấp nhận ai kia là bạn, thì sự ngờ vực hay nổi bần tâm u ám kiểu không có chỗ trong mối quan hệ đã được xác lập. Tất cả các ý nghĩ chóng vánh hiện ra trong đầu Da Nâu, dưới ánh sáng bình thản của một sự hiển nhiên không thể đảo ngược.

Ngày học chìm trong bầu không khí nặng nề. Tiếng cười nói biến mất. Thẳng hoặc, một vài đôi mắt nhìn nhau, vội vã lảng đi. Hay than phiền về sự ồn ào không thể kiểm soát trong những phòng học, nhưng với sự im lìm khô khốc này, thầy cô đứng lớp lại chẳng thấy dễ chịu chút nào: “Có việc gì vậy các em?”. Mọi thành viên trong các lớp nhè nhẹ lắc đầu, như những con cừu đã nhận ra nguy hiểm khi bị lừa đến bờ vực. Điều duy nhất chúng được chỉ dẫn phải làm là dò đoán lẫn nhau, xác quyết xem ai là con sói lẫn trong bầy.

Đặt dấu chấm cuối cùng cho bài essay tiếng Anh, Bình Nguyên nhận ra có một

đồng hồ chớp tắt ở bàn bên kia. Điện thoại phòng đang reo. San gọi từ nhà ăn, tỏ ra ngạc nhiên vì không thấy cô xuống dùng bữa tối. Nguyên vội tháo chiếc headphones khỏi đầu. Khiết đã tặng lại nó cho cô, khi được ba mẹ mua cho một cái tốt hơn. Dạo gần đây, Nguyên bắt đầu quen sử dụng thiết bị này mỗi khi cần tập trung, không bị phân tâm bởi những âm thanh từ chung quanh. Ngay cả khi ở lớp, trừ lúc nghe giảng, cô cũng sử dụng chiếc earphones nhỏ hơn, nối liền với cái iPod cất trong chiếc túi áo. Nhờ nó, cô cảm thấy như đang hiện diện trong không gian thân thuộc quanh ngôi nhà ở cao nguyên, nơi cô đã rời đi. Nhờ nó, cô tách biệt với các bàn tán thì thào về mình, đến mức cô không hề biết chúng đang hiện diện. Nhưng đôi khi, thiết bị này cũng gây ra một vài bất tiện. Không nghe tiếng chuông báo giờ ăn chẳng hạn.

Mùi thơm của súp nấm và bánh pudding toả ra từ khu vực nhà ăn. Hôm nay nhà bếp phục vụ theo kiểu Pháp thì phải. Nguyên chợt nhận ra đã lâu lắm rồi, cô mới tìm thấy lại cảm giác đói và thèm ăn. Cô gái nhỏ thích thú rửa tay ở bồn nước. Lúc Nguyên hơ khô tay trong máy, một chị học lớp trên ăn xong ra sớm tiến đến gần, đột nhiên tỏ ra quan tâm:

- Tại sao xuống ăn trễ vậy?
- Em không nghe tiếng chuông! – Mắt cô gái nhỏ lấp lánh sau kính hổ phách.
- Chứ không phải em biết rõ cô giám thị đã bị tai nạn suýt chết, nên sẽ không có ai nhắc nhở và trừng phạt em nữa?

Thoắt chốc gương mặt Nguyên tái nhợt đi:

- Em hiểu lời chị. Nhưng em chưa rõ ý chị còn có gì nữa khi nói như vậy.
- Hãy phớt bầy con người thật đi! Em có thể qua mặt hiệu trưởng và các thầy cô khác bằng dáng vẻ ngoan hiền. Nhưng không thể qua mặt tất cả mọi người đâu!
- Mọi người ư? Em... em không làm bất kỳ điều gì mà chị đang nghĩ! – Cuống hợng Nguyên nghẹn lại trong tích tắc.

- Được rồi, nếu thật vậy, thì hãy vào phòng ăn! Hãy đối diện mọi người trong trường này đi! – Chị lớp trên hất cằm, rồi quay lưng rảo bước, như muốn rời xa khỏi một kẻ như Nguyên càng xa càng tốt.

Tới lúc này, Nguyên mới sực tỉnh, rút tay ra khỏi máy sấy. Bàn tay khô khốc, sẫm sang vớ vụn với bất kỳ va chạm nào thêm nữa. Bỏ về phòng thì dễ thôi. Nhưng mình cần biết đang xảy ra chuyện gì. Cô gái nhỏ tháo kính khỏi mắt. Ngay khi Nguyên đặt chân qua ngưỡng cửa, dải âm thanh rầm rì bỗng biến mất. Im ắng. Những đôi mắt ngoảnh nhìn về cô, lạnh lẽo, dò xét. Cô gái nhỏ đến chỗ lấy khay vế nữa đĩa, chọn vài món ăn nhẹ, giả tảng như không biết đến sự thay đổi của không khí trong phòng.

Đám đông vẫn im lặng. Cho đến khi cô bưng khay của mình giữa lối đi, bỗng một ai đó dẫm nhẹ tay xuống bàn. Tiếng *u... u...* đầu tiên cất lên, như một bắt nhịp. Lác đác vài người làm theo. *U... u... u...* Rồi tất cả. *U... u... u... u... u...* Những mặt bàn kim loại rền lên đều đều theo các cú dẫm tay đều nhịp. Các ngón tay khô

khóc nắm chặt hai bên thành khay, như một người sắp chết chìm bầu lầy mảnh gỗ cuối cùng trôi vờ trên biển âm thanh rền vang được tạo ra từ những con người tham gia vào nghi lễ loại trừ một thành viên ra khỏi cộng đồng.

Trừ đôi mắt còn chút chuyển động, cả thân thể Nguyên đều đóng băng. Cô nhìn sang phải. Tất cả mọi người đều đứng dậy. Những đôi mắt hướng về cô cái nhìn trống rỗng. Cô nhìn sang trái. Những bàn tay đều nhịp đấm xuống mặt bàn bằng kim loại. Những đôi môi cùng tạo ra duy nhất một mẫu âm thanh. Tiếng người. Tiếng kim loại ngân rung. Tất cả đan vào nhau, thành một tấm lưới dày đặc, âm oang, chụp xuống đầu Nguyên. Hiệu ứng đám đông đang diễn ra. Có lẽ, không phải hết thấy những người đang tham gia nghi lễ loại trừ này đều tin rằng Nguyên là thủ phạm gây ra cái chết cho cô bé lớp dưới và tai nạn bất thường của bà giám thị. Nhưng họ vẫn làm, không suy xét, không phân vân nhiều. Đơn giản vì chung quanh đều làm như vậy.

Hơi thở đông cứng trong cuống phổi, bằng tất cả sức mạnh sót lại, cô gái nhỏ giật mạnh khớp vai. Chiếc khay rơi thẳng xuống sàn, tung toé. Mọi người im bật. Như một tia chớp, Nguyên xoay lưng, lao ra khỏi vùng đèn sáng rực của nhà ăn.

Mọi người lác đác ngồi dần xuống. Cô bạn da nâu từ đầu đứng khoanh tay, giờ lão đảo bước qua chiếc bàn khuất sau cây cột, nơi cô bạn xinh đẹp đứng một mình.

- Cậu là người đã gửi đi bức thư đến tất cả các phòng! – Khiết nói khẽ.
- Vớ vẩn! – San nhếch môi cười, mặt không biến sắc.
- Giọng điệu thông minh và sắc sảo trong thư không xa lạ với tớ đâu!
- Nhưng không phải tớ là người duy nhất thông minh và sắc sảo trong ngôi trường toàn các học sinh ưu tú này!

- Cậu dậy trễ, vì suốt đêm qua, cậu đã lên xuống phòng bà giám thị, in bức thư Cừu Bông và nhét vào cửa từng phòng. Sáng nay từ bên khu nội trú qua trường, cậu không gặp ai cả. Làm sao cậu biết có bức thư đó hiện diện? Tớ đoán ngay ra điều này, khi vừa vô lớp, cậu đã hỏi tớ phòng mình ai là người nhận được lá thư.

- Thôi được. Tớ thừa nhận óc logic của cậu không tồi. Sự thật đúng vậy đây. Thì sao? Tớ đã sai khi muốn bạn bè tỉnh táo nhận ra kẻ nguy hiểm đang đứng ở sát sườn ư?

- Cậu không cần phải biện giải nhiều như thế! – Da Nâu cắt ngang – Nghe đây, San. Khi cậu thường xuyên nhắc đến cụm từ chúng ta và tự nhận mình đứng trong hàng ngũ của bầy cừu, thì tớ ngờ ngợ đoán ra, cậu chính là sói!

- Cậu điên rồi! Con sói đã làm cho cậu mất hết lí trí, đến mức không thể phân biệt nổi ai đúng ai sai nữa! – San mím chặt môi, nhưng từng lời vẫn vang lên rành rạch.

- Cứ phủ nhận đi! Có thể tớ chưa có bằng chứng xác thực. Nhưng, tớ tin chắc một điều, Bình Nguyên không phải là thủ phạm. Một ai đó đã làm tất cả những tội ác vừa qua, lập các bằng chứng nguy tạo, để mọi người nghi ngờ hướng về bạn ấy!

Da Nâu trở về bàn, ăn nốt phần bánh pudding. Chung quanh cũng chăm chú với món tráng miệng, không nghi ngờ mảy may sự bất thường trong cuộc nói chuyện giữa hai cô bạn cùng phòng. Duy nhất một người ngồi ở mé bên kia cây cột ngồi im.

Một cách lặng lẽ, Danny thu xếp khay đĩa đem trả, bước ra khỏi nhà ăn. Bỗng nhanh qua dãy hành lang được chiếu sáng bởi vài vệt đèn lò mờ hắt qua các ô tròn lắp tranh kính màu, cậu đi thẳng lên cầu thang. Cậu biết Nguyễn lúc này đang ở chỗ nào.

Nhìn từ dưới lên, tầng sáu của hai khối nhà cổ kính dường như được phủ kín bằng những viên ngói sẫm nâu. Nhưng không phải vậy. Lốp ngói dốc được thiết kế để che mưa hắt vào cửa sổ các tầng dưới và trang trí hơn là phủ kín tầng trên cùng. Có một mặt phẳng cắt ngang hình chop bốn mặt của từng khối nhà, biến thành một khoảng sân trời chỉ rộng chừng bảy mét vuông. Giữa hai mảnh sân của hai khối nhà ấy, cũng có một bức tường nối liền. Tuy nhiên, hai mảnh sân này từ nhiều năm nay không có ai lên tới, trừ một lần có người lên sửa lại cột thu lôi đổ nghiêng. Ngoài ra, cũng không ai điên rồ đến mức thử bước trên bức tường hẹp chỉ đặt vừa một bàn chân để từ bên này sang đến mảnh sân bên kia.

Tuy nhiên, lúc này có một người đang bước đi. Không muốn gây chú ý khi sử dụng cầu thang khu nữ sinh, Danny đi lên tầng thượng khối nhà cánh trái, rồi băng qua bức tường hẹp, để đến nơi Bình Nguyên đang ngồi co ro, trán gục trên đầu gối. Bất kể cô gái nhỏ hoảng sợ ngược lên, lau vội nước mắt, đưa tay làm dấu hiệu ngăn lại, cậu vẫn bước thong thả, hai tay đưa ra hai bên để giữ thăng bằng. Có một lúc, khi cậu đến đoạn giữa bờ tường chênh vênh, gió thổi mạnh làm mái tóc dài bay rờn lên. Nhưng Danny vẫn bước tới, như một người sở hữu một quyền năng đặc biệt, không biết đến trạng thái ngập ngừng hay chao đảo. Trong chớp mắt, trước khi ai đó dưới sân nhận ra có người làm xiếc trên không, cậu đã tới được khoảng sân nơi có Bình Nguyên.

Họ ngồi im trên rìa khoảng sân trời êm êm các mảng rêu khô, duỗi dài đôi chân trên những viên ngói cũ, cạnh nhau. Chirlaf tầng sáu của một ngôi nhà cũ xưa, thế mà ngỡ như họ đang ở trên đỉnh cao nhất của thế giới. Không tiếng động nào vọng đến. Không bóng người. Chỉ có những ngôi sao đang bắt đầu hiện ra trên nền trời đêm, to lớn, toả vào không gian các dải sáng xanh kì dị, tựa những bông hoa đại vô số, gần xa, nở trên đồng cỏ xám mênh mông. Danny nhẹ nhàng gỡ một bên earphones gắn trong tai Nguyễn, áp vào tai mình. Cậu hơi khựng lại. Cô ấy không nghe nhạc hay bất kì thứ gì giống như thế. Trong tai nghe, chỉ vọng ra âm thanh duy nhất – tiếng gió. Những đợt thổi dữ dội, rú rít của mùa đông, được tô đậm thêm bởi tiếng động của hàng vạn nhánh cây khua đập mạnh và những cành khô vạn mình

răng rắc. Cậu chợt hiểu, đây chính là âm thanh quen thuộc với Bình Nguyên. Đắm chìm trong tiếng gió dễ sợ ấy, cô thấy mình như vẫn trong ngôi nhà ấu thơ, lúc còn có mẹ.

Khi phải bám víu vào các kí ức xưa cũ, là khi người ta thấy mình cô độc nhất.

Với tất cả niềm xót thương không thể kìm giữ, Danny nhẹ nhàng vòng tay ôm cái lưng gầy guộc cạnh bên. Che chở. Ủ ấm. Như giữ lại con linh điều vừa bay đến từ xứ sở huyền thoại, chỉ biết mong nó đừng tung cánh bay đi.

Cũng không lẫn tránh nữa, Nguyên tựa hẳn mái đầu vào bờ vai xương xương nhưng vững chãi của người bên cạnh. Cô nhắm mắt. Những sợi tóc dài và mềm của cậu ấy bay nhẹ trên gương mặt cô. Cô gái nhỏ thì thầm:

- Tại sao Danny biết Nguyên ở đây?

- Tự nhiên biết thôi, Nguyên ạ. Cũng giống việc Danny về nước, xin vào học trường này. Hệt như có một bàn tay nào đó sắp đặt hết, để Danny chờ Nguyên vậy.

- Trước kia, Danny từng biết gì về ngôi trường này không? – Cô chợt mở mắt.

- Ba của Danny là người Việt! – Chàng trai chậm rãi, như chọn từng từ - Ông ấy cũng từng là cựu học sinh, chính ở nơi đây.

Một lần nữa, đôi môi chàng trai tìm đến vàng trắng muối. Nhưng, mái đầu nhỏ nhắn đang tựa vai cậu bật dậy. Bình Nguyên vội nhích hẳn ra. Cánh tay Danny rơi xuống, chạm vào mảnh rêu lạnh vừa bong khỏi mặt sân khô khốc. Cậu hỏi khẽ:

- Nguyên biết chuyện gì vậy?

- Không... không được! – Giọng nói vốn êm nhẹ của cô gái nhỏ như bị cào xước – Chúng ta không được thế này... Danny và Nguyên phải tách rời nhau ra...

- Chẳng phải chúng ta sinh ra là..

Thế nhưng trước khi Danny kịp nói hết câu, cô gái nhỏ đã đứng vụt lên. Như một con sóc, cô lao thẳng về phía cầu thang nhỏ hẹp, chạy vội xuống. Những bậc thang han rỉ nghiêng ken kết. Danny vội vã đuổi sát theo sau, câm nín, không dám cất tiếng gọi. Tầng năm. Tầng ba. Tầng hai... Bóng cô gái nhỏ loáng thoáng trên các hành lang giống hệt nhau. Cậu chợt nhận ra nơi Bình Nguyên đang hướng đến: Cánh cổng thấp với những dây trường xuân bằng sắt uốn.

Dãy hành lang tầng trệt sâu hút. Mới hơn chín giờ mà bóng tối đã xâm chiếm khắp nơi. Những gương mặt tàn úa trong các bức tranh sơn dầu cũ xưa treo dọc tường bỗng chợt nhẹ, vờn cỏ, nhìn theo bóng hai đứa trẻ đang chạy đuổi. Một đến nỗi thở dốc, cô gái nhỏ vẫn không dừng bước. Chỉ một khúc quanh nữa là đến cánh cổng sắt nhỏ, từ đây có thể băng qua sân. Khúc quanh có vài vệt sáng màu lọc qua ô tranh kính.

Rắc!

Tiếng nứt vỡ đột ngột vang lên. Nối tiếp là tiếng kính rơi loảng xoảng...

Nhưng trước đó, nhanh hơn cả khi hai người trẻ kịp nhận ra, một bóng đen đã xuyên vút qua ô tròn, từ trên mái trần cao lao thẳng xuống. Sải cánh dài đen thẫm giáng cú đập mạnh xuống đầu Nguyên. Cô gái nhỏ gượng ngoảnh lại, nhìn xem ai là

kẻ tấn công mình. Nhưng, ác thần đen tối đã vươn nắm đấm, giáng tiếp cú đập thứ hai, cực kỳ chính xác, vào ngay giữa hai mắt cô. Choáng váng, Nguyên ngã bật ra sau. Nếu Danny không kịp lao tới đưa tay đỡ, đầu cô đã đập thẳng xuống sàn.

Lấy lưng che chắn, Danny đặt vội bạn gái nằm sát vào tường, ngay bên dưới một khung tranh lớn. Ác thần nhấc thân hình bay lên chừng hai mét, lấy đà tung xuống cú đấm mạnh vào ngực chàng trai. Nắm đấm chỉ cách vài phân, cậu mới nhẹ nhàng nghiêng người. Nắm đấm dội thẳng vào vách, khiến các viên gạch rung lên trong lớp vữa dày. Khi ác thần còn tê dại vì đau, Danny đã vươn tay tóm lấy cánh tay ấy, bẻ ngoặt ra sau, tạo thành một góc vuông với phần trên bắp tay được quấn mấy dải băng da cũng màu đen kịt. Tiếng rên buột ra từ miệng ác thần. Vùng vẫy để thoát ra, đôi cánh khổng lồ trên vai sinh vật kì lạ quạt mạnh, phả vào không khí mùi ẩm mốc của vải cũ và cả mùi rửa nát của xác động vật. Không thở nổi, Danny đành buông tay. Lao ngược về ô kính vỡ, ác thần tức khắc biến tan trong luồng sáng tím lạnh.

Không kịp trấn tĩnh và suy nghĩ gì, Danny vội vã lao đến chân tường nơi bạn gái nằm im. Cậu nhẹ nhàng luồn tay dưới cổ và đầu gối Nguyên, dễ dàng nhấc lên thân hình nhẹ bồng. Thật may là chiếc kính hổ phách cô đeo trên cổ áo. Nếu không, mảnh vỡ của nó đã găm vào làn da mỏng mảnh trên gương mặt gầy guộc. Mí mắt cô gái nhỏ run nhẹ, mở hé hé. Danny xốc lại tay, để khuôn đầu cô tựa hẳn vào ngực cậu. Nhịp tim đập mạnh khiến Nguyên tỉnh hẳn. Nhưng cô vẫn nằm im. Thật dễ chịu khi được nằm ngoan trong tay một ai đó thật lòng thương yêu mình.

Những mặt người trong các bức tranh trở lại trạng thái bất động. Trừ một gương mặt duy nhất vẫn chăm chú vươn ra, dõi theo cô gái nhỏ và chàng trai, cho đến khi bóng họ khuất lên cầu thang. Nếu không quá chú tâm vào Nguyên, hẳn Danny đã ngoảnh nhìn gương mặt ấy, để nhận ra những đường nét giống nhau kì lạ giữa người trong tranh với cô gái cậu đang bế trên tay.

KÌ 7: CHIẾN THẦN

“Sau vụ tấn công ở lối đi, Danny và Nguyễn đồng ý sẽ giữ kín những gì đã xảy ra. Sẽ không một ai biết đến trải nghiệm kinh hãi đó, ngoài chính họ. Cả hai cũng không nói gì thêm, không đưa ra bất kì phỏng đoán nào về kẻ tấn công ma quái. Bởi, dù mỗi người đều hiểu theo cách của riêng mình về bóng ma, thì cả hai vẫn gặp nhau ở một điểm chung: Mục đích của vụ tấn công không phải Bình Nguyễn hay Danny. Kẻ mà bóng ma hướng đến, nhất thiết phải tiêu diệt, chính là mối quan hệ vừa chớm của hai người bạn trẻ.”

Đợt thi học kì kéo dài hơn nửa tháng. Trái với không khí thoải mái quen thuộc tại khu nội trú, tâm lý phần đông bỗng chốc trở nên căng thẳng. Sự âu lo hiện diện khắp nơi, bám vào từng phân tử không khí. Không quá khó hiểu. Nếu điểm số hằng ngày chỉ mang ý nghĩa tham khảo thì điểm thi học kỳ có giá trị khác hẳn. Rất nhiều thay đổi quan trọng phụ thuộc vào đây. Chẳng hạn cuối lớp mười một, nếu một học sinh nào đó giành được tổng điểm ngang mức chuẩn đề ra, người ấy sẽ nhận học bổng của trụ sở chính, giành suất học bổng năm cuối ở Anh hoặc Úc, thuộc một trường quốc tế cùng nằm trong hệ thống. Chưa kể từ bước đệm này, một năm sau, người ấy còn dễ dàng nhận được cái gật đầu từ nhà tuyển chọn khó tính khi nộp hồ sơ vào một đại học danh tiếng. Chỉ cần ngắm nhìn những gương mặt đàn anh đàn chị từ các khoá học trước tươi cười rạng rỡ, giữa khung cảnh tuyệt đẹp của các ngôi trường cổ kính ở một đất nước xa xôi nào đó là đủ để thổi bùng lên ham muốn cạnh tranh ngay cả trong một cái đầu có vẻ thờ ơ nhất.

Các căn phòng được phép mở đèn sáng đến hơn mười hai giờ khuya. Một số khu vực bên trường và cả khu nội trú mở rộng cửa, trở thành nơi tự học. Sau bữa tối, nhà ăn được dọn sạch tức khắc. Nhiều hội bạn chọn nơi đây để làm bài theo nhóm. Không còn những bóng người chạy qua chạy lại đùa nghịch giữa các phòng. Không còn ai xin giấy phép ra ngoài chơi khuya. Những dãy hành lang mọi người thường tụ tập đùa nghịch vui vẻ trở nên vắng lặng. Nếu không kể những dải âm thanh râm rì của các nhóm thảo luận vọng ra từ bên thư viện, phòng lab hoặc phòng ăn, bầu không khí hoàn toàn yên ắng.

Do nhập học muộn và đến từ tỉnh xa, so với tất cả những học sinh ở trường trung học quốc tế, trình độ tiếng Anh của Bình Nguyễn kém hơn hẳn. Trước đợt thi học kỳ một tháng, cô giáo người Mỹ gốc Việt dạy môn Anh ngữ khối 11 bỗng đề nghị kèm Nguyễn học thêm tất cả các buổi tối trong tuần, hoàn toàn miễn phí.

- Em không thể, thưa cô! – Cô gái nhỏ nói khẽ.
- Tại sao? – Nét tươi vui thân thiện của cô giáo khựng lại, thoát chốc biến

thành sự ngạc nhiên.

- Em không muốn ai phiền toái vì em cả. Cô sẽ mất thời gian nghỉ ngơi buổi tối! – Nguyên thành thật – Mặt khác, em cũng không có ý định ganh đua giành điểm cao. Có lẽ em sẽ chỉ học ở ngôi trường này hết năm nay...

- Dừng lại! – Cô giáo trẻ đột ngột cắt ngang, không ngần ngại tỏ ra thô bạo – Em nghĩ những lời giải thích như vậy cần thiết đối với tôi? Nhưng, tôi muốn chỉ rõ cho em thấy rằng, khi tôi đề nghị kèm thêm cho em, là vì mục đích chủ yếu em hướng tới, một người đi học. Và của tôi, một người đi dạy. Đây là vấn đề thuộc về nguyên tắc. Em không nên bận tâm đến thời gian của tôi. Đơn giản là khía cạnh xúc cảm cá nhân không hiện diện ở đây.

- Em hiểu, thưa cô – Nguyên cụp mắt – Vậy khi nào thì em có thể bắt đầu giờ học buổi tối?

- Từ tối nay! Tại phòng bản đồ.

- Em nhớ rồi! – Cô học trò nhỏ bỗng ngước lên, nhìn thẳng vào đôi mắt chưa hết ánh nhìn giận dữ – Em xin lỗi vì những biện minh ngu ngốc.

- Nguyên này, điều bất ổn nhất nơi em là gì, em biết không? – Cô giáo hạ giọng.

- Em không hoà đồng và kém năng động!

Cô giáo nhún vai:

- Đó không phải là lý do khiến em nhận lãnh phán xét thiếu thiện cảm từ bạn bè. Điều khó chịu nhất nơi em chính là thái độ không cần ai hết mà em luôn ngăm ngăm tỏ ra. Tôi có thể tự giải quyết mọi rắc rối một mình. *Tôi không cần ai an ủi. Tôi đủ sức đương đầu với các nghi vấn và cả sự ghét bỏ.* Blah blah blah... Em tin rằng mình dũng cảm khi tự mình gánh chịu, không khóc và hé răng nói ra nỗi đau đớn. Giá mà em hiểu, khi em nghĩ em không làm phiền, thì em lại càng làm tổn thương các thiện ý xung quanh. Có người cho rằng họ vô hại, họ không làm điều gì xấu. Họ làm sao biết được rằng, chính sự bất cần và lặng lẽ của họ lại làm cho bầu không khí vấy quanh họ bị nhiễm độc. Học cách tự chủ thật khó. Nhưng, học cách kết nối và bày tỏ cũng khó không kém đâu. Và em phải học được nó, Nguyên ạ!

Nguyên im lặng. Sau câu nói dài, cô giáo Anh vẫn phẩy tay nhẹ, quay lưng và lặng lẽ bước đi.

Nguyên lao vào học miệt mài, bù đắp lỗ hổng kiến thức. Sau bữa chiều, cô gái nhỏ mang sẵn sách vở và từ điển, đi thẳng sang khu trường học, nơi cô Anh vẫn đang chờ. Cách học một thầy một trò tỏ ra hiệu quả trong trường hợp này. Các thiếu hụt về ngữ pháp được hệ thống lại. Việc nhầm lẫn trong kỹ năng viết tiểu luận được điều chỉnh trực tiếp. Lớp vở nhút nhát ít nói nứt vỡ, bắt đầu thay đổi ít nhiều trong các buổi học hội thoại. Trừ những lúc phải học môn khác, Nguyên không rời tai khỏi chiếc earphones, tập nghe và lắng nghe theo các đoạn tiếng Anh đúng giọng của người bản ngữ. Nỗ lực và sự tiến bộ nhìn thấy được từng ngày của cô học trò vốn luôn khép kín khiến cô giáo không khỏi ngạc nhiên. Dù việc chính của mình nơi

đây là gì, thì mình vẫn cần phải học, Nguyên thường tự nhủ. Nhưng, ở một khía cạnh sâu xa mà cô gái nhỏ lảng tránh nghĩ đến, học cật lực cũng chính là cách dựng lên một rào chắn an toàn. Hàng rào này ngăn cách với ấn tượng u ám ghê rợn đã bám theo cô, sau cuộc tấn công trên hành lang tối khuya hôm ấy...

Cũng như Nguyên, Khiết không học bài tại phòng nội trú, dù nó yên tĩnh, ấm áp, đầy đủ tiện nghi và tủ lạnh nhỏ luôn có sẵn vài món khoai khẩu để nhấm nháp. Da Nâu ôm sách vở đến học nhóm cùng các cô bạn gái bên phòng thư viện. Bản tính sôi nổi, ưa thích thành thật và cũng dễ bỏ qua phiền muộn, nhưng ý nghĩ cùng hít thở bầu không khí căng thẳng trong phòng cùng cô bạn từng rất thân thiết, với Da Nâu, không dễ chịu chút nào. Sau vụ trao đổi giận dữ ở nhà ăn, thật khó tin, San vẫn giữ vẻ bình thản. Trong phòng nội trú, cô bạn xinh đẹp trò chuyện với Da Nâu, giữ cân bằng tài tình, không để lộ chút bối rối nào. Chỉ có điều, trong suy nghĩ của riêng Khiết, mọi việc đã không còn như cũ.

Duy nhất một người không ôn bài bên khu tự học hoặc ở lại phòng mình mà chọn một băng ghế ở sân sau. Những quyển sách, vở ghi và chiếc laptop nhỏ chường như đủ tạo thành một thế giới riêng bao quanh Danny. Năm giờ chiều, cậu mang sách vở xuống vị trí ưa thích. Toà nhà nội trú đổ bóng êm dịu. Mặt trời cuối mùa đông kẻ những sọc nắng nhạt màu trên các khoảng sân chơi bóng rổ và cầu long. Xa hơn, bên bãi đất trống, các bụi cỏ hoang từ lúc nào đó đã ngả sang sắc xám bạc, im lìm, nổi rõ trên bức tường rào bám đầy rêu. Nhưng, chỉ cần một trận gió thoáng qua rất nhẹ, chúng sẽ rờn lên ngay, tựa như vừa lướt qua đáy cuộc đua của những bàn chân vô hình. Trước khi tắt lịm, ánh hoàng hôn thường rực lên chừng mười phút. Băng ghế với chàng trai ngồi một mình bỗng tình cờ lọt vào một luồng ánh sáng đặc biệt. Tuy nhiên khoảnh khắc đó không kéo dài. Bóng tối sẽ kéo xuống rất nhanh. Những ngọn đèn cao áp trong sân bật sáng. Các đợt gió nhạt hơn và không khí cũng lạnh hơn. Sau bữa tối ăn chớp nhoáng, Danny lại trở ra sân, vẫn ngồi đúng chỗ đấy. Dưới ánh sáng của những ngọn đèn, cậu tiếp tục học bài. Thẳng hoặc, như để cho đôi mắt nghỉ ngơi, cậu mới lơ đãng ngẩng lên, lướt nhanh qua các ô cửa sổ đóng kín của dãy phòng nội trú bên cánh trái. Một sở thích cá nhân hơi kì cục của một học sinh giỏi – bắt gặp cảnh tượng đó, thầy cô và các bạn tự lý giải.

Nhưng, có một người không nghĩ như thế.

Chỗ ngồi lạ lùng này, với Danny, không hề là lựa chọn tình cờ. Danny ngồi đây, vì cậu đang đặt mình vào vị trí của một người canh gác. Từ đây, có thể nhìn thấy rõ những ai qua lại từ khu nhà nội trú sang các phòng học. Từ đây, có thể quan sát mọi dấu hiệu bất ổn có thể xảy ra bên ngoài một căn phòng ở tầng ba. Cửa sổ phòng số 6.

Ô cửa sổ tối đen.

Sau vụ tấn công ở lối đi, Danny và Nguyên đồng ý sẽ giữ kín những gì đã xảy ra. Sẽ không một ai biết đến trải nghiệm kinh hãi đó, ngoài chính họ. Cả hai cũng

không nói gì thêm, không đưa ra bất kì phỏng đoán nào về kẻ tấn công ma quái. Bởi, dù mỗi người đều hiểu theo cách của riêng mình về bóng ma, thì cả hai vẫn gặp nhau ở một điểm chung: Mục đích của vụ tấn công không phải Bình Nguyên hay Danny. Kẻ mà bóng ma hướng đến, nhất thiết phải tiêu diệt, chính là mối quan hệ vừa chớm của hai người bạn trẻ.

Không bao giờ Danny muốn mất đi mối liên kết đặc biệt với cô bạn đặc biệt. Nhưng, cậu đủ tỉnh táo và nhạy bén để hiểu, nguy hiểm đang rình rập quanh đây. Mọi cử chỉ của cậu và Nguyên đều bị quan sát bởi các đôi mắt vô hình. Theo một quy ước ngầm tự hiểu với nhau, cậu và Nguyên không gặp riêng, không bắt chuyện với nhau nữa. Chỉ đưa mắt nhìn cô bạn nhỏ từ xa, ở hành lang lớp học buổi sáng, ở nhà ăn buổi tối, với Danny thế là đủ. Chỉ cần biết Nguyên an toàn, vẫn ở đâu đấy trong không gian cậu đang sống, là đủ.

Tròn ba tháng kể từ ngày cô bạn nhỏ nhắn hiện diện ở ngôi trường này, Danny biết rõ, sắp đến lúc những kẻ giấu mặt bắt đầu lộ diện. Những hành động tàn bạo có thể sẽ tác quái với mật độ dày đặc hơn, vào những lúc khó ngờ nhất, với những hậu quả không ai muốn tưởng tượng đến.

Danny tự hứa với mình, từ thời khắc ấy, cậu sẽ luôn để mắt đến mọi an nguy của Nguyên, không rời.

Khi Danny nghe ngóng, dè chừng bất cứ nguy hiểm nào có thể xảy ra với Nguyên trên lối đi có mái che vắng vẻ hoặc bất kì động tĩnh nào có thể xảy ra ở phòng 306, thì từ chính căn phòng đó, nép sát bên khung kính luôn cài chặt, một đôi mắt mở trừng trừng, lặng lẽ quan sát cậu.

Đã có kết quả thi học kì. Khối mười một, điểm số dẫn đầu thuộc về ba học sinh: Danny, San và một cậu bạn người Hàn. Trong danh sách được khen thưởng, có tên Bình Nguyên, ở mục học sinh có nỗ lực và tiến bộ vượt bậc. Tại buổi lễ phát thưởng sôi động ở sảnh lớn bên toà nhà chính, khi trao cho cô học trò nhỏ lớp 11A3 cái kỷ niệm chương bằng pha lê, khắc biểu tượng của trường – chiếc chìa khoá tri thức gắn vào một chuỗi hạt uốn cong như một con dốc, thầy hiệu trưởng bắt tay Nguyên, nói nhanh: “Khá lắm. Em làm tôi nhớ đến một người từng học tại ngôi trường này, hơn ba mươi năm trước. Không chỉ học giỏi, cô ta còn có lối suy nghĩ sâu sắc đặc biệt. Tôi hy vọng, em sẽ học ở đây đến cùng, không bỏ cuộc, như người bạn học của tôi ngày ấy...”. Những ngón tay Nguyên lạnh toát. Cô nói khẽ, rành mạch: “Mẹ em không phải là người bỏ cuộc. Nhưng trong tình huống nguy hiểm ép buộc, mẹ em không thể tìm thấy lựa chọn nào khác, ngoài chạy trốn!”. Nụ cười tắt ngấm. Gương mặt thầy hiệu trưởng đông cứng lại. Trong tích tắc ấy, ông đã hiểu ra vì sao có nét tương đồng đặc biệt trên gương mặt non trẻ trước mặt ông, với một hình ảnh đã bị hút sâu vào hố đen quá khứ, nhưng đôi khi vẫn cứ hiện ra, ám ảnh...

Chỉ còn vài ngày nữa, các học sinh khu nội trú sẽ được về nhà. Kỳ nghỉ cuối

năm kéo dài qua hết Tết. Mọi người bắt đầu thu dọn hành lý, bỏ bớt những thứ đồ đạc không còn dùng tới. Bãi cỏ cạnh sân thể thao đặt thêm dãy thùng composit màu vàng cam, với những hình vẽ hướng dẫn dán trên mặt nắp. Khác với những kì dọn dẹp trước, giờ đây, để rèn luyện ý thức bảo vệ môi trường, theo yêu cầu của thầy quản lí khu nội trú, khi mang những thứ bỏ đi đến đây, các học sinh vẫn phải phân loại chúng lần nữa, bỏ vô đúng từng thùng. Mang xuống nhét vào cái thùng chứa đồ thủy tinh có thể tái chế một chậu nuôi cá bị thủng và vài chai nước ngọt, Nhật phát hiện ra rất nhiều quần áo còn mới, chỉ hơi lỗi một chút hoặc vì lí do nào đấy không được chủ nhân ưa thích nữa. Cậu bé ngạc nhiên đến mức sốc nặng. “Ủng phí kinh khủng!” – Cậu bé chột lại, khi rủ Bình Nguyên ngày hôm sau mang theo hai thùng carton lớn, lựa chọn quần áo và sách báo mọi người bỏ đi, cũng như xin thêm bạn nào hảo tâm.

Tất cả quần áo xin được sẽ được chuyển sang hội từ thiện, họ sẽ phân phối tới các trường nuôi dạy trẻ mồ côi. Còn các tạp chí bìa cứng và bìa lịch cũ thì gửi đến trường khiếm thị, tận dụng làm chữ nổi. Thấy công việc lí thú, Khiết cũng nhập nhóm đi xin. Hai cô gái và một cậu bé kéo các thùng carton đi dọc theo các dãy hành lang, gõ cửa, vào hẳn từng phòng lựa chọn các món không dùng nữa. Trừ một vài phòng khó chịu xem đây là “trò diễn” làm nổi hòng kiểm nhận xét tốt trong học bạ, hoặc vì chưa hết ác cảm với Bình Nguyên mà đóng sầm cửa, các cô bạn gái đều hào phóng và cảm thấy nhẹ nhõm. Tối, nhóm ba người tranh thủ ôm các thùng carton rỗng kéo sang cánh trái, khu vực của các học sinh nam. Ngày dọn dẹp hôm nay là cuối cùng. Mai, có thể được người nhà lái xe tới đón hoặc tự mình ra sân bay, các học sinh nội trú sẽ bắt đầu rời trường, bắt đầu kì nghỉ. Trên đoạn cầu nối, Nhật xăng xái đi trước. Cậu bé tự đặt mục tiêu phải kiếm được hai thùng đầy quần áo từ thiện. Bước chậm dần, Bình Nguyên bỗng quay lưng. Không kịp nữa, Da Nâu đã nắm lấy khuỷu tay, giữ cô bạn lại, nói khẽ: “Nếu cậu thực sự có thiện cảm với một ai đó, thì đừng tránh mặt. Đừng viện dẫn bất kì lí do nào!”. Nguyên gật nhẹ. Cô biết, ai là người Khiết tránh gọi rõ tên trong câu nói hàm ý.

Tuy nhiên, cửa phòng Danny khoá chặt. “Anh ấy đi đâu rồi! – Nhật thất vọng kêu lên, tự an ủi – Nhưng em sẽ gặp anh ấy sau. Chắc chắn, anh ấy sẽ là người cho nhiều thứ nhất!”. Thấy dễ thở hơn, Nguyên cười, gật đầu với cậu bé nhiệt thành. Nhưng Khiết giật mình, chớp mạnh vai cậu bé lớp dưới: “Từ sáng đến giờ, em có nhìn thấy Danny không?”. Nhật nhíu trán, căng thẳng lục soát trí nhớ, chậm chậm lắc đầu.

Từ phía sau, một bàn tay, rồi thêm một bàn tay nữa nhẹ nhàng đặt lên vai Danny, khi cậu ngồi ở băng ghế quen thuộc trong sân thể thao. Đôi tay mềm và nhỏ của một cô gái, nhưng sức nặng mỗi lúc một thêm trĩu xuống. Cậu ngồi im, vai gồng cứng. Trong cuộc độ sức ngầm ngầm, cả hai đều hiểu, nếu lơ lửng, chịu khuất phục, dù chỉ một giây, kẻ thua cuộc sẽ bị kẻ chiến thắng chi phối, trong rất nhiều diễn biến

sau này. Rốt cuộc, San nhắc tay ra khỏi vai Danny. Tự nhiên và bình thản, cô bạn hát nhẹ khuôn đầu xinh đẹp cái mũ hoodie, hỏi có thể ngồi cùng băng ghế được không. Danny gật, vào thẳng chuyện:

- Có việc gì mà bạn xuống đây?

- Khi kẻ được xem là mối nguy hiểm đến ngồi cạnh và nói chuyện, người canh gác sẽ thoải mái hơn! – San nói, với một chút châm biếm.

- Chúng ta không có gì để nói với nhau cả. Ngày mai, mỗi người trở về nhà của mình. Những việc cũ trước đây coi như chấm dứt.

- Trong mối quan hệ với Bình Nguyên, bạn gần đạt được mục đích rồi, phải vậy không? – Bẻ ngoặt câu chuyện sang hướng khác, cô bạn xinh đẹp mỉm cười. Nhưng về chờ đợi căng thẳng dưới đáy mắt thì không lẫn được.

- Mục đích gì? Điều tôi nghĩ về Bình Nguyên không phải là thứ tôi cần nói ra với ai cả! – Danny nói nhanh, không che giấu âm sắc khó chịu – Với bạn lại càng không, San ạ.

- Bạn nghĩ tôi là cô nàng ngốc nghếch? Bạn nghĩ rằng cách khiến cho mọi người xem tôi là cô nàng giận dữ, cư xử rối loạn vì bị bỏ rơi, bạn sẽ dễ dàng lái mọi việc theo hướng bạn muốn? Nhảm rồi, Danny. Chúng ta sinh ra và lớn lên trong cùng một tham vọng. Chúng ta chia sẻ cùng một mục đích. Bạn và tôi đều hiểu nhau hơn ai hết. Vì thế, đừng mang những từ như *cảm xúc*, *sự quan tâm*, hay *cả tình yêu* ra đây để đánh lạc hướng tôi. Những điều buồn cười đó chỉ che mắt được các anh chàng, cô nàng ngây thơ như Khiết mà thôi. Chúng ta là những đứa trẻ ưu việt, được nuôi dạy và đào tạo theo lối khác thường. Phải không?

- Bạn còn nhớ câu nói của một nhân vật trong bài thi học kì môn Văn chương quốc tế mới đây chứ: *Được nuôi dưỡng bằng những trái táo tẩm thuốc, không phải tất cả đều bị nhiễm độc*.

- Ý bạn là gì, Danny?

Nhìn thẳng lên khung cửa sổ đóng kín tối đen, Danny thì thầm thành tiếng điều cậu đã suy nghĩ suốt thời gian gần đây:

- Ngay cả khi được rèn luyện cùng chung khuôn mẫu, thì mỗi kẻ trong chúng ta vẫn có quyền lựa chọn lớn lên theo các hướng khác nhau!

- Hướng khác? – San ngật cổ ra sau, cười khe khẽ, như thể vừa nghe lời nói ngây ngô nhất trên đời – Chẳng phải tất cả những gì bạn làm thời gian qua chính là chọn cách khôn ngoan để tiếp cận con gái người chạy trốn?

- Không hẳn vậy đâu! – Danny thốt lên, cắt ngang. Cậu nhận mình đã rơi vào tình huống một con thú luôn tự tin rằng mình tự do và khôn ngoan, đột ngột bị một con thú tinh ranh hơn, mạnh mẽ hơn lừa sát bên bờ vực – Với bạn ấy, tôi đã...

Cô bạn xinh đẹp xua tay. Những lời nói lạnh lẽo và tỉnh táo tiếp tục tuôn ra từ đôi môi đỏ thắm:

- Nếu không muốn tôi nói hết sự thật với cô bạn bé bỏng của bạn, thì thừa nhận đi nào, Danny. Ngay từ đầu, bạn quyết định tiếp cận, tạo ra một ấn tượng tốt

đẹp với Bình Nguyên, là vì chuỗi hạt quyền lực. Hay nói cách khác, rõ ràng hơn, bạn đang nuôi tham vọng chiếm đoạt chuỗi hạt bí hiểm đó, mà không bị nguy hiểm? Phải vậy không?

- Phải!

Cất lên lời thừa nhận ngắn ngủi, Danny ngồi im. Từ trên các đỉnh cổ thụ tối đen, gió thốc tháo đổ xuống theo hình xoắn ốc. Những lọn tóc bay phàn phật về phía sau, biến gương mặt chàng trai trẻ thành đầu tượng của chiến thần. Một chiến thần đau đớn, và tàn nhẫn.

KÌ 8: KHÁCH MỜI ĐẶC BIỆT

Đã gần năm tháng trôi qua, kể từ ngày Bình Nguyên đến khu nội trú của trường trung học quốc tế. Ý nghĩ mình chỉ ở tạm, sẽ rời đi không chút vấn vương khi đã hoàn tất những điều cần làm thực ra là một nhảm lẫn. Rốt cuộc, cô gái nhỏ vẫn nhận ra mỗi ngày mình gắn bó nhiều hơn với không gian vừa hiện đại vừa cổ kính này. Dù muốn hay không, mối quan hệ với bạn bè, thầy cô, với những nhân viên phục vụ trong trường và khu nội trú cũng dần dần thành hình, với thật nhiều cung bậc khác biệt: quý mến, thiện cảm, nể trọng. Rồi cả lo sợ, khiếp hãi, dè chừng... Cô nhớ từng gương mặt gắn với từng cái tên. Cô thuộc thói quen của từng nhóm bạn gắn với từng thời khắc. Và sâu đậm hơn cả, là nhân vật đặc biệt đã luôn ở bên Nguyên những lúc nguy hiểm. Thật trớ trêu, mối quan hệ này là điều cô gái nhỏ không được phép sa vào. Với các nguyên tắc hà khắc được rèn giũa từ nhỏ, Nguyên luôn tránh phân tích những gì đang dần lớn lên giữa chính cô và cậu bạn đặc biệt. Nhưng, tình cảm thật lạ lùng. Ngay cả khi tin rằng mình là người hành động theo điều khiển của khối óc chứ không phải trái tim thì trong Nguyên, tình cảm vẫn lặng lẽ hiện diện. Nó ẩn náu nơi một góc sâu thẳm, đến mức cô gái nhỏ cũng không hề biết đến sự hiện diện ấy. Tuy nhiên, sẽ đến một thời điểm, tình cảm ấy bước ra ngoài ánh sáng, cất lên tiếng nói của riêng mình, vào lúc chính Nguyên và những người xung quanh không ngờ nhất...

Nhưng đó là về sau. Còn bây giờ là sáng thứ Sáu...

Nguyên nằm im, mắt vẫn nhắm nhưng dần tỉnh thức. Hai hôm rồi, cô bị sốt cao. Trừ mấy lúc phải ngồi dậy, cùng Khiết xuống nhà lót dạ bằng ít súp nóng, cô gái nhỏ cuộn mình trong chăn. Có lẽ chất acetaminophen có trong những viên thuốc cảm màu vàng nhạt đã khiến người ốm ngủ li bì. Thảng hoặc, trong trạng thái lơ mơ, Nguyên nghe có tiếng gõ cửa, ai đó vội vã hỏi thăm. Tên cô được nhắc đến bởi một giọng nói thần thuộc và ấm áp. Cô đã rất muốn ngồi dậy, bước xuống thang giường tầng, ra cửa, chỉ cần nhìn thấy cậu ấy một chút thôi cũng được. Nhưng, cô yếu đến mức ngay đến mong muốn nhỏ bé ấy cũng không sao làm được.

Khu nội trú vắng lặng. Chẳng có tiếng chuông rè mà vang to khắp khiếp. Giờ này, lẽ ra hàng chục ô cửa sổ đã phải mở tung, đón khí trời và ánh sáng đổ vào những căn phòng có mái trần cao. Nhưng, chẳng có tiếng va đập của những cánh cửa. Chẳng có ai đó chồm nửa người ra ngoài chỉ để vội nhìn xem cậu bạn mình thăm để ý đã xuống sân thể thao hay chưa. Chẳng có tiếng loạt xoạt của các bàn tay lạnh cóng xoa vào nhau, tiếng xuyết xoa vì đôi môi khô nẻ hay tiếng một ai đó bất chợt hát to lên câu hát ưa thích như cách thể dục cho những lá phổi...

Nguyên nhắm mắt.

Yên tĩnh lạ lùng.

Và Nguyên mở mắt, ngồi dậy. Hai người bạn cùng phòng 306 vẫn ngủ say. Cuộn tròn trong chăn ấm, Khiết lăn người ra tận mé giường. Nếu cô bạn lăn thêm nửa gang tay nữa thôi thì đã ngã xuống mặt sàn. Khác với da nâu vô lo như đứa trẻ, cô bạn xinh đẹp năm nghiêng, xoay mặt vào tường. Đi ngủ mà San cũng mặc một chiếc áo len mỏng dài, đan thắt tinh xảo. Chỉ là thói quen cẩn thận để không bị cảm lạnh của cô gái biết tự chăm sóc bản thân. Thế nhưng, hình ảnh một người mặc áo khoác và say ngủ vẫn gợi lên cảm giác là lạ. Giống như San chỉ vừa ngã lưng sau một chuyến đi bí ẩn trong đêm. Hoặc cô ấy mặc sẵn như thế, để sẵn sàng lao vụt đi bất cứ lúc nào.

Nhẹ nhàng tuột xuống thang giường tầng, lúc này, Nguyên mới nhận ra hết thấy đồ đạc bừa bộn trong phòng đã được dọn dẹp ngăn nắp. Bàn học của San, những quyển sách cũng đã được cất gọn.

Một thoáng ngờ vực lướt qua. Nguyên vội vã mở tủ âm tường chung. Các ngăn tủ thường ngày đầy chật lúc này cũng trống rỗng. Nhưng, chiếc valise vải canvas của cô vẫn Nguyên chỗ cũ. Cô lập cập xoay từng khoã mã, mở nhanh fermeture, vùi tay vào trong. Bên dưới vài món đồ ít ỏi lỏng lẻo, chiếc hộp gỗ dẹt vẫn nằm trong góc, nơi cô đặt nó vào lần gần đây nhất.

Có nên mở nắp hộp, kiểm tra chuỗi hạt hay không? Sẽ đến lượt ai gập tai hoạ ghê khiếp khi chuỗi hạt uy lực tiếp xúc ánh sáng? Nhưng, nếu nó bị đánh cắp thì sao? Trong lúc Nguyên đứng im, bản thân lưỡng lự, giọng San vang lên:

- Không cần mở ra đâu. Nó vẫn ở đấy. Vẫn ở yên trong đấy!

Cô gái nhỏ quay phắt lại, nhìn thẳng vào cô bạn xinh đẹp lúc này cũng đã trở dậy, đang khoanh tay ngồi trên giường, đôi mắt tỉnh táo không có dấu hiệu vừa ngủ say.

- Làm sao bạn biết về thứ mà tôi chưa từng để cho ai biết?

Đôi long mày thanh tú trên gương mặt xinh đẹp hơi nhíu lại:

- Không phải rất nhiều người đã đổ về ngôi trường này, người trước người sau, dưới một hình thức hay một cái tên nào đó? Không phải không hiếm người trong chúng ta ở đây, chỉ để chờ đón sự quay trở lại của chuỗi hạt quyền lực, theo đúng giao ước?

- Giao ước nào? Nó là cái gì vậy?

- Bạn đang đóng kịch? – San nhếch môi cười, với nét khó chịu không che giấu.

- Sự thật là tôi có biết một số điều... một số điều xoay quanh... chuỗi hạt! – Cô gái nhỏ lung túng, thì thào – Nhưng, giao ước mà bạn vừa nói, thì chưa bao giờ tôi được nghe nhắc đến. Làm ơn giải thích cho tôi, được không?

San nhìn xoáy vào cô bạn gầy guộc:

- Người gửi bạn đến học tại đây cũng là người giao phó cho bạn chuỗi hạt mà bạn đang cất giữ?

- Không hoàn toàn vậy! – Nguyên giải thích khó nhọc – Mẹ tôi mất sớm. Một trong rất ít sở nguyện mẹ tôi gửi lại, là tôi cũng được dạy dỗ tại nơi mẹ từng theo

học. Mẹ có nói về các nguyên tắc khi trở thành một thành viên của nơi này. Nhưng giao ước mà bạn vừa nói, thì tôi không hề biết. Nó là một thoả thuận quan trọng phải không? Về điều gì vậy?

- Nội dung của giao ước đơn giản thôi: Về một cuộc hẹn. Một cuộc hẹn được định đoạt từ 30 năm trước. Của những người từng là học sinh trường này! – San chậm rãi, dồn hết sức nặng nhấn vào câu nói cuối – Và thời khắc ấy đang tới, rất gần!

- Chuyện gì xảy ra vào thời khắc bạn vừa nói? – Nguyên rung mình.

Như thể không nghe thấy câu hỏi, cô bạn xinh đẹp rời khỏi giường, thông thả kiểm tra hành lí đã được đóng gói. Đứng bên cửa sổ, dõi mắt lên nền trời xanh lạnh hời hợt, San mới lên tiếng:

- Nguyên ạ, khi thời khắc ấy đến, chắc chắn bạn sẽ phải trả lại chuỗi hạt cho chủ nhân đích thực của nó!

Cô gái nhỏ bắt giác nghiêng người về phía trước, như vừa nhận một cú đẩy mạnh. Nhưng cũng rất nhanh, cô lấy lại thăng bằng. Lắc nhẹ khuôn đầu nhỏ nhắn, Nguyên nói rành rọt:

- Không bao giờ có chuyện đó đâu, San ạ! Tôi có thể quên hết mọi việc, trừ việc duy nhất: Không để cho chuỗi hạt lọt vào tay bất kì ai!

- Nghĩ sao đó là quyền của bạn! – San nhún vai, hờ hững – Còn những gì nằm trong bản giao ước, thì vẫn sẽ phải diễn ra, theo đúng cách nó đã được định sẵn. Chuỗi hạt chỉ còn nằm trong tay bạn, cho đến thời điểm một ai khác được nắm giữ nó, điều khiển nó, một cách hợp pháp.

- Ai?

- Tôi không biết! Đó là chi tiết bí mật mà bản giao ước không đã động đến. Chính vì thế, tất cả những ai liên quan hoặc không liên quan, nhưng biết đến sức mạnh huyền thuật của chuỗi hạt, đều muốn chiếm đoạt nó. Ý nghĩ là chủ nhân của nó đẹp đẽ như một giấc mơ – Giọng nói San êm nhẹ, bình thản, không chút thách thức. Chỉ có điều khi ngoảnh lại nhìn Nguyên, đôi mắt cô ta đã chuyển thành màu xám lạnh. Màu của nền trời bằng thép – Mà Nguyên này, bạn nghĩ sao nếu người kế tiếp nắm giữ chuỗi hạt ấy là tôi?

- Không... ông... ông...

Nguyên đột ngột hét lên.

Trong một phản ứng vượt khỏi tầm kiểm soát, cô gái nhỏ lao vút đến. Hai cánh tay gầy guộc đưa về trước, như một con sẻ ngô điên cuồng giương ra mấy chiếc móng yếu ớt, chống lại kẻ đe dọa. Không chút khó khăn, San nghiêng người, bước sang một bên. Nguyên vẫn trong đà lao tới như mũi tên. Nếu không có bàn tay San tóm lại cổ áo từ phía sau, con sẻ ngô điên cuồng đã lao cả thân hình qua ô cửa sổ, rơi xuống khoảng sân vắng. Nhưng, đúng lúc ấy, chính bàn tay vừa giữ cho Nguyên khỏi ngã đột ngột lỏng mạnh. Sức mạnh của cánh tay đó khiến cả thân hình Nguyên ngã bật về phía sau. Đầu cô gái nhỏ va mạnh vào góc chiếc valise bịt đồng. Âm

thanh khô khốc của cú va đập vang rõ, thản nhiên.

Nguyên nằm song soài, bất động.

San lẳng lặng quỳ xuống cạnh bên. Không tỏ ra sợ hãi, cũng không tìm cách cứu chữa người bất tỉnh, cô ta chỉ hơi nghiêng nghiêng đầu, thì thào:

- Nghe đây: Bạn chỉ là một người tình cò nhận lãnh nhiệm vụ canh giữ chuỗi hạt huyền thuật. Đừng lầm tưởng bạn nắm phần quyết định. Bạn không có sức mạnh ấy đâu. Ngay cả kẻ vẫn đứng ra che chắn cho bạn lâu nay cũng không bao giờ thật sự đứng về bạn. Thật thảm hại khi trở thành con mồi bất đắc dĩ mà tưởng rằng mình được thương yêu. Chỉ là trò diễn nằm trong một âm mưu khôn ngoan. Trò diễn... Hiểu không?

Làn da mỏng mảnh trên mí mắt nhắm nghiền thoáng co giật. Một đốm sẫm màu đồng xu xuất hiện rõ trên mặt sần, mỗi lúc loang ra to hơn. Từ vết rách sau đầu Nguyên, máu đang chảy. Đứng hẫng dậy, San đột ngột với tay xách chiếc valise và túi hành lí, bước nhanh ra khỏi phòng 306, không gây thêm một tiếng động nào.

Khiết chứng kiến hết thảy những diễn biến trên. Tiếng hét của Nguyên đã khiến Da Nâu mở choàng mắt. Mọi việc nhanh đến mức cô bạn láu lỉnh không kịp có phản ứng nào. Dù chơi với San từ ngày mới chân ướt chân ráo vào trường, dù đoán biết phần nào những gì bạn thân đã làm thời gian gần đây, Khiết vẫn không thể ngờ nổi San lại có thể ra tay hành động dễ sợ đến vậy. Nhưng, đáng sợ hơn hết, chính là những lời nói cuối cùng, trước lúc cô bạn xinh đẹp rời đi.

Ngay khi cửa phòng khép lại, Da Nâu lật đặt tung chăn, nhào về phía Bình Nguyên. Cô mừng phát khóc lúc bàn tay người bị thương tựa quây. Da Nâu đỡ bạn ngồi dậy, dìu vào bàn học. Những giờ sinh hoạt kỹ năng giờ đây tỏ rõ hiệu quả. Nhanh thoăn thoắt và thành thạo như một y tá, Khiết mở hộp nhựa đựng vật dụng sơ cứu, lấy cồn sát trùng và băng gạc. Sau khi lau sạch, chỗ chảy máu sau đầu chỉ là một vết rách nhỏ, không quá nghiêm trọng. Bôi tí oxi già và gắn miếng băng nhỏ lẫn trong tóc là ổn. “Ba ngày nữa có thể gỡ băng, cũng không bị sẹo đâu! – Khiết nhún vai như tiếc rẻ lắm – Giá như cậu bị thương nặng hơn tí chút, tớ sẽ băng bó hoành tráng hơn. Lúc ấy thì cả bác sĩ lẫn bệnh nhân đều gây ấn tượng tuyệt vời đó nha!”. Cả hai bật cười. Chẳng ai nói gì nhiều, cũng chẳng cần lời cảm ơn, nhưng hai cô gái cùng hiểu, với ai phải sống xa gia đình, lúc nguy khó, sự hiện diện của một người bạn ở gần bên đáng giá hơn hết thảy mọi thứ trên đời.

- Bây giờ cậu mới bắt đầu thu xếp hành lí?

- Thu xếp gì cơ? – Nguyên ngạc nhiên.

- Cậu buồn cười thật! Bắt đầu kì nghỉ giữa năm rồi mà – Khiết sực nhớ - À, tại mấy hôm rồi cậu ốm nên không biết đấy thôi. Học sinh nội trú tại mình đợt này ít ai ở lại trường lắm. Tất cả đều về nhà hoặc đến nhà một người bạn nào đó, nếu được

mời.

- Có lẽ tớ sẽ ở lại đây, tranh thủ học thêm Anh văn.

- Cậu không nhận lời mời sao? – Thăm dò tế nhị rõ ràng không phải thói quen của Da Nâu.

- Lời mời nào? Của ai? – Làn da nhợt nhạt bắt đầu có chút sinh khí.

- Danny mời một số bạn bè thân về nhà bà nội cậu ấy. Tớ nghĩ Danny đã điện thoại hoặc nói chuyện này trước đó với cậu, Nguyên ạ.

Cô gái nhỏ lắc đầu. Với một chút cúi kính, Da Nâu mở nhanh các ngăn tủ bàn học của San, lục lọi. Cuối cùng, tờ giấy gấp nhỏ cũng được tìm thấy. Da Nâu nhún vai, đưa cho Nguyên: “Có lẽ San quên chuyển lại lời nhắn từ Danny cho cậu!”.

Cô gái nhỏ bối rối đọc lướt qua những lời hỏi thăm lo âu của Danny. Rồi cô dừng mắt lâu hơn ở mấy dòng chữ cuối cùng: *Đến trang trại nhà Danny nghỉ ngơi, Nguyên nhé. Không khí ở đây rất trong lành. Nguyên sẽ khoẻ hơn!* Cô gái nhỏ ngồi thừ. Ý nghĩ bỗng dưng đặt chân đến một nơi xa lạ vừa hấp dẫn, vừa đáng sợ. Sẽ thoát ra khỏi vòng vây các ánh mắt ngờ vực vẫn hướng về mình. Sẽ được tạm quên rằng buộc nguy hiểm với chuỗi hạt. Tạm quên nguy hiểm rình rập đâu đó trong không gian khu nội trú cũ xưa. Và êm dịu nhưng cũng đáng sợ hơn hết thảy, là ý nghĩ sẽ được ở gần bên cậu ấy. Và để mặc cho trái tim mình đập theo cách nó muốn, không kiểm soát...

Bằng giọng nói vui tươi và thực tế, Da Nâu cắt ngang dòng suy nghĩ mien man của Nguyên:

- Tớ cũng được Danny mời đấy. Tụi mình sẽ đi nghỉ cùng nhau. Đi dạo, cắm trại, làm barbecue, bơi thuyền. Hơi bị nhiều trò thú vị đấy!

Nhìn đồng hồ, Khiết nói thêm:

- Chà, xe buổi sáng giờ này đã khởi hành. Nhưng tụi mình đi chuyến tối cũng tốt chán. Lên xe ngủ một giấc. Sáng hôm sau mở mắt là đến nơi.

- San có được mời không? – Cô gái nhỏ hỏi rụt rè.

- Ồ, đó là khách mời số một, dù Danny muốn hay không. Gia đình cậu ấy quý mến San đặc biệt. Họ có mối quan hệ thân thiết từ hồi nhỏ! – Khét khịt mũi – Nhưng này, đừng có nói là cậu sẽ không đi nhé. Tớ chúa ghét nhưng cô nàng yếu đuối ôm khư khư mặc cảm như con lạc đà khuân cục bướu. Quan trọng là Danny nghĩ gì về cậu, chứ không phải so sánh với San, cậu là ai. Nghĩ theo cách ấy đi, cậu sẽ thấy khác ngay!

- Thôi được rồi, vì tớ không phải là con lạc đà của cậu, nên tớ sẽ đi! – Bình Nguyên mỉm cười, bắt đầu thấy vui thật sự. Niềm lạc quan sống của Da Nâu luôn căng tràn, toả đầy trong không gian, khiến người xung quanh không thể ủ ê quá lâu – Nhưng Khiết này, mọi người thường ăn mặc thế nào khi đi nghỉ ở một trang trại?

- Yeah! – Da Nâu khoái chí – Tớ thích câu hỏi cuối của cậu. Cậu bắt đầu giống một cô gái bình thường rồi đó. Sáng nay, tụi mình xin ra ngoài, đi mua sắm nhé!

Số tiền còm của Nguyên chỉ đủ để mua một cái áo jacket mỏng màu xám nhạt của một nhãn hiệu thể thao. Trong khi đó, nhân viên bán hàng đã ôm đầy cả hai tay nhưng bộ trang phục Khiết ưng mắt. Cô gái nhỏ nắm nhẹ tay Da Nâu, đi nhanh hơn một chút, để nói khẽ: “Tớ không thể lấy hết những thứ cậu chọn đâu!”. Đang tâm trạng hào hứng shopping, cô bạn rút từ trong ví cái thẻ vàng, cười títt mắt: “Tiền của tớ trong đây còn đầy nè. Cứ lấy hết đi. Thứ nào cậu không thích, tớ sẽ mặc. Quần áo chẳng bao giờ là thừa cả!”. Nguyên không thật sự thoải mái. Cô đứng im, giấu hai tay vào túi quần sau, nhìn bạn ước mướm lên người kiểu áo poncho đang rất hot trong mùa xuân này. Chợt, qua vai Da Nâu, cô nhìn thấy một ai đó nơi góc phố đối diện, hướng cái nhìn bất động về phía cửa hiệu thời trang. Có gì đó rất khác thường nhưng vẫn quen quen trong vóc dáng cao lớn đó.

Nguyên bước nhanh về sát bức tường kính, nhìn kĩ hơn. Khi cô lách qua được mấy kệ gỗ, người đàn ông trong trang phục đen đã biến mất.

Đứng ở quầy thu ngân chờ cà thẻ, Khiết ngoảnh sang bạn, giật mình:

- Cậu tái mét như vừa nhìn thấy ma hiện hình ấy!

- Không...

- Có ai ngoài kia?

- Có thể tớ nhìn thấy một ai đó!! – Nguyên lẩm bẩm, tự nhủ mình bị ảo giác vì cú choáng ngất trước đó – Nhưng chắc tớ nhầm lẫn!

Hai cô gái nhỏ bước ra ngoài. Khiết khá hài lòng và muốn tìm mua thêm vài đôi giày.

Ở ngã tư thứ hai, nơi bắt đầu con phố hẹp lọt thỏm giữa những toà cao ốc, Khiết tìm thấy một boutique có lối bày hàng tuyệt đẹp có bán hiệu giày ưa thích. Chuẩn bị kéo cửa kính bước vào. Nguyên bắt giác ngoảnh nhìn về sau. Người đàn ông cao lớn mặc đồ đen khựng lại trong tích tắc, rồi thông thả bước về phía trước. Phía sau ông ta, tình cờ có một đứa trẻ vừa xách xuống vỉa hè chiếc scooter nhỏ xíu chạy bằng cách đẩy chân. Thằng bé kêu lên để ông ta lánh sang bên cho nó chạy. Cũng đúng lúc ấy, các khối không khí liên tục dịch chuyển giữa những toà nhà đổ xuống một đợt gió mạnh. Cái khăn dài màu xám khói người đàn ông quần quanh cổ bỗng bay lên. Động tác giữ vôi chiếc khăn vừa khó chịu, vừa dứt khoát ấy một lần nữa khiến Nguyên hiểu, cô từng gặp kẻ này ở một nơi nào.

- Vào mau đi! – Khiết gọi.

Nguyên bước hẳn vô trong boutique giày. Khi cánh cửa từ từ đóng lại, hình ảnh cậu bé với chiếc scooter in lên mặt kính. Nhưng người áo đen thì không, dù ông ta vẫn đứng cạnh bên cậu bé.

Một kẻ không có bóng.

Một kẻ không thuộc về thế giới này.

Nguyên hiểu, rất nhanh và ngọt thờ.

Cô gái nhỏ chọn vội một đôi sneakers xanh nhạt. Tâm trí cô không còn chút nào dành cho mua sắm nữa. Trong khi Khiết tíu tít thử hết đôi sandals này sang đôi half boots khác, Nguyễn lặng lẽ bước ra ngoài boutique.

Người áo đen lúc này đang đứng bên kia đường. Đôi vai ngang hơi so lại, phân vân khi nhận ra Bình Nguyễn đang tiến về phía mình. Đột nhiên, ông ta quay lưng, rảo bước đều đều tựa một cỗ máy đang tăng tốc.

Cô gái nhỏ lao thẳng xuống đường nhựa. Vài chiếc xe máy thẳng gấp, nhường đường. Bên kia vỉa hè, bộ trang phục đen gần như đã mất hút vào một ngã rẽ. Nguyễn vẫn không bỏ cuộc. Cô guồng chân đuổi theo, gọi to bằng giọng hụt hơi: “Dừng lại!”.

Con hẻm nhỏ thật ra chỉ là một lối đi phụ của các toà nhà cao tầng. Không một bóng người. Không một âm thanh nào khác ngoài tiếng thở của chính mình.

- Dừng đi nữa! – Nguyễn lại kêu lên.

Đột nhiên, người đàn ông dừng bước. một cách chậm rãi, ông ta xoay người lại.

- Em nhận ra tôi sao? – Vang lên giọng nói ào ào như gió thổi qua một đường ống bị vỡ. Nhưng chất giọng khàn trầm thì không lẫn được.

Nếu không tựa hẳn lưng vào tường, cô gái nhỏ đã ngã khuỵu.

Hơi lạnh từ bức tường xuyên qua vải áo, thấm vào lưng. Nhưng lạnh hơn hết, vẫn là sự thật cô vừa hiểu.

Bà giám thị thực ra là một người đàn ông.

Hay đúng hơn, bóng ma của một người đàn ông hoá thân làm bà ta.

Vẫn không rời mắt khỏi cô gái nhỏ trắng bệch, người áo đen tiến tới, chỉnh lại khăn quần cổ, che vết thương. Nụ cười vô hồn choán kín nửa dưới gương mặt bất động, tựa mặt nạ sáp.

KÌ 9: TRANG TRẠI ĐÁ XÁM

Tiếng nổ inh tai của động cơ xe thồ bỗng im bật. Người đàn ông chạy xe đột ngột tắt máy, lẳng lặng tháo khỏi ghi- đông xe ba lô và va li của hai cô gái nhỏ, đặt xuống vệ đường. Rồi vẫn hấp tấp một cách khó hiểu, ông ta quay hẳn đầu chiếc xe màu đỏ cam, trèo lên ngồi sẵn, như thể sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào. Xoa nhẹ hai đầu gối cho bớt tê chân, Bình Nguyên ngược nhìn đoạn dốc đứng phía trước. Nếu tính từ chỗ rẽ ngoài quốc lộ chính, cho đến điểm dừng này, nhánh đường nhỏ bám theo chân núi gần tám kilomet. Có lẽ phải đi bộ thêm một cây số dốc đứng nữa mới lên tới cổng trang trại của gia đình Danny.

Chiều tối hôm trước, sau khi gọi điện thoại về nhà thông báo về chuyến đi nghỉ ở trang trại, rồi lên phòng quản lí học sinh xin phép rời khỏi khu nội trú, hai cô gái nhỏ ra thẳng bến xe. Chiếc xe khách cũ kĩ chạy tuyến thành phố lên miền đất nằm giữa núi và biển đang chuẩn bị lăn bánh. Phụ xế cho biết xe này sẽ chỉ dừng ở bến. Nếu muốn đi đâu nữa, phải bắt tiếp xe chạy nội tỉnh hoặc thuê xe thồ. Đành vậy, không còn lựa chọn nào khác. Tranh thủ bóng tối nhập nhoạng, đề phòng bị lấy trộm, Da Nâu vùi vội cái ví Hello Kitty – trong đó cất khoản tiền chung để đi đường – vào vali vải của Nguyên. Chạy lòng vòng chất thêm hàng buôn trên nóc và dưới thùng xe, hơn mười hai giờ khuya, tài xế mới cho xe ra khỏi thành phố. Thoạt đầu, cả Khiết và Nguyên đều bồn chồn, giật mình hoảng sợ mỗi khi ai đó phía trước họ hắng hay thay đổi tư thế ngồi. Nhưng dần dần, cả hai cô gái nhỏ hiểu ra không cần thiết phải lo lắng đến vậy. Khách trên xe chỉ là những con người khắc khổ, vất vả bởi công việc buộc phải di chuyển đêm hôm mỗi mệ. Nhìn mấy chiếc bánh mì cứng quèo hay mấy bịch nước trà ủ rũ treo toong teng bên tay ghế là biết họ sống khó nhọc và chật chiu đến nhường nào. Chẳng có gì nguy hiểm ở đây, giữa những con người lương thiện, dù vẻ ngoài của họ không mấy ưa nhìn. Nguyên nhẹ nhõm hẳn. Bên ngoài ngôi nhà thơ ấu, bên ngoài ngôi trường và khu nội trú với những bạn bè quen thuộc, còn có những thế giới khác mà mình sẽ phải học biết, học thích ứng dần dần. Và đó mới là những gì đáng giá nhất của cuộc sống thật, Nguyên tự nhủ.

Ngay cạnh bên, Khiết cuộn tròn như một con mèo bông. Một nửa khuôn mặt láu lỉnh giấu trong chiếc áo cổ rùa màu đen, chỉ có cái mũi và vàng trán ngăm nâu chúi vào thành ghế, ngủ say sưa. Một tay giữ quai vali có hộp gỗ đựng chuỗi hạt, một tay kê dưới má Da Nâu để bạn không đau nếu xe dằn xóc, cô gái nhỏ mở to mắt, nhìn đắm đắm vào bóng tối trôi vun vút bên ngoài kính xe. Cho đến khi xe vào bến lúc bảy giờ sáng, xách hành lí xuống và rất khó khăn mới tìm được một người chạy xe thồ đồng ý chở cả hai đến trang trại trên sườn núi, Nguyên vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

Hơn nửa tiếng dựa sát vào nhau trên cái yên cứng quèo của chiếc xe thồ, hai

cô gái nhỏ run bần bật vì gió, tự an ủi sẽ dễ chịu khi tới gần trang trại. Nhưng giờ đây, nhìn con dốc đứng, cả hai đều thấy mệt hơn. Đang thương lượng rầm rì với Khiết, người lái xe thò bóng gắt gồng. Nguyên quay nhìn người đàn ông đang tức giận xua mạnh cả hai tay:

- Tôi nói rồi, ngay từ đầu, là tôi dừng ở đây. Hai cô phải tự đi tiếp lên trên đó!

- Nhưng tội cháu không thể đi bộ xa và lên cao tới vậy. ông cứ nhìn đoạn dốc đứng là biết mà! – Giọng Da Nâu gay gắt không kém – Chỉ cần ông chờ lên tới cổng trang trại, tội cháu sẽ trả thêm tiền.

- Trả gấp mười lần thì cũng không thể đâu! – Người chạy xe thò vắn lắc đầu. Lúc này, Nguyên mới nhận ra bên dưới cái mũ len sùm sụp, gương mặt ông ấy bị xâm chiếm không phải là sự lười biếng hay mệt mỏi, mà chính là một nỗi sợ hãi. Ông ấy hạ giọng, gần như van nài – Hai cô làm ơn thanh toán tiền cước xe để tôi còn về!

Bình Nguyên bước đến cạnh Khiết, can thiệp:

- Tội mình gắng đi bộ một chút cũng được mà.

Da Nâu cau mày, chưa hết bướng bỉnh:

- Thôi được, nhưng ông phải giải thích vì sao không ai muốn đến khu vực này? Tại sao hồi nãy ở bến xe, khi tội cháu hỏi xe thò, mọi người đều từ chối chở khách?

Vẫn giữ tư thế sẵn sàng cho xe rồ ga bỏ chạy, ông xe thò đưa mắt nhìn Khiết, nhìn Nguyên, rồi rụt rè hướng lên mái ngói ẩn hiện của toà nhà trong trang trại:

- Có thật là hai cô không hề biết những lời đồn thổi về những cái chết khủng khiếp xảy ra ở trên đó? Có thật là hai cô chưa từng nghe nói về một số nguy hiểm có thể xảy ra cho bất kì ai, nếu họ bén mảng đến khu vực này? Dù nhiều chuyện hay tình cờ thì cũng phải biết sợ chứ. Tại vì nhìn mấy cô ngơ ngác mới đến đây lần đầu, rồi cũng vì khoản tiền hai cô trả không tẻ, nên tôi mới đánh liều chạy xe...

- Tin cháu đi, chẳng có gì bất thường từ ngôi nhà ấy cả. Vì gia đình bạn học của tội cháu sống trên đó – Khiết cau mày dậm nhẹ chân – Chưa kể nhiều bạn khác cũng đã được mời đến nghỉ. Họ lên đó từ một hai hôm trước rồi đấy!

- Các cô là khách được mời, có thể được an toàn. Còn tôi khác. Người lạ không thể đánh liều xâm phạm khu đất ấy.

Bình Nguyên hiểu, có thuyết phục gì nữa cũng bằng thừa. Không thể chỉ nghĩ đến mình, còn phải biết thông cảm với nỗi sợ hãi của người khác. Cô nhìn bạn:

- Trả tiền xe cho ông ấy thôi, Khiết ạ!

Cô mở khoá vali, tìm chiếc ví Kitty. Mấy chiếc khăn phía trên bị xô lệch. Góc hộp gỗ đựng chuỗi hạt tình cờ lộ ra. Chiếc ví cũng ngay cạnh bên. Nhặt nó đưa cho bạn, Nguyên vội vã lùa đồ đạc che khuất chiếc hộp tức khắc. Nhưng ánh sáng đã chạm vào nó.

Ngay trên tang cây du cổ thụ nơi họ đứng, đột ngột loé lên tiếng kêu chói tai, âm oang. Nổi tiếp là âm thanh trầm đục khô khốc của một con vật ẩn náu bay thốc. Đôi cánh vô hình đập vào những nhánh lá đen thẫm, khuấy động bầu không khí lạnh

lẽo im lìm. Mất mấy giây, giữa các nhánh cây dày ken, mới rơi xuống vài dải âm vọng mờ xám, mỏng dần rồi tan biến hẳn.

Nhận tiền công từ tay Da Nâu, người chạy xe thồ hoảng sợ lao thẳng xuống dốc, không buồn nổ máy. Bóng dáng người và xe thoáng chốc biến mất ở khúc ngoặt.

Nguyên đứng đưa mắt nhìn lên bầu trời vắng vẻ.

Không có bóng chim nào cả.

Nhưng cảm giác ghê khiếp mà con vật vô hình ấy gây ra đã kịp bám dính vào từng phân tử không khí.

Nguyên nín thở, bắt chéo ngón trỏ và ngón giữa, bàn tay trái. Sẽ không có chuyện gì xảy ra với ông xe thồ tội nghiệp. Cô gái nhỏ không ngừng lăm nhăm mong muốn duy nhất vào thời khắc đó.

Càng tới gần cổng trang trại, không khí loãng khiến hơi thở càng khó khăn. Khó chịu hơn hết, chính là những đợt gió nổi tiếp, tràn xuống từ đỉnh núi, như được tạo ra từ những bàn tay đang xua mạnh, đuổi đi hai vị khách suốt đêm vượt đường xa đến nơi đây.

Da Nâu lăm lũi bước, chốc chốc lại dựa ba lô vào một thân cây, thở rít lên bực dọc. Lặng lẽ hơn, Nguyên nhắm mắt dưới bắt đầu nứt nẻ đau rát. Những khoảng da mặt không được che chắn co lại, khô khốc như lớp vỏ cây. Nguyên kéo mũ của áo hoodie trùm lên đầu. Sóng điện thoại đập chờn. Hơn một lần Da Nâu rồi đến Nguyên gọi cho Danny. Chuông reo vài tiếng rồi tắt. Sau đó là tín hiệu không liên lạc được. “Lẽ ra tụi mình gọi điện báo trước để cậu ấy xuống đón chứ chẳng nên chơi trò xuất hiện bất ngờ như thế này!” – Khiết càu nhàu. Nguyên gắng nhắc từng bước chân, bám gót giày vào các búi cỏ rồi cho khỏi trượt. Chợt, cô nhận ra phía bên phải lối mòn có vài phiến đá phẳng nổi tiếp, giống như một lối đi riêng. Họ rẽ vào. Đường bằng phẳng dễ đi hơn hẳn. Và nó cũng dẫn đến cổng trang trại.

Để đến cửa chính của ngôi nhà lớn phải băng qua khoảng sân rộng phủ cỏ xanh mượt. Thật khó tin ở lưng chừng núi, lại có một khoảng đất khá bằng phẳng, rộng hơn bảy trăm mét vuông. Hàng rào và cánh cổng bao quanh ngôi nhà lớn có lẽ mang tính trang trí hơn là ngăn cách hay phân định đất đai, bởi quanh đó, không có bóng dáng ngôi nhà nào khác. Ở khúc quanh sang bên này lưng núi, Nguyên mới nhận ra nhánh rẽ hồi nãy xe thồ chạy vào thực ra là một con đường chấm dứt đột ngột. Từ đây nhìn xuống, chỉ còn những tán cây cận nhiệt đới trải rộng ngút mắt xuống tận lòng thung lũng. Thứ ánh sáng yếu ớt xanh rêu hiện diện khắp nơi không phải trên cao toả xuống, mà chính từ các tán lá dày đặc hắt lên.

Có lẽ hơi phô trương khi gọi ngôi nhà chính của trang trại là một lâu đài. Nhưng sự thật là nó lớn hơn các ngôi nhà bình thường nhiều lần. Và dáng vẻ của nó

cũng gọi lên ấn tượng đặc biệt: hình khối đơn giản, vững chãi. Những bức tường gạch trát vữa hoặc ốp đá xẻ xen nhau, tuyền một màu xám trắng cổ kính và được điểm xuyết bởi mái ngói đen thẫm cổ điển. Tuy nhiên, vài khoảng hõm đột ngột giữa các tầng nhà gây bối rối cho mắt nhìn. Quan sát từ ngoài, bên trong ngôi nhà hẳn có khá nhiều phòng. Bởi dọc theo những bức tường trở rất nhiều cửa sổ kính. Tất cả đều đóng chặt.

Khiết bỗng dừng lại giữa lối đi trải sỏi xám, bất an: “Lạ vậy! Sao chẳng có bóng dáng ai hết?”. Nguyên nghiêng đầu lắng nghe. Không hoàn toàn vắng vẻ. Từ cánh cửa chính mở hé, vẳng ra vài tiếng rù rì như một nhóm người nào đó đang trò chuyện.

“Có ai không?” – Khiết bỗng lên tiếng.

Âm thanh rù rì im bặt.

“Danny!” – Nguyên cất tiếng gọi, khẽ thôi, nhưng không phải không phảng phất niềm hi vọng.

Những hình vẽ trên hai tấm kính màu chợt chuyển động. Cánh cửa chính kéo vào từ bên trong. Trên nền tối của căn phòng lớn, Danny hiện ra. Đôi mắt sâu thẳm và nụ cười thân thuộc. Cậu vẫn mặc chiếc áo pull nhẹ màu rêu giản dị, như thể cậu biết rõ sẽ có khách đến, và cậu không muốn gây ra cho cô ấy ấn tượng lạ lẫm, xa cách.

Nguyên rụt rè nhìn vào mắt Danny, mỉm cười.

Họ chỉ không gặp nhau một tuần. Dù cô gái nhỏ luôn nhắc mình không bao giờ được phép sống theo cảm xúc, dù có những tiết lộ đáng sợ về một con người khác trong chính Danny, thì sự thật là cô vẫn rất nhớ cậu ấy, nhiều hơn cô có thể hình dung.

Và lúc này đây, ánh mắt nâu sẫm sâu thẳm của cậu ấy như cũng nói rằng, cậu ấy đã mong chờ giây phút gặp lại biết bao.

Nhưng, nụ cười khiến khuôn mặt của Nguyên như một ngọn đèn mỏng manh được thấp sáng từ bên trong đột ngột tắt ngấm.

“Ai còn đến nữa vậy, Danny?”. Vang lên giọng nói vững tin và tiếng chân bước nhanh, đầy tự chủ. Từ bóng tối sau lưng chàng trai, gương mặt xinh đẹp hiện ra. Trước khi hướng cái nhìn về phía các vị khách mới đến, San nhẹ nhàng đặt bàn tay trắng muốt lên vai vị chủ nhân trẻ tuổi của ngôi nhà. Tay kia, cô cầm hờ hững chiếc điện thoại màu đen của Danny, nối với chiếc earphones nghe nhạc. Đó là lí do vì sao mấy cuộc gọi cho cậu ấy đều không được hồi đáp.

Khiết hét toáng lên vui sướng khi được dẫn vào một căn phòng xinh xắn ở tầng hai. Không khí xưa cũ phả ra từ những song sắt uốn viền cửa sổ hay nét đối xứng cổ điển trong các vật dụng nội thất bị xóa nhòa bởi vẻ sinh động của mấy tấm rèm

cửa in hoa tiết từ các bộ phim hoạt hình 3D đang được yêu thích. Nhìn chiếc giường phủ drap phẳng mịn, in một cảnh trong ngôi nhà bay bổng trong mây của phim *Up*, Da Nâu thốt lên:

- Tuyệt thật Nguyên ạ! Tụi mình share giường nhé. Chật một chút không sao...
Đúng nghĩa một vị chủ trẻ ân cần và lịch lãm, Danny mỉm cười:

- Đủ phòng để tất cả các khách mời của trang trại đều có được một không gian riêng suốt kì nghỉ.

- Ý cậu là gì vậy? – Da Nâu tròn mắt.

- Bình Nguyên cũng có một phòng riêng chứ. Cũng ở tầng hai này thôi, Khiết ạ!

– Danny nói nhanh.

Cậu cúi xuống, đỡ lấy chiếc vali vải từ tay Bình Nguyên. Khiết giật mình, chừng như muốn ngăn lại hành động giúp đỡ thông thường ấy. Nhưng Danny đã tiến ra khỏi căn phòng hoạt hình. Sực nghĩ ra cách trì hoãn, Khiết gọi giật lại, khoát tay một vòng quanh căn phòng, tò mò:

- Tớ đang tự hỏi vì sao ngôi nhà có vẻ xây từ rất lâu mà lại có kiểu trang trí hợp thời thế này?

Một vệt sẫm tối của sự suy tính và cân nhắc lướt qua đáy mắt Danny, trong tích tắc. Rồi cậu có ngay lời đáp bình thản:

- Ngôi nhà này được xây dựng với mục đích ban đầu là để làm khách sạn hoặc resort, hay chính xác hơn là một khu nghỉ dưỡng trên núi. Vì một vài khó khăn và rắc rối không ngờ tới, dự án đó không thể triển khai.

- Khó khăn gì vậy? – Khiết hỏi thẳng. Rõ ràng, Da Nâu đang muốn đề cập đến những đồn đại kì quặc mà ban nãy người chạy xe thồ nhắc đến.

- Chuyện hơi phức tạp một chút. Tớ sẽ giải thích sau – Danny phẩy tay, đưa mắt sang cô gái nhỏ - Đi nào, sang phòng dành cho Nguyên!

Trước khi ra khỏi phòng, Nguyên ngoảnh nhìn Da Nâu. Cô bạn đã ngồi co chân trên giường, hơi nhú trán, nhưng đưa ngón tay làm hiệu hãy cứ yên lòng.

Tiếng chùm chìa khoá khua lách cách nổi rõ theo nhịp bước trên hành lang vắng lặng hình chữ U. Các căn phòng ở tầng này được thiết kế tất cả mọi cửa sổ đều nhìn ra không gian bên ngoài. Khi Danny và Bình Nguyên bước qua, như theo một hiệu lệnh bí mật, các cánh cửa nối tiếp bật mở. Những gương mặt bạn bè ở trường nội trú tò mò nhô ra. Không ngạc nhiên lắm khi thấy cô gái nhỏ, các khách mời của Danny đều cười tươi, hoặc nói “hi!” vui vẻ. Mọi người có lẽ mới vừa thức dậy, đang xem TV, chơi play station hoặc nghe nhạc. Chỉ có căn phòng gần áp chót, lúc Nguyên qua rồi, cửa mới hé ra.

Trong chiếc áo len cổ rùa thùng thình màu đen, Nhật trông lạ hẳn. Tia nhìn hốt hoảng trong mắt cậu bé khi thấy Nguyên đi tay không chỉ dịu xuống lúc nhận ra chiếc vali nhỏ phủ vải canvas được Danny xách trên tay. Giọng cậu bé vang lên, khàng khác: “Chị đỡ ồm rồi chứ?”. Nguyên gật, nói thêm: “Chị đến đây cùng Khiết!”. Đôi mắt căng thẳng của cậu bé hướng qua bên kia hành lang. Đúng chỗ này, nhưng ở

nhánh chữ U đối diện, là phòng Da Nâu. Vị trí từng phòng dành cho mỗi người khách đến trang trại đều được sắp xếp và chuẩn bị trước. Sự tình cờ hay ngẫu nhiên không hiện diện nơi đây. “Đi tiếp nào!” – Danny nhắc, không nhìn cậu bé áo đen.

Chiếc chìa khoá mắc kẹt chút ít khi xoay trong ổ khoá. Nhíu mày, Danny vịn mạnh. Vang lên tiếng lách tách khế. Cánh cửa gỗ dày mở ra, êm mượt. Đang quen với không gian hành lang âm u, mắt cô gái nhỏ đột ngột bị chói loá. Luồng sáng rực rỡ đầy ngập, tràn ra từ căn phòng trước mặt. “Vào đây!” – Giọng Danny như xuyên qua khoảng không vời vợi. Tim đập mạnh, cô gái nhỏ loạng choạng bước qua ngưỡng cửa. Tức khắc, Nguyên ngỡ mình biến thành một đứa bé, lạc trong cánh rừng ngập tuyết.

Khác với phòng Da Nâu chỉ có một cửa sổ vuông, mỗi bức tường của căn phòng cuối góc hành lang đều trở ô cửa lớn. Ánh sáng trời hắt qua các lớp kính trong vắt chỉ chiếm phần nhỏ so với luồng sáng trắng lạnh toả xuống từ các bóng đèn LED chạy dọc trần. Sàn nhà lát gỗ đánh xi trắng mờ. Rèm cửa mỏng nhẹ hay drap giường mềm mại đều cùng màu trắng, tinh khiết và giản dị. Nhưng thứ sắc trắng tràn ngập ấy không hề đơn điệu. Bởi trên các khoảng tường cũng sơn trắng, những thân cây xa gần được vẽ lên, tạo thành một cánh rừng xám xanh chìm ngập trong băng giá, sống động đến mức ngỡ như có thể đi xuyên vào nó, đặt chân lên những ụ tuyết trắng xốp kia, tiến sâu vào một thế giới khác... Có lẽ khi sắp xếp căn phòng này, người thiết kế rất hiểu vị khách sẽ ở trong nó, hiểu rõ cả những hình ảnh vẫn thường xuyên hiện ra trong giấc mơ của cô.

Mất hồi lâu, cảm giác choáng váng trong Nguyên mới dịu xuống. Dơm nói gì đấy, nhưng Danny lại im lặng. Tiến về góc khuất cuối phòng, mở tủ âm tường, vị chủ nhà trẻ tuổi đặt cái vali nhỏ lên ngăn giữa. Đầu khoá kéo kim loại nằm giữa các ngón tay. Lượm lẹ. Phân vân. Bất giác, các ngón tay buông xuống. Chỉnh lại chiếc vali nằm ngay ngắn, Danny khép lại cánh cửa, dứt khoát. Khi cậu quay ra, Nguyên vẫn đứng im giữa phòng, đan hai tay vào nhau. Cô nhìn Danny bằng đôi mắt trong suốt.

Có bao điều muốn hỏi rõ. Có bao nhiêu suy nghĩ lặng lẽ muốn bày tỏ. Có rất nhiều hoang mang khiếp sợ muốn được sẻ chia. Nhưng một điều gì đó ngăn lại những lời nói sắp thành hình.

Rào cản vô hình đang dựng lên giữa họ.

Nguyên hiểu, sẽ không ổn nếu cậu ấy ở trong căn phòng này lâu hơn cần thiết.

Bởi ở đâu đó trong ngôi nhà lớn, San đang chờ cậu ấy quay trở lại.

Dường như đọc được từng dòng ý nghĩ trong đầu cô gái nhỏ, vị chủ nhà trẻ tuổi nói khẽ:

- Danny xuống nhà trước. Nguyên nghỉ một chút rồi xuống phòng ăn dùng bữa với mọi người. Cần gì, cứ gọi Danny hoặc cho bà nội Danny biết.

Bình Nguyên gật đầu, cố gắng không để lộ một chút xúc cảm nào.

Cánh cửa sau lưng Danny khép lại.

Còn lại một mình, vẫn mặc nguyên áo đi đường, cô gái nhỏ nằm co ro trên

chiếc giường trắng toát. Một hạt nước ứa ra từ khoé mắt, chậm rãi chảy xuống lòng bàn tay. Một hạt nữa, ấm nóng. Qua làn nước nhòa mờ, bỗng Nguyên nhận ra trên mặt tủ thấp cạnh đầu giường, ai đó để sẵn một quả táo. Tươi mới. Đỏ thắm. Như vừa hái xuống từ cánh rừng trên tường.

Giấc ngủ ngắn xoá tan cảm giác chệnh choáng mệt mỏi do suốt đêm ngồi xe gây ra. Trái ngược với sự vắng lặng ban sáng, lúc này từ khắp nơi, bên trong và bên ngoài ngôi nhà lớn, vang lên tiếng âm thanh trò chuyện cười đùa. Thằng hoặc, giọng nói vui vẻ ai đó loé lên, xuyên qua bầu không khí lành lạnh. Nguyên mở một cánh cửa sổ. Gần trưa, Mặt Trời toả hơi ấm, không khí khô ráo hơn. Mùi thơm hắc của nhựa thông và mùi đất ải mục không còn dày đặc. Ngồi trên băng ghế ngoài sân, giữa mấy cậu bạn trai, Khiết đang dùng một nhánh cỏ ba lá đập vào trán từng người, đọc liến láu bài đồng dao ngộ nghĩnh, chốc chốc lại ngật cổ cười vang. Bất giác, nhận ra Nguyên, Da Nâu ríu rít vẫy tay, làm hiệu gọi xuống. Mấy cậu bạn cũng ngược lên, hào hứng cho ngón tay vào miệng huýt sáo ầm ỹ. Nguyên gật đầu, cười rạng rỡ.

Dù trong tình huống tồi tệ nào, tâm trạng nặng nề đến đâu, khi bạn bè thân thiết gần bên, ta biết mình sẽ không lún sâu vào u uất. Có bạn, ta sẽ được an toàn.

Với cảm giác nhẹ nhàng tìm thấy, Nguyên vào phòng tắm, rửa mặt và thay quần áo. Có lẽ kì nghỉ đã thực sự bắt đầu.

Khi cô xuống nhà, tất cả các bạn đã tập trung trong phòng ăn rộng lớn. Từ gian bếp, mùi thơm của canh hầm, thịt kho và các món xào toả ra, quyện vào nhau, khuấy động cảm giác thèm ăn còn cào. Chiếc bàn gỗ rất dài đủ chỗ cho hai mươi vị khách trẻ tuổi. Mọi người ồn ào kéo ghế. Khiết đã giữ một chỗ bên cạnh cho Nguyên. Ở góc bàn bên kia, nơi ngọn đèn chùm toả luồng sáng ấm áp xuống bình pha lê cắm đầy các nhành Glaêul (lay ơn) đỏ tươi, Danny ngồi một mình.

Tiếng châm chọc và tranh cãi bỗng im bặt.

Từ cầu thang, một bà cụ cao lớn, nổi bật với chiếc váy dài đỏ rực rỡ khoan thai bước xuống. Những món nữ trang kiểu cách xưa cũ toả sáng lấp lánh dưới ánh sáng đèn chùm. Mái tóc dày xoã trên đôi vai gầy rút có màu bạc trắng, như một vòng hào quang kì dị toả quanh gương mặt nhỏ thó đầy nếp nhăn. Dù muốn hay không, người ta vẫn phải thừa nhận mái tóc xoắn nhẹ và những đường nét trên gương mặt già nua ấy đã in dấu lại trên một gương mặt trẻ trung hoàn hảo – Danny.

Như một nữ tỳ từng khiêm nhường và thanh lịch trong bộ váy mềm màu xám khói, San choàng tay qua lưng bà cụ, đỡ từng bước đi. Bạc thang cuối cùng, mái tóc bạc bỗng dừng lại, hướng cái nhìn uy nghiêm về phía hai người khách mới đến. Da Nâu nghiêng đầu sang Nhật, thăm thì gì đấy. Một mình Bình Nguyên vội vã đứng lên, cất tiếng chào. Đôi mắt nhạt màu của bà cụ lướt nhanh, nhưng không bỏ sót chi

tiết nào nơi người mới đến. Mái tóc bạc hơi nghiêng về phía trước:

- Cháu là người tới đây bằng chiếc xe thồ bị nạn?

- Tai nạn? – Nguyên khó nhọc thốt lên.

- Đường dốc trơn. Sương mù. Một con dê chạy qua giữa lộ... - Bà cụ hồ hững buông từng câu rời rạc – Nhưng ngoại trừ cái xe vỡ nát rơi xuống vực, gã chạy xe thồ sẽ ổn thôi. Anh ta vướng lại trên nhánh cây nhô ra. Nếu không nhầm, anh ta chỉ bị gãy chân và dập nát vùng ngực...

Nguyên cup mắt, tái nhợt. Bà nội của Danny ngồi vào ghế đầu bàn. Danny và San ngồi hai bên, đối diện nhau. Nhưng xung quanh không khiến Nguyên để tâm nữa. Đầu óc cô rối bời với tin tức về người chạy xe thồ tội nghiệp. Bà cụ quay về phía bếp, gọi người mau dọn bữa trưa. Khi người phục vụ trong nhà mang mâm thức ăn tiến về cuối bàn, cô gái nhỏ chột ngược lên.

Đôi mắt mở căng, trừng trừng.

Một lần nữa, hơi thở băng giá choán đầy phổi, đông cứng lại trong tích tắc. Nguyên biết mình hoàn toàn không nằm mơ dù hình ảnh trước mắt giống hệt ác mộng. Người phục vụ đang nghiêng sát bên cô chính là bà giám thị - người đàn ông áo đen cô vừa gặp mặt hôm qua.

KÌ 10: ĐƯỜNG HÀM

Sau bữa cơm trưa, lúc tụ tập ăn món tráng miệng ngoài phòng khách, ai đó bỗng tuyên bố sẽ không phí phạm thời gian vào giấc ngủ ngắn. Một bạn đề xuất ý kiến cùng nhau rời trang trại, làm một vài vòng thám hiểm khu vực bên dưới chân núi thì hơn. Một cậu bạn học cùng lớp Danny vỗ tay lên trán, nói to: “Phải đấy! Chúng ta đang trong kỳ nghỉ tự do mà. Đừng có gò bó như đang ở trong vòng giám sát của các thầy cô ở trường nội trú nữa. Vậy bây giờ chúng ta kéo xuống bên dưới nhỉ?”. Khắp phòng ồn ào hưởng ứng. Nguyên ngỡ rằng mọi người đùa nghịch chơi chữ. Đôi khi trên núi vẫn có vài hồ nước ngọt. Có lẽ các bạn gọi một cái hồ nào ở gần đây là biển. Vẫn chưa hết sợ hãi vì tai nạn của người chạy xe thồ, cũng không muốn lơ là nhiệm vụ canh giữ chuỗi hạt bí mật, cô gái nhỏ cáo mệt, từ chối tham gia chuyến đi chơi chắc chắn sẽ kéo dài suốt cả buổi chiều.

Danny và San dẫn đầu nhóm bạn, trong đó có cả Khiết, kéo nhau xuống chân núi bằng những chiếc xe gắn máy đời cũ, tiếng nổ ầm ỹ, nhưng vẫn còn chạy tốt. Từ ô cửa sổ kính trên căn phòng dành riêng cho mình, Nguyên nhìn xuống sân, mỉm cười quan sát cảnh tượng các bạn giành nhau mấy cỗ xe bám đầy bụi và mạng nhện, đội thử những chiếc mũ bảo hiểm kiểu dáng to kèn cổ lỗ như được chế tạo từ thời đệ nhị thế chiến, cười phá lên vui vẻ. Mỗi chiếc xe đi hai người, hoặc ba người, lần lượt lao ra khỏi cổng trang trại, mau chóng mất hút trên con đường mòn ngoằn ngoèo đồ dốc, được viền bởi những rặng tuyết tùng cao lớn với vô số nhánh lá ử rữ sẫm đen. Hơi khó khăn một chút, chiếc xe do Khiết điều khiển mới nổ máy. Da Nâu chạy xe một mình, chứ không có Nhật bám theo như thường thấy. San ngồi sau Danny. Một cách tự nhiên, cánh tay cô vòng về trước, ôm chặt eo lưng cậu ấy. Bình Nguyên không thể không bắt gặp hành động thoáng qua này. Cũng như San không thể không nhìn thấy gương mặt ẩn hiện sau ô kính nhỏ trên tầng hai góc tòa nhà lớn, khi cô ta ngoảnh đầu lại, ngược lên, để biết chắc cô bạn nhỏ bé vẫn ở nguyên trong căn phòng đó.

Có hơi người, không khí trong căn phòng nhỏ trở nên ấm áp và thân thiện hơn. Cánh rừng trên tường không còn phả ra sự đe dọa. Cảm giác một đôi mắt vô hình lặng lẽ quan sát cũng mờ đi. Các bạn đã đi khá xa khỏi trang trại đá xám. Giờ là lúc có thể mở túi canvas, lấy ra chiếc hộp đựng chuỗi hạt mà không gây nguy hiểm cho ai, có lẽ.

Nắp hộp gỗ bật mở với tiếng “tách” khẽ. Trên nê nhung tuyết bọt màu vì vết dẫu thời gian, chuỗi hạt nằm yên, xưa cũ, nhỏ bé và chừng như hoàn toàn vô hại dưới ánh sáng yếu ớt thấm qua cửa sổ. Những hạt tròn nổi sát nhau, nhưng không

tạo thành một xâu chuỗi toàn vẹn mà vẫn để hở ra một khoảng rời. Ngón tay Nguyên lướt qua từng hạt, từng hạt, chậm rãi nhắm đếm. Như những linh hồn bé nhỏ bị nhốt kín bấy lâu, được đánh thức bởi sự vuốt ve dịu nhẹ, bốn mươi chín hạt tròn ảm dần lên. Bên dưới lớp vỏ bọc trơn lạnh, trong từng hạt, dòng máu xám bạc bắt đầu tìm lại nhịp chảy. Cánh tay rơi xuống, cô gái nhỏ lùi lại, tim đập mạnh.

Tựa một sinh vật còn yếu nhưng chưa quên mất thói quen dịch chuyển, chuỗi hạt trườn nhẹ trên lớp vải đen mịn. Thay vì bò ra bên ngoài, chuỗi hạt lại hướng về phía cạnh nổi giữa đáy và nắp hộp. Một cách chậm chạp, nó trườn lên mặt trong của cái nắp đang dựng vuông góc. Tuy nhiên, lên chưa đầy một centimet, các hạt tròn trong xâu chuỗi đổ gục, rơi xuống nền nhung đen, rồi lại quờ quạng tìm hướng bò đi tiếp. Một sinh vật mù loà, vì đầu não của nó, đôi mắt dẫn đường của nó – cái hạt lớn nhất, điểm nhấn quan trọng nhất của cả chuỗi hạt – vẫn còn lưu lạc ở một nơi nào.

Ở một nơi nào?

Câu hỏi luôn ám ảnh cô gái nhỏ, kể từ khi được giao lại cái hộp gỗ đựng kỉ vật quý giá nhất của mẹ.

Vì câu hỏi ấy, cô gái nhỏ chấp nhận tất cả: Một tuổi nhỏ thiếu thốn tình thương. Thời niên thiếu bị bọc trong cái vỏ mờ xám, với cuộc sống khép kín quá ít niềm vui. Rồi những nguy hiểm không ngừng săn đuổi, khi cô lần theo từng vết dấu của cái hạt thất lạc...

Nếu giải được câu hỏi ấy, nếu chuỗi hạt này tìm lại được sự hoàn thiện, cô sẽ xoá đi nỗi ảm ảnh, rằng có một thế lực ma quái đã lấy đi cuộc sống của mẹ cô, khi bà còn quá trẻ...

Chỉ khi chuỗi hạt tìm lại được hoàn thiện, bí mật về sức mạnh ẩn giấu của nó được giải nghĩa chính xác, thì những tai hoạ liên tiếp, được gây ra trong trường với ảnh hưởng ghê khiếp của nó mới có thể đẩy lùi...

Ở một nơi nào?

Lúc này, câu hỏi ấy đã bắt đầu tìm thấy tia sáng mách bảo của lời giải. Chưa bao giờ, Nguyên cảm thấy tiếng gọi từ phần thất lạc cuối cùng của xâu chuỗi ở gần mình đến thế. Nếu hỏi nhỏ, sống trong ngôi nhà ấu thơ, cô chỉ loáng thoáng NGHE về nó qua vài lời kể như đi ra từ chuyện hoang đường của cha hay khi lớn hơn một chút, là các phỏng đoán rời rạc của chính mình, thì đặt chân vào ngôi trường nội trú, cô có thể CẢM THẤY âm vang hay hình bóng của nó. Và ở trong căn phòng này, thì cô BIẾT, cái hạt thất lạc đã rất gần. Và việc của cô, trong thời gian lưu lại trang trại đá xám, là phải quan sát và tìm kiếm, dù càng ngày càng hiện ra nhiều dấu hiệu đáng sợ, và cả những con người đáng sợ, ở ngay nơi đây.

Đóng sập nắp chiếc hộp gỗ, Bình Nguyên nhẹ nhàng đặt nó về chỗ cũ.

Len lỏi và vượt qua mũi những chiếc xe tải to lớn nặng nề đang chạy rầm rầm trên con đường viền theo triền núi là một trò mạo hiểm. Ngay khi ra khỏi lãnh địa của trang trại, xuống đến mặt đường trải nhựa bằng phẳng, Danny tức khắc hiểu mình đã sai lầm khi rủ bạn bè thực hiện chuyến dã ngoại. Đây là một con đường mới mở một hai năm gần đây, ngang qua một nhà máy thủy điện đang được xây dựng. Đường hẹp, chênh vênh men giữa chân núi, vực dốc và biển. Hầu như không có xe máy hay xe du lịch chạy trên tuyến đường này. Chỉ có những chiếc xe tải chở vật liệu xây dựng lên nhà máy thủy điện, hoặc các xe hàng muốn băng đường tắt từ biển qua cao nguyên mới dám đi trên con đường hẹp, với quá nhiều khúc ngoặt đột ngột như con đường này. Nhưng, vì thế, vẻ hoang sơ của con đường chưa bị xâm hại nhiều. Thảng hoặc, ở khe đá vàng chói, một dòng nước trắng xoá nổ tung, mất hút vào lạch ngầm len lỏi bên dưới mặt lộ. Nhìn từ xa, đôi khi ngỡ như ai đó đang vươn người trên dốc, chồm ra vẫy tay kêu cứu. Nhưng chỉ là một nhánh cây từ một thân cây đổ nghiêng nào đó mà thôi.

Bất kể mọi cố gắng của Danny khi lao vọt về phía trước, dẫn dắt mọi người chạy sát vào bên trong, thì các tiếng còi xe loé lên đỉnh tai hay âm thanh vụt qua như xé gió của những chiếc xe tải vô số trên đường vẫn khiến đoàn xe máy của các học sinh phải tản mát. Danny dần cũng hiểu ra, cậu không thể bắt buộc mọi người phải chạy xe theo ý cậu. Mỗi người cầm tay lái sẽ tự biết cách điều khiển để giữ an toàn cho chính mình, và cho người bạn ngồi sau. Thỉnh thoảng, liếc qua gương chiếu hậu, cậu thót tim khi một đốm áo của cậu bạn nào đó mất hút sau sườn chiếc container cồng kềnh, hoặc có chiếc xe ngược chiều pha đèn báo hiệu để vượt lên khiến những chiếc xe máy nhỏ bé như một bầy côn trùng dạt đi vì cú vỗ cánh của một con chim lớn. Nhưng rồi tất cả các thành viên của đoàn xe máy vẫn duy trì tốc độ để không đứt rời nhau. Vòng tay ôm quanh lưng Danny, gác hẳn cầm lên vai cậu, cô bạn xinh đẹp lên tiếng nhắc nhở, với một chút châm biếm:

- Không cần qua tâm lo lắng cho sự an nguy của kẻ khác nhiều đến vậy chứ!
- San nói vậy có ý gì? – Danny nắm chặt tay lái, nhíu mày.

- Ô, chúng ta được sinh ra, được hít thở, được chuyển động trong thế giới này, chắc chắn vì một mục tiêu lớn lao hơn là sự thương cảm, nỗi lo âu hay những gì yếu mềm đại loại thế! – Trong giọng nói rầm rì của cô bạn xinh đẹp, có sự vững tin của một người biết chắc số phận của mình và người bên cạnh mình – Sao Danny không nghĩ rằng, chỉ cần chúng ta được an toàn là đủ. Còn ai ra sao cũng cứ kệ đi! Làm sao bọn họ tránh được nguy hiểm một khi nó đã muốn tóm bắt một ai đó...

- Nó là ai? Nguy hiểm nào? – Đánh tay lái rẽ qua khúc quanh, Danny không bỏ sót hàm ý trong nhận xét ngỡ như thoáng qua của San.

- Nó là chuỗi hạt ấy. Và nguy hiểm là do chuỗi hạt gây ra ấy! – Đôi môi đỏ thắm mỉm cười, để lộ hàm răng lấp lánh, như những mẩu xương trắng muốt hiện ra dưới ánh sáng – Chẳng phải Danny muốn cô bạn u ám Bình Nguyên tới trang trại này, là để chiếm đoạt chuỗi hạt cô ta một cách dễ dàng hơn hay sao?

- Thôi đi! – Xương hàm cứng lại, đôi mắt tối sẫm thăm sâu, gương mặt Danny tựa một đầu tượng lao ngược chiều gió.

Nhưng người ngồi sau không im lặng nữa. Như một căn phòng cất giữ độc dược đã bị cạy mở, cô ta tiếp tục thăm thì, nhận xét về sự thật ẩn giấu lâu nay bên trong cậu, sự thật của một trái tim hiểm ác và tàn bạo. Cô ta nói tất cả những điều ấy, không phán xét, không chê trách. Chỉ đơn giản là nói ra những lời mặc nhiên, chẳng có gì phải che đậy giữa những kẻ đồng loại. Dù muốn lảng tránh, dù muốn quên đi, dù rất nhiều lúc mong thay đổi sự thật ấy, thì lúc này đây, Danny vẫn phải chấp nhận nó từng hiện diện bên trong tâm trí cậu, từng chi phối các hành động của cậu, cũng như nó từng hiện diện và chi phối rất nhiều nhân vật thuộc về quá khứ, những con người từng sống cả trước khi cậu ra đời: Giác mơ về một chuỗi hạt toàn vẹn.

Những chiếc xe máy nối nhau đổ dốc. Giữa các luồng gió mạnh không ngớt quật vào bụng, vào ngực, vào mặt Danny, hơi thở khô khốc kè sát tai cậu vẫn lạnh nhất, khiến cho các ý nghĩ trong đầu cậu rơi vào tình trạng tê liệt. Giọng San vẫn vang lên đều đều:

- Đoàn xe chúng ta đang bị nguy hiểm. Chắc chắn, ở trang trại, lúc này chuỗi hạt vừa được lấy ra khỏi hộp.

Danny không tranh cãi. Theo truyền thuyết, tiếng rên rỉ của những hạt máu cổ xưa tương tự sóng cao tần. Người ta không thể nghe bằng tai thường, nhưng âm thanh đó toả đi trong không gian, tung ra các mệnh lệnh chết chóc rợn người...

Bên phải, mặt biển hiện ra, ngang tầm mắt. Ngay kế bên cột cây số sơn sọc trắng đỏ, hiện ra lối mòn lượn giữa các bụi cây đại lan tràn. Nếu cho xe chạy thêm vài trăm mét nữa thì sẽ có đường xuống thẳng bãi đá sát biển. Nhưng, có lẽ không nên đánh đu với nguy cơ tai nạn nữa. Trong một quyết định tích tắc, Danny bẻ ngoặt tay lái, rẽ xuống lối mòn. Những chiếc xe máy của các bạn phía sau lần lượt rẽ theo cậu. Xe Khiết hơi chậm, chạy khoá đuôi, cũng đã hiện ra trên đường.

Ngay khi mũi xe của Da Nâu chuẩn bị đến gần cột cây số, từ trên đỉnh dốc, một chiếc xe tải chở các súc gỗ lớn chạy cùng chiều ầm ầm lao xuống. Ánh đèn pha loé lên sáng rực. Rõ ràng, mắt người tài xế nhìn thấy chiếc xe máy bé nhỏ. Nhưng, sức mạnh nào đó đột ngột hiện ra, mạnh hơn cả đôi tay cứng cáp của người điều khiển xe tải. Nó tóm lấy vô-lăng, không cho mũi xe lượn nhẹ sang trái tránh đi mà lao thẳng vào chiếc xe máy cổ lỗ.

Hai mươi mét... Mười mét... Năm mét...

Trong khoảng cách ngắn ngủi và luồng sáng chói loá, điều duy nhất người tài xế nhìn thấy là đôi mắt ngoảnh lại, nhìn thẳng, của cô gái ấy. Đôi mắt không chút nao núng hãi sợ.

A... a... a... Anh ta hét lên, lồng ngực như muốn vỡ tung.

Sự tỉnh táo tuyệt khỏi đầu óc, nhưng phản xạ của bàn chân vẫn còn, khi nó đạp mạnh vào thắng.

Crash... ash... ash... Âm thanh cú va chạm xoáy thẳng vào xương sọ.

Thân thể nhỏ bé bay vọt lên, lướt qua tấm kính chắn.

Đuôi xe, rồi toàn chiếc xe máy lọt thỏm vào dưới gầm xe tải. Các bánh xe lớn dù đã giảm tốc vẫn nghiêng qua, nát vụn.

Bị xô đẩy đột ngột, một súc gỗ lớn trên cùng chuột ra ngoài dây chằng bằng xích, rơi khỏi lòng xe, bắt đầu các vòng lăn chậm rãi xuống con dốc.

Bay bổng trong không trung, thân thể bé nhỏ rơi thẳng xuống khoảng đất tràn ngập lá đại, ngay trên đường lăn bình thản của súc gỗ.

Đoàn xe máy đã dừng lại. Những người bạn chết điếng, mở to mắt chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng, không thốt lên nổi một lời.

Khiết đang nằm nghiêng, nhìn cái chết đang tiến đến gần, rất gần, trong hình dáng của một thân cây vừa bị lôi ra khỏi cánh rừng, cơ thể đau đớn của nó vẫn còn ứa ra làn nhựa tươi thơm hắc.

Không, mình không muốn như thân gỗ đó. Mình chưa muốn chết lúc này. Vẫn còn nhiệm vụ mình phải hoàn thành. Tiếng nói hét lên trong đầu Da Nâu. Nhưng cô không thể động cựa.

Đúng lúc ấy, hai bàn tay sục thẳng vào đám đất mục bên dưới bụng Khiết, nâng bổng cô lên, kéo mạnh. Danny và Da Nâu ngã sang trái, đổ bật về sau. Vẫn ôm chặt cô bạn vừa được lôi ra khỏi đường đi của súc gỗ thân chết trong gang tấc, cả hai lăn lông lốc trên các đám lá sắc nhọn. Trong tích tắc, hai đôi mắt chiếu thẳng vào nhau. Khiết vội vã nhắm mắt, hướng ánh nhìn qua nơi khác cho đến khi dừng hẳn.

Các bạn lúc này đã bỏ xe, chạy bộ xuống, cất lên những tiếng kêu hoảng hốt. Danny loạng choạng đứng dậy, đưa tay kéo Khiết lên. Dù rất đau vì cú va đập, Da Nâu vẫn vội vuốt thẳng chiếc áo khoác nhăn nhúm. Nhưng, trong cái sự ot mắt tình cờ, khi cổ áo Khiết lật ra sau, Danny đã kịp nhìn thấy trên hai xương bả vai của cô bạn, có hai vết đen sẫm đối xứng kì lạ.

Ai có thể nhầm lẫn, nhưng cậu thì không.

Đó là hình vẽ đôi cánh, chỉ có ở những chiến thần sinh ra từ bóng tối.

Bình Nguyên nằm im trên chiếc giường nệm trắng tinh khiết. Mi mắt khép lại. Nhưng các ý nghĩ căng thẳng vẫn không chịu nhường chỗ cho giấc ngủ ngắn. Thẳng hoặc, dòng suy nghĩ đứt đoạn, bởi những âm thanh lục đục văng ra đâu đó. Có thể vì mãi đi chơi, một bạn nào đó quên cài cánh cửa sổ, nên nó bị gió đập, âm thanh truyền đi trong các đường rãnh giữa các phiến đá tảng xây tường.

Nguyên đành ngồi dậy hẳn. Cổ họng khô khốc. Trên bàn nhỏ gần cửa sổ, cái cốc gốm lớn và bình nước úp xuống. Có lẽ người của trang trại quên mang nước lên. Mình lấy nước trong phòng tắm vậy, Nguyên tự nhủ, dù chưa đun sôi. Cô chìa

cốc, hứng dưới vòi. Đột ngột, một luồng nước cóng lạnh phun mạnh, suýt làm cái cốc rơi tuột khỏi tay. Chỉ nhắm thử chút nước ám mùi rêu và cỏ hoai mục, cô gái nhỏ hiểu rằng phải gạt qua nổi e ngại những con người bí hiểm trong toà nhà, kiếm nước uống. Và tìm kiếm một vài manh mối bí mật.

Nguyên nhón chân đi qua dãy hành lang. Qua đôi kính hổ phách, các bức tường sẫm màu hơn, như lùi xa. Cô gái nhỏ không hề biết rằng, qua khe cửa hẹp, hai đôi mắt im lìm không bỏ sót cử chỉ nào của cô. Đôi mắt xám tinh anh ánh lên những tia sáng vàng rực của bà cụ chủ nhân trang trại. Và đôi mắt non trẻ hơn, cũng sắc xám căng thẳng không kém, của Nhật.

Dưới nhà cũng vắng lặng. Không bóng người.

“Có ai không?” – Đứng giữa sảnh, Nguyên cất tiếng, đưa mắt nhìn quanh, rồi ngược lên mái trần cao vút. Giọng cô âm vang, loang ra như một vệt sáng yếu ớt, nhanh chóng mất hút trong các hình khối đồ sộ của kiến trúc bên trong toà nhà lớn.

Vang lên vài tiếng lục đục mơ hồ, vừa xa xăm, vừa như ở sát gần bên. Giống như tiếng chân bước. Các đồ vật bằng gỗ va chạm. Tiếng xô đẩy bụi dọc một khối đồ vật nặng nề nào đó. Chỉ có điều, chính xác các tiếng động ấy phát ra từ đâu thì không thể xác định.

“Có ai không?” – Cô nhắc lại một lần nữa. Căng tai chờ đợi. Tiếng lộc cộc biến mất. Ở góc bếp có bình lọc nước bằng sứ, vơi giá đỡ bằng sắt uốn và những hoạ tiết vẽ tay quen mắt. Vừa lấy nước, Nguyên vừa nhìn hình vẽ trùng trùng. Nước trào xuống tay. Giật mình, cô gạt van khoá, uống vội từng ngụm nước to. Bây giờ thì cô đã nhớ, hình vẽ trên bình nước và hình vẽ trên bức tranh kính cầu thang khu nội trú ở trường trung học quốc tế đều miêu tả chung một câu chuyện, hay đúng hơn là một điển tích: cuộc chiến đấu tàn bạo giữa chiến thần và ác quỷ.

- Có gì muốn nói với ta không, Bình Nguyên?

Cô gái nhỏ chầm chậm ngoái đầu lại. Người đàn ông áo đen tiến đến sau lưng Nguyên từ bao giờ, không một tiếng động. Mái tóc muối tiêu giờ trở lại màu thật của nó, đen sẫm, viền quanh gương mặt phẳng lặng được phủ bởi làn da trắng sáp, trơn nhẵn. Không chút biểu cảm nào trên cái mặt nạ, ngoại trừ đôi mắt trong suốt với các tia sáng kì dị thẳng khi ánh lên, đem lại chút sinh khí cho bộ mặt cứng đờ ấy. Dưới ánh nhìn đầy áp sức mạnh điều khiển đó, cô gái nhỏ hoàn toàn tê liệt. Hồi lâu, cô mới mấp máy môi, tìm lại giọng nói yếu ớt:

- Em không nghĩ sẽ gặp nhau ở đây, thưa... thưa cô... À, ông...

- Gọi ta là ông! – Người áo đen ra lệnh khe khẽ. Luồn mấy ngón tay vào chiếc khăn lụa mềm quấn quanh cổ, ông ta nói lỏng nó ra. Quả thực, từ khe hở bị dải lụa che khuất ấy, giọng nói ào ào, rít lên như gió lùa qua khe hẹp, nghe rõ hẳn – Ta là đàn ông. Trước kia đã thế. Bây giờ cũng thế. Chỉ có đôi lúc, vì trách nhiệm, ta phải mang một lột khác.

Ở câu cuối, chừng như phảng phất nụ cười. Cảm giác khiếp sợ trong Nguyên dịu xuống. Theo kinh nghiệm ít ỏi, cô biết, một khi người ta giải thích về chính mình,

thì lúc đó kẻ ấy không quá nguy hiểm. Cô hỏi thẳng:

- Trách nhiệm gì vậy, thưa ông?
- Canh giữ những đứa trẻ thế hệ nối tiếp của đám người từng chạm tay vào chuỗi hạt huyền thoại. Làm sao để chúng không phạm lại sai lầm của cha mẹ chúng.
- Ông có thể nói rõ hơn về “sai lầm ấy được không?
- Có lẽ người biết về sức mạnh của chuỗi hạt Azoth? Người đã được nghe người lớn kể về lời nguyện dành cho những kẻ nắm giữ chuỗi hạt?
- Azoth? – Cô gái nhỏ lắc đầu nhẹ - Không, cháu không biết gì cả, ngay cả cái tên thực sự của chuỗi hạt.
- Muốn biết chứ? – Đôi mắt trong suốt loé lên rất nhanh.
- Vâng, thưa ông.

Bước theo người áo đen, cô gái nhỏ ra ngoài sân.

Hai giờ chiều. Đám sương dày đặc xâm chiếm khoảng không giữa thung lũng và đường chân trời từ lúc nào đó đã tan đi. Nền trời hiện rõ, với một màu xanh cobalt thuần khiết, rực rỡ, nhưng vẫn không đem lại chút hơi ấm nào. Làn không khí mỏng và trong hơn. Tầm nhìn mở rộng, xuyên suốt, vượt qua đường viền mờ xám của thung lũng. Bình Nguyên tháo chiếc kính hổ phách vẫn đeo trên mặt. Mọi thứ hiện ra với ánh sáng thực, màu sắc thực. Vì thế, mắt cô đã chạm đến một bề mặt xanh thẫm, trải dài bất tận.

Mất một lúc lâu, bàng hoàng, Nguyên mới hiểu cô đang nhìn ra vùng biển uốn theo chân núi. Không khí mù mịt choán đầy không gian nơi đây không chỉ phả lên từ thung lũng sâu, mà còn là hơi nước từ biển lùa vào.

Biển quá gần. Đến mức ngỡ như nó không thật, mà hiện lên từ một ảo giác của cuộc đời khác.

Họ ngồi xuống băng ghế bằng đá cẩm thạch trắng. Chỉ bàn tay về phía khoảng xanh mênh mông ấy, người áo đen chậm rãi lên tiếng:

- Chuỗi hạt mà bao thế hệ săn lùng và canh giữ ấy đến từ một bờ khác của đại dương. Cho đến bây giờ, người ta chưa xác định được chính xác năm mà vật thể ấy được chế tác. Tương tự như vậy, sức mạnh của chuỗi hạt cũng chỉ từ những lời kể truyền miệng thuật lại mà thôi.
- Chuỗi hạt là biểu trưng cho một sức mạnh huyền bí, phải không ạ?
- Biểu trưng? Người tin rằng người ta gán ghép cho vật thể ấy một quyền lực không có thực? Người tin rằng những tai nạn và cái chết liên tiếp mỗi khi có sự hiện diện của chuỗi hạt là các tình cờ ngẫu nhiên?
- Cháu không rõ nữa, thưa ông... - Cô gái nhỏ mấp máy môi – Cháu chỉ được nghe đôi chút về lời kể truyền miệng. Nhưng sự thật hoàn toàn về chuỗi hạt thì chưa.

Hai bàn tay xương xẩu vuốt lên đám tóc đen như lông quạ, ép nó về phía sau. Mí mắt hấp háy vì ánh sáng, người áo đen bắt đầu nói những điều mà ông thuộc lòng:

- Hẳn người từng nghe hoặc đọc một câu trong sách Tân Ước: *Ai mà thấy tất cả là Một, đem mọi sự về Một, và thấy mọi sự trong Một, thì lòng sẽ bình yên, và sẽ sống bình yên trong Thượng Đế*. Trong sách huyền học Do Thái cũng viết: *Thượng đế là Một, và tên Ngài là Một*. Như vậy, trong các niềm tin cổ xưa, Một là tất cả, là căn nguyên và đích đến của muôn loài. Nói một cách khác nữa, Một tượng trưng cho sức mạnh lớn nhất. Thời trung cổ và Phục hưng ở châu Âu, các nhà giả kim gọi Một là AZOTH. Vì chữ này có A và Z, là hai chữ cái đầu tiên và cuối cùng của mẫu tự Latin. Chữ OMEGA của mẫu tự Hy Lạp và chữ TH của mẫu tự Do Thái.

- Vậy chuỗi hạt Azoth là vật bí truyền của các nhà luyện kim, được chế tác dưới niềm tin về một sức mạnh lớn nhất? – Nguyên run lên. Sự run rẩy hiếm người được trải qua khi tiếp xúc với bí mật lớn, rất lớn.

- Người thông minh đấy, không khác gì mẹ người – người đã giữ được chuỗi hạt trong khi biết bao kẻ mạnh hơn, là đàn ông, phải bỏ cuộc! Khi người bước chân vào trường, ta đã chết sống, ngỡ như nhìn thấy chính mẹ người của mấy mươi năm trước.

- Mẹ cháu đã có chuỗi hạt ấy, ở chính ngôi trường nội trú mà cháu đang học, phải không?

- Đúng vậy.

- Ông nói chuỗi hạt là do các nhà giả kim châu Âu thời xưa tạo nên, vậy sao vật thể ấy lại lưu lạc đến tận đất nước châu Á này?

- Sai lầm của con người là quá lệ thuộc vào sự phân chia hình thức. Các châu lục cũng là một cách phân chia, đúng không? Tại sao không nhớ rằng, tất cả đều thuộc về một Trái Đất. Và khi là Một, thì biểu hiện của sức mạnh – chính là chuỗi hạt Azoth – có thể hiện diện ở khắp mọi nơi.

- Nhưng chuỗi hạt cháu đang giữ không phải là một vật thể toàn vẹn! – Nguyên kêu lên – Nếu vật thể ấy là một con người, thì gương mặt của người ấy đang bị tách rời khỏi cơ thể.

- Nhìn từ xa, toà nhà này giống một kiến trúc gì? – Người áo đen bỗng đưa ra câu hỏi không mấy ăn nhập.

Phân vân đôi chút, Nguyên nói:

- Một thành quách, có lẽ.

- Đúng. Một nơi cất giữ “gương mặt” bị thất lạc của chuỗi hạt quyền lực.

- Hạt Azoth ấy chính xác lúc này được cất ở đâu, thưa ông? – Các ngón tay Bình Nguyên lạnh cóng, hơi thở như đông lại trong lồng ngực khi câu hỏi bật ra.

- Người có dám xuyên qua đường hầm tối đen, khám phá một nơi sâu thẳm dưới lòng đất?

Chỉ bị xây xước đôi chút, Khiết vẫn có thể ngồi trên một tảng đá lớn nổi lên

giữa chỗ nước nông, nhìn ra biển. Những người bạn đang chạy chơi trên cát. Một vài cậu còn cởi áo, bơi thử trong làn nước xanh nhạt. Lạnh quá, học đành đi lên. Cách đó xa hơn, Danny và San thong thả bước cùng nhau, đi dạo dọc theo mé nước. Trông họ như hai người yêu nhau, đang trò chuyện. Khó tin rằng, giữa họ, đang nổi ra tranh cãi gay gắt. Vô cùng giận dữ, cô bạn xinh đẹp nói nhanh:

- Tại sao lại cứu Khiết? Tại sao không để mặc súc gỗ ấy làm đúng công việc của nó? Khi ra tay xen vào tiến trình đó, Danny có biết đã tự làm mất đi một phần sức mạnh của chính mình không?

KỠ 11 : ẮN DỤ BÍ MẮT

Bước dọc theo các mảng tường trong ngôi nhà lớn, thẳng hoặc Bình Nguyên dừng lại, gõ nhẹ, nghiêng tai lắng nghe, dùng cả hai tay đẩy mạnh lên vách tường với các vết nứt thoát trông giống hệt cánh cửa. Nhưng tất cả đều bất động, im lìm. Rồi khỏi không gian bên trong mờ tối, cô bước ra ngoài, tiếp tục cuộc tìm kiếm.

Trong khoảng sân của trang trại, khi Nguyên bước qua các luống cây thân thảo, những bong hoa đỗ quỳên vô số ẩn náu trong các ngách lá sẫm đen bung khế, để lộ đốm màu xấp êm, được bao phủ bởi các quầng hơi nước mờ nhạt. Bất kể những bụi rậm gai góc, cô gái nhỏ vẫn lách vào khoảng hẹp giữa các gốc cây, luồn bàn tay vào lớp đất ẩm ướt, bới xuống thật sâu, hy vọng chạm một cái vòng kim loại hay một tấm đan bê tông chìm khuất bên dưới. Dù đất mục bám lên đến tận khuỷu, lòng tay trầy trụa vì dăm đá sắc nhọn, vẫn chưa có dấu hiệu nào như Nguyên mong đợi.

Cánh cửa dẫn lối vào đường hầm bí mật nằm ở nơi đâu?

Cô tiến sâu hơn vào giữa các bụi cây, kiên nhẫn đào bới như một con chuột chũi yếu ớt, vụng về, nhưng nhất định không chịu bỏ cuộc.

“Nếu tìm được con đường dẫn đến hạt Azoth quan trọng nhất dễ dàng vậy, liệu chuỗi hạt có sức mạnh ghê gớm như những gì người ta lưu truyền không?” Ban hầy, người áo đen đã hỏi lại Nguyên như vậy, khi cô ngây thơ tin rằng ông ta sẽ mach lối. Tận sâu dưới đáy đôi mắt ngờ như chỉ có sự chế giễu ấy, Nguyên còn nhận ra một điều gì đó giống như vẻ thách thức, lo âu, và cả kỳ vọng. Đột nhiên, giây phút đó, cô hiểu ra, chính ông ta cũng không hề biết vị trí cánh cửa bí mật. Rất ít người được phép nắm giữ bí mật đó. Thậm chí, không còn ai cả. Bởi bí mật đã bị chôn vùi theo những cái chết. Chẳng hạn như mẹ của Nguyên.

- Cháu sẽ tìm được hạt Azoth cuối cùng, cho dù có chuyện gì xảy ra! – Lúc đó, cô gái nhỏ thì thầm, đủ để người áo đen thấu rõ sự kiên định trong giọng nói của cô.

Ngón tay ông ta vạch vào không trung các đường thẳng mơ hồ, đan chéo nhau:

- Người sẽ phải thực hiện điều đó một mình, nếu thực sự định mệnh đã giành cho người nhiệm vụ này!

Nguyên gật nhẹ, mím môi. Hiện rõ trong cô câu hỏi then chốt:

- Khi chuỗi hạt hoàn thiện, chuyện gì sẽ xảy ra vậy, thưa ông?

Đốm lân tinh ẩn hiện nơi đáy mắt trống rỗng đột nhiên bùng lên thành vòng lửa chói gắt trong tích tắc. Khoé miệng người áo đen nhếch lên nụ cười căng thẳng:

- Ai sở hữu chuỗi hạt, người đó nắm giữ sức mạnh lớn lao mang tên Azoth. Sức mạnh của đấng tối thượng. Có thể là tri thức lớn lao chưa từng ai ngờ đến. Có

thể quyền lực thống trị. Có thể tài sản vô biên. Ta chỉ dự đoán được thể. Chắc chắn còn những điều khác nữa, kỳ bí và đáng sợ. Nhưng, chính điều chưa biết hết, mới là thứ hứa hẹn nhất, quyến rũ nhất, khiến hàng ngàn người – những kẻ từng nghe qua về chuỗi hạt Azoth – liều lĩnh lao vào cuộc săn lùng đầy thôi!

Nguyên nhú mày, không bỏ cuộc khi thác mắc chưa được giải đáp trọn vẹn:

- Lúc còn sống, mẹ cháu không hé lộ gì, dù mẹ cháu là người giao nhiệm vụ canh giữ chuỗi hạt. Tại sao vậy, ông có biết không?

- Đơn giản là cô ấy quá khiếp sợ những gì người có nguy cơ gặp phải. Nói đúng hơn, cô ấy hiểu người sẽ lặp lại số phận của mình, một khi liên quan đến chuỗi hạt thần thánh: Yêu thương, nhưng không được đền đáp. Suốt quãng thời gian hiện diện trong cuộc đời này, luôn phải chạy trốn, sống trong pháp phủng kinh hoàng! – Dừng lại đôi chút để các sự thật ấy thấm vào Nguyên, người áo đen thông thả nói tiếp – Người chứng kiến rồi đấy, ngay cả lúc chuỗi hạt còn chưa hoàn thiện, người đã bị rình rập, bị canh chừng, chưa kể hàng loạt án mạng xảy ra...

- Vì lẽ gì mẹ cháu phải chịu nhiều điều như thế? – Các hạt nước nóng rã dâng nơi khoé mắt Nguyên.

- Lời giải sẽ đến, khi người hoàn tất nhiệm vụ mà người lãnh nhận. Ở trang trại này, ta chỉ đóng vai trò của quản gia. Ta không thể nói rõ những gì người sắp đương đầu. Chỉ cần nhớ, người sắp phải đối diện những điều đáng sợ nhất mà một con người có thể gặp phải! Hàng loạt sự kiện sắp tới sẽ là cuộc chiến một mất một còn!

- Trong số những người chờ đợi cháu khi chuỗi hạt tìm thấy “gương mặt” của mình, có ông chứ? – Nguyên đột ngột hỏi thẳng.

Cánh tay áo đen đưa lên, ra dấu cuộc đối thoại phải chấm dứt ở đây. Ông ta bước thẳng qua gian phòng chứa dụng cụ làm bếp. Từ đó, ông ta mở tiếp một cánh cửa khác, bước ra không gian khu vườn sau, để mặc Bình Nguyên ở lại tron ngôi nhà lớn, bắt đầu tìm kiếm cánh cửa dẫn đến đường hầm...

Cô gái nhỏ càng lúc càng tiến sâu hơn trong các bụi hoa, bỏ lại sau lưng các rãnh đất bị xới toại. Lưng và dưới cánh tay cô vẫn nhâm nhám ướt. Trong các tầng lá thấp tối tăm, những nhánh cây khô đầy gai cào xước các khoảng da để trần – cánh tay, cổ, mang tai và cả hai bên má. Mồ hôi rùng rùng khiến các vết xước bắt đầu xót. Nhưng Nguyên vẫn không dừng lại. Ý nghĩ chỉ cần gắng sức chút nữa thôi sẽ tìm thấy cửa hầm, hoàn thiện chuỗi hạt, chấm dứt các tai ương ghê khiếp xảy ra bấy lâu nay, tìm lời giải đáp cho số phận khác thường của người mẹ tội nghiệp khiến cô gái nhỏ quên sạch mệt mỏi hay đau đớn. Càng đào bới, cô càng hăng hái và mạnh mẽ hơn.

Bỗng, ngay dưới mũi giày của cô, các hạt đất chuyển động nhẹ nhẹ. Nảy lên các chồi lá tí xíu. Ở một khoảng tán cây hơi thưa, Nguyên mới nhận ra máu đang tứa ra từ các vết xước trên cơ thể. Những hạt máu rơi xuống đất, tức khắc chuyển màu xám bạc, co lại như một hạt đậu, lặn ngay vào lớp đất. Chưa đầy ba phút sau,

mầm lá từ những hạt đậu máu trời lên. Cô gái nhỏ nhắm nghiền mắt, tập trung suy nghĩ.

Tất cả cây cối trong trang trại này đã mọc lên theo cách cô vừa thấy. Máu, có rất nhiều máu đổ xuống, của những kẻ săn lùng chuỗi hạt. Như vậy, hiểu rộng ra, “cánh cửa” đi vào đường hầm hắc cũng được tạo nên một cách bí hiểm. Cô không thể tìm ra nó theo cách thông thường.

Có tiếng gọi tên Nguyên vọng vọng. Giọng của Nhật. Lần mò một lúc, cô gái nhỏ mới thoát khỏi các bụi lá rậm rạp. Mãi đào bới, cô đã tiến sát hàng rào ngăn cách mảnh đất với vực núi mà không hay. Sự xuất hiện đúng lúc của Nhật đã cứu cô thoát chết trong gang tấc.

Nhật mặc áo khoác đen, đứng trên bậc tam cấp. Cậu mừng rỡ chạy xuống:

- Em tưởng chị một mình xuống núi chơi không về kịp.

- Kịp gì kia? – Nguyên ngạc nhiên.

- Tối nay ở đây có tiệc mà. Không phải prom xoàng xĩnh với bánh kẹo, trái cây và nước ngọt đâu. Dạ tiệc chính thức do Danny và bà nội anh ấy tổ chức, để chào đón các vị khách đến trang trại. Tất cả mọi người sẽ ăn mặc rất đẹp, chừng chặc như người lớn đấy. Lần đầu tiên, một buổi tiệc lớn dành riêng cho tụi mình.

- Ủ, chị hiểu rồi! – Nguyên lơ đãng. Âm ảnh đường hầm bí mật vẫn bám chặt.

- Chị không buồn chứ, vì cặp đôi chủ chốt của dạ tiệc là Danny và San?

Sẽ là nói dối nếu bảo rằng cô chẳng cảm thấy gì. Nguyên lảng tránh:

- Khiết có nhắn tin cho em không?

- Mọi người sắp đi chơi biển về rồi. Chị đừng lo. Khi có Danny, nếu bất ổn xảy ra, giải quyết cũng nhanh thôi! – Sau khi tự trấn an, Nhật so vai, nhìn các vết xước trên mặt Nguyên, nói thêm – Vào nhà thôi. Em nghĩ chị cần tắm rửa và trang điểm tí chút. Không hay chút nào khi dự tiệc với gương mặt và cánh tay trầy trụa như thế này đâu!

Nhiệt độ đột ngột hạ thấp. Ánh sáng kim loại trắng lạnh bỗng lịm đi, nhanh như một người mới vừa nhảy múa điên cuồng phút chốc đã ngã vật xuống, bất động. Không thể nhìn thấy màu thực của nền trời nữa bởi làn không khí bị nhuộm xám, dày đặc và mù mịt đã choán đầy không gian.

Trong một số trường hợp, ánh sáng có thể biến thành một thứ chất lỏng mềm mại, lỏng lẻo, dâng lên len lỏi khắp nơi. Ngay cả ở mấy góc ngách tăm tối nhất, các hạt ánh sáng rơi rớt cũng lọt đến, chạm vào nhau, tạo thành chuỗi âm thanh rộn rã khiến kẻ ỉ ê nhất cũng phải lắng nghe. Các luồng sáng rực rỡ đổ xuống từ những chum đèn pha lê trắng và hồ phách được vận sáng hết cỡ. Sảnh tầng trệt ngôi nhà đá xám lúc này đầy ngập tiếng nhạc. Những đồ vật và các món trang trí cầu kỳ đã được dịch gần vào các bức tường, để lộ mặt sàn gỗ rộng rãi, nơi chốc nữa mọi người sẽ tha hồ nhảy nhót. Không khí bỗng chốc mất đi vẻ trang trọng xưa cũ khi một cậu bạn nào đó nhấc chiếc kim ra khỏi cái đĩa nhựa đang rì rả bản nhạc chơi

trên piano của Brahms, cầm dây điện cho đầu đọc CD. Tức khắc, âm thanh sôi động choán chỗ. Các beat nhạc hoà vào nhịp đập náo nức của những trái tim. Giọng hát cao vút rục rỡ của Shakira đốt nóng bầu không khí. Một cậu bạn nào đó cất tiếng hú hoang dã khi giai điệu bài She Wolf cất lên khiến mọi người cười phá lên. Những đôi chân hiếu động nhún nhảy. Những thân hình khoẻ khoắn lắc lư nhẹ nhẹ. Trạng thái dè dặt khó chịu xâm chiếm các học sinh nội trú kể từ khi đặt chân vào ngôi nhà này biến mất. Tất cả trở thành các cậu chàng cô nàng hoạt bát, nghịch phá và tràn đầy năng lượng.

Cánh cửa nhìn sang phòng ăn mở rộng. Trong đó cũng sáng rực rỡ. Trên cái bàn dài phủ khăn trắng viền đăng ten, thức ăn đã dọn. Các liễn súp hải sản nghi ngút khói. Những con các dứt lò với lớp vảy đỏ rực nhưng đôi mắt còn trong suốt mở to như ngạc nhiên trước bàn tiệc ngon lành. Những khoanh thịt muối, thịt hun khói và cả thịt cừu nguội páté cắt mỏng, xếp lớp trên đĩa sứ trắng muốt tựa các bông hoa nở rộ, mà nụ hoa là vô số viên fromage vàng và xanh mịn mềm. Bánh ngọt, táo đỏ và nho xanh tươi rói như vừa hái khỏi cây xếp trên các khay kim loại, cao có ngọn, như các kim tự tháp nho nhỏ. Những ô cửa kính trông ra vườn thường ngày khuất kín sau lớp vải rèm sẫm màu nặng trĩu giờ đây mở tung. Các đợt gió nhẹ nối tiếp thổi đến, xua tan bầu không khí mục ruỗng lưu cữu. Hương thơm dịu ngọt của những bông hoa đỗ quyên vô số pha lẫn mùi nhựa hăng hắc phả lên từ dải rừng thông theo gió vào nhà, thoát tiên gọi nên cảm giác mát lạnh trong lành, khiến mọi người tin rằng mình thật nhẹ nhõm, đang tận hưởng một kỳ nghỉ thật sự. Không ai nhận ra các phân tử mùi hương ấy mỗi lúc dày đặc thêm, biến thành một vòng tròn vô hình vây quanh ngôi nhà đá xám.

Trong bộ trang phục đen phẳng, nếp khiến cho người mặc nó già đi vài tuổi, cậu bé Nhật đứng một mình cạnh cửa sổ. Ở khung cửa sổ đối diện, nơi các dải sáng pha lê hơi chùn bước trước bóng tối khu vườn, Khiết cũng đứng một mình, trong bộ váy ngắn tay phòng màu đen ánh kim và mang đôi boots da mềm cao ngang bắp chân hợp mode. Dáng vẻ tomboy ở mái tóc ngắn ép sát da đầu cùng đôi mắt viền đen khiến Da Nâu toả ra một sức mạnh bí ẩn. Chừng như cú ngã nặng nề lúc đi chơi buổi chiều đã đập vỡ lớp vỏ nào đó bên trong. Da Nâu không đi lại, không ồn ào pha trò như thói quen hoạt bát lâu nay. Cô chỉ lên tiếng gọi khẽ khi Bình Nguyên đi xuống cầu thang như một cái bong mờ nhạt. Nhận ra bạn thân, Nguyên vội vã bước đến ngay, âu lo: “Tớ nghe mấy bạn đi chơi về nói cậu bị ngã. Tớ qua gọi cửa phòng cậu xem sao nhưng cửa đóng chặt. Hoá ra cậu đã xuống trước. Đau nhiều không? Đưa tớ xem qua chỗ trầy xước!”. Khiết gạt đi: “Đừng lo, tớ ổn rồi!”. Da Nâu đổi hướng câu chuyện bằng cách nhắc Nguyên chỉnh lại dải thắt lưng tết bím quanh eo và vuốt phẳng nếp vải chiffon chiếc áo đầm giản dị màu hồng tro.

- Sao cậu không trang điểm một chút, tự làm cho cậu xinh hơn một chút? –
Lông mày Khiết thoáng cau lại.

- Quan trọng gì chứ! – Nguyên mỉm cười rụt rè – Chẳng ai để mắt đến tớ cả!

- Cậu đừng quên, chúng ta bỏ công đi đến tận nơi đây không vì sở thích hay thú vui. Chúng ta làm tất cả, chuẩn bị tinh thần vững chãi, chuẩn bị về bề ngoài tự tin, là để tham dự một cuộc chiến – Da Nâu nhìn thẳng về phía trước, nói vừa đủ nghe.

- Cuộc chiến gì kia?

- Cuộc chiến giành lấy Danny! – Khiết chậm rãi, nhấn mạnh từng từ.

- Cậu đang ngụ ý chúng ta sẽ lao vào cuộc chiến chỉ vì tranh giành một chàng trai? – Nguyên ngạc nhiên đến mức không tin vào tai mình.

- Hiểu như vậy cũng được. Cậu xác định được đối thủ rồi chứ?

- San?

- Phải!

- Tình yêu không phải là thứ để tranh giành. Nếu Danny đã chọn San, thì đó là việc của cậu ấy. Chúng ta không thể...

- Thôi đi! – Da Nâu cắt ngang, không cần ngần ngại vì sự thô bạo – Trong cuộc chiến đấu này, có một phần của tình yêu, tớ biết. Tớ còn biết cảm xúc của cậu dành cho Danny nhiều đến chừng nào, cậu buồn ra sao khi đến đây, nhận ra quan tâm của Danny hướng về ai. Tớ cũng hiểu đau đớn thế nào khi phải tự che giấu cảm xúc thật. Nhưng, cậu nghe cho rõ đây: Tình yêu không phải là yếu tố then chốt khi tớ nói rằng chúng ta phải giành lấy Danny! Trên đời này, có một thứ quan trọng hơn tình yêu nữa kia. Và chúng ta sẽ chiến đấu vì những điều đó.

Phải chăng, Da Nâu đang ám chỉ đến một vật mà khá nhiều người có mặt trong ngôi nhà này đều quan tâm, khao khát sở hữu. Bình Nguyên nói khẽ:

- Cậu đang nói đến một chuỗi hạt?

- Ngay cả khi cậu có trong tay chuỗi hạt toàn vẹn, nhưng nếu không có Danny, thì mọi việc sau đó sẽ rất tồi tệ. Tồi tệ đến mức đừng nên nghĩ đến sức tàn phá của quyền năng ấy thì hơn! – Khiết điềm đạm.

- Cậu biết gì về chuỗi hạt Azoth? – Nguyên sững sờ

- Tớ biết gì, không quan trọng. Quan trọng là tớ có thể bảo vệ cậu đến lúc nào!

Vẫn đứng im bên cạnh Nguyên, Da Nâu thở nhè nhẹ. Nơi Nhật đứng, một cánh cửa kính bị gió thổi chậm rãi khép vào. Nhưng, chỉ có gương mặt Nguyên in trên kính. Người bạn đứng bên cạnh cô hoàn toàn không có hình ảnh phản chiếu. Cô gái nhỏ chậm chậm ngoảnh sang bên. Khiết vẫn cổ vươn về phía trước, bất động. Lúc này Nguyên mới nhận ra hai gương mặt – Khiết và Nhật – bỗng ở vào vị trí đối diện, giống nhau đến mức khó tin. Giống như là đôi mắt không phản chiếu ánh sáng, chỉ lờ mờ hiện lên các vằn sáng đỏ thẫm từ đáy con người nở rộng.

Những gương mặt phẳng lặng, thông tuệ, nhưng thiếu sinh khí.

Những đôi mắt có thể thấu tóm tất cả, nhưng cũng có thể tàn nhẫn bỏ qua tất cả, chỉ có thể sinh ra từ một thế giới của những người chết.

Những bộ trang phục với sắc đen duy nhất, như đôi cánh loài chim bay từ thế

giới của bóng đêm.

Hết thầy các chi tiết ấy Nguyên đều từng ghi nhận, hơn một lần. Ở hoá thân của bà giám thị ngày đó, và người quản gia của trang trại giờ đây.

Tất cả họ là cùng một nhóm. Họ đã ở chung quanh cô, không rời mắt khỏi cô, biết tất cả những gì cô làm. Thậm chí cả ý nghĩ sâu kín trong cô họ cũng đọc được...

Sự thật đáng sợ nhất luôn nằm trong những điều đơn giản, hiện diện bên ta hằng ngày. Chính vì quá quen, ta không bao giờ đặt câu hỏi. Ta chấp nhận mọi biểu hiện bất thường một cách dễ dàng...

- Khiết, nói đi, cậu với Nhật thực ra là ai? – Câu hỏi rỉ ra từ cổ họng khô khốc.

- Không ai cả!

- Tại sao hai người đi theo tớ? Có phải vì chuỗi hạt không?

Da Nâu không đáp. Trong sự thinh lặng đột nhiên ấy, có gì đó giống như sự choáng váng, nổi thất vọng, và sau hết là cảm giác sâu thẳm buồn rầu.

Bình Nguyên cắn môi, run bắn.

Ngay tức khắc, khi câu hỏi buông ra, cô hiểu mình đã phạm sai lầm không thể tha thứ. Mình mới chỉ thấy một số biểu hiện bề ngoài khác thường của Khiết và Nhật. Mình chỉ nhìn thấy các khó khăn của mình mà đã vội quên mất, suốt thời gian qua, kể từ khi vào trường nội trú, sẵn lòng ở bên mình các lúc nguy khó không ai khác ngoài Da Nâu và cậu bé lớp dưới. Với câu hỏi cùng sự nghi ngờ không che giấu ấy, mình đã làm Da Nâu tổn thương.... Tình bạn là gì, nếu không phải là thoả ước mà những người tham gia luôn tự hiểu rằng, trong mối quan hệ đó, hàng loạt sự việc tồi tệ có thể xảy ra, những nguy cơ ẩn chứa khả năng huỷ hoại, các bất ổn có thể trở thành nỗi nguy hiểm tính mạng bất cứ lúc nào. Nhưng, quan trọng nhất, vượt quá hết thảy các nguy cơ, giữa những con người gắn kết với nhau bởi mối quan hệ ấy, không bao giờ có chỗ cho thói vụ lợi, phản trắc. Cũng không có chỗ cho sự ngờ vực. Cho dù lý do của ngờ vực ấy có đáng giá và lớn lao như chuỗi hạt thần thánh.

Với tất cả ân hận và hối tiếc, Bình Nguyên chạm vào bàn tay lạnh như phiến băng của Da Nâu, khẽ khàng:

- Tớ sai rồi. Cho tớ xin lỗi...

Khiết vẫn im lặng. Hồi lâu, mấy ngón tay mới cựa khẽ, siết nhẹ bàn tay bạn thân:

- Ừ, bỏ qua đi! Dù có chuyện gì đi nữa, tớ vẫn gắng sức để ở bên cậu.

Đúng khi Nguyên toan nói rằng cô đã hiểu, trên hết, họ luôn là bạn tốt, thì như có một hiệu lệnh vô hình, tiếng nhạc và các âm thanh trò chuyện rì rào chung quanh đột nhiên im bật. Tất cả ánh mắt đều hướng về cầu thang.

Trên chiếu nghỉ, như một quầng sáng rực rỡ nhất, San hiện ra trong chiếc váy dạ hội lóng lánh ánh vàng kim. Dải dây buộc giày cùng màu quấn quanh bắp chân

trắng muốt. Đôi giày thanh mảnh khiến cô đã cao, lại càng cao hơn. Nụ cười rạng rỡ trên gương mặt hoàn hảo. Tuy nhiên, chú ý của mọi người chỉ dồn vào San một phần. Sự ngưỡng mộ nhiều hơn cả vẫn dành cho chàng trai đi cạnh bên. Với chiếc áo khoác flanen xám khoác ngoài bộ trang phục không cầu kỳ mà sang trọng, đôi mắt nâu sẫm dưới đôi lông mày cương nghị, và đẹp nhất vẫn là mái tóc dài mềm mại rủ xuống hai bên mặt, Danny toát lên vẻ kiêu hãnh đặc biệt. Tuy nhiên, trong dáng vẻ của cậu, có gì đó không thật tự nhiên, giống như sự giằng co căng thẳng. Bước tiếp xuống sảnh, bằng động tác chủ động quàng tay lên cánh tay của Danny, San chứng tỏ quyền sở hữu với vị chủ nhân trẻ của ngôi nhà lớn.

Từ cánh cửa phụ giữa sảnh, bà nội của Danny hiện ra, tuyên bố lý do buổi tiệc. Cuộc gặp gỡ tiền định của những mối liên kết xưa cũ. Khởi đầu của những liên hệ mới mẻ, nhưng sẽ gắn bó lâu dài về sau. Được hiện diện trong cuộc sống này cũng giống tham dự một buổi tiệc bất tận. Niềm vui hay nỗi buồn giống như những quả cây bày trên bàn tiệc, dù muốn hay không, người ta vẫn phải hái lấy, ném qua trên hành trình sống.... Bình Nguyên chăm chú lắng nghe các ẩn dụ thông thái, không thực sự hiểu lắm, nhưng cô không thể không liên kết “quả cây” phải ném qua với hình ảnh quả táo đỏ duy nhất trong căn phòng được xếp riêng cho mình.

Vài chai vang đỏ bật mở. Các bạn tự lấy thức ăn cho vào đĩa của mình cho buổi tiệc đứng. Tiếng nhạc lại vang lên rộn rã, hoà lẫn hương vị thơm ngon của thức ăn và cảm giác vui tươi thoải mái của mọi người có mặt. Thẳng hoặc, Danny lướt mắt quanh phòng, tìm kiếm đôi mắt một ai đó. Bình Nguyên đã quay lưng lại, rì rầm nói chuyện với hai người bạn trong trang phục đen. Vẫn quàng tay Danny, San hơi ngả đầu, thì thầm vào tai cậu. Danny lắc đầu khó chịu. Nhưng ánh mắt cô gái xinh đẹp còn khó chịu hơn. Không còn lựa chọn nào khác, Danny đành tiến về phía cửa sổ. Nhìn chằm chằm hai người đang tiến đến, Da Nâu nói khẽ với Nguyên: “Cuộc chiến đã bắt đầu!”

Cô gái nhỏ quay đầu lại. Một cách kín đáo, Danny vùng tay ra khỏi bàn tay San. Đôi mắt cậu và Nguyên gặp nhau, tích tắc, đủ để thấu hiểu những cảm giác lẫn lộn trong nhau lúc này. Tuy nhiên, San không thuộc mẫu người dễ dàng bị cho ra đứng bên lề. Hướng ánh nhìn sắc lạnh vào Nguyên, cô bạn xinh đẹp nở nụ cười thanh lịch:

- Dù váy quá cũ, nhưng cậu mặc nó vẫn dễ thương lắm!
 - Để cho cô ấy yên thì hơn! – Khiết xen vào – Cậu chưa hài lòng với vị trí tâm điểm nữ hoàng của dạ tiệc hay sao?
 - Ồ, sao cậu lại nghĩ tớ đang gây hấn? – San vẫn mỉm cười, không chút cao giọng – Tớ chỉ muốn nói, cả Danny và tớ đều cho rằng, trong buổi tiệc này, Bình Nguyên thật giống công chúa Bạch Tuyết.
 - Tớ cảm ơn vì lời khen ấy! – Nguyên gật nhẹ, chia sẻ thành thật – Hồi tớ còn nhỏ, cũng từng có lần mẹ tớ gọi tớ là Bạch Tuyết bé bỏng.
- Tựa có phép thuật, cô bạn xinh đẹp chìa tay về phía Nguyên.

Quả táo đỏ thắm. Tươi rói. Như vừa hái từ một cánh rừng.

Quả táo trong phòng của Nguyên.

Tia sáng của nụ cười ngưng đọng trong đáy mắt San:

- Vậy thì cậu phải ăn quả táo này!

Những ẩn dụ bí hiểm trong lời nói ban nãy của bà nội Danny hé mở. Cả ẩn dụ về quả táo đỏ trong câu chuyện cổ tích Bạch Tuyết quen thuộc lúc này hiện ra ý nghĩa nguyên bản: vẻ đẹp tốt đỉnh, sự quyến rũ khôn cưỡng sẽ phải dẫn đến cái chết. Sự khôn ngoan và sáng suốt thông thường sẽ chỉ dẫn người ta tránh khỏi cái chết đáng sợ. Nhưng, rõ ràng ẩn dụ trong câu chuyện cổ tích lừng danh ấy cất giấu một thông điệp khác, sâu xa hơn, phải biết chấp nhận cái chết thử thách, nếu muốn chạm đến một bí mật tối thượng.

Quả táo chính là chìa khoá.

Chìa khoá mở ra cánh cửa, tiến vào đường hầm bí mật.

Đó là lý do quả táo từng hiện ra nhiều lần trong các giấc mơ đau đớn của cô.

Đó cũng chính là lý do nó hiện ra thực sự, trong căn phòng ở trang trại đá xám, và lúc này đối thủ xinh đẹp đang đưa cho cô.

Mọi thứ sáng rõ trong Nguyên, đột nhiên.

Cô đưa tay nhận lấy quả táo chìa khoá.

- Không nên ăn quả táo ấy, Nguyên! – Giọng Khiết khản đặc, như vọng đến từ một thế giới khác.

- Hãy để cậu ấy tự quyết định! – San thì thào.

Nắm chặt khuỷu tay cô gái nhỏ, Khiết và Nhật cùng lùi dần về hướng cửa có bậc tam cấp dẫn xuống khoảng đất trống tràn ngập hoa đỗ quyên. Đối diện, Danny và San cũng chậm rãi bước tới.

Gương mặt rắn rỏi tuyệt đẹp của chàng trai co rúm lại trong cuộc giằng xé kinh hoàng. Không ai khác, ngoài Bình Nguyên, có thể lấy được hạt Azoth cuối cùng. Cắn vào quả táo, cô bạn nhỏ mới xuống được đường hầm tăm tối. Chỉ có như thế, nguy hiểm quá lớn. Những gì mà Nguyên sắp phải đương đầu khiến cậu không thể chịu nổi. Quả táo đỏ thắm cô ấy cầm trong tay, đưa lên gần gương mặt nhợt nhạt.

Đúng thời khắc này, Danny mới nhìn thấu lòng mình. Dù cậu ấy có lảng tránh, có chống cự, có vin vào các lý do liên quan đến chuỗi hạt thần bí, thì không thể phủ nhận rằng, một cảm xúc kỳ lạ đã xâm chiếm cậu ngay từ lần đầu gặp gỡ. Theo thời gian nó lớn lên dần, tràn đầy trong cậu một cách tự nhiên. Hứa hẹn nhưng cũng thật cay đắng, thứ cảm xúc làm cậu đau đớn đến tận cùng ấy chỉ có thể là tình yêu.

Tình yêu thuần khiết.

KỠ 12 : THIÊN THẦN HỘ MỆNH

Chị có lỗi, có lỗi, thiên thần của chị! Lẽ ra em được sống tiếp, nếu chị đừng lao đến xứ sở này, khiến em phải cuốn theo để che chở cho chị. Tha thứ cho chị, vì chị chỉ nhìn thấy mục đích của mình, mà quên mất không bao giờ tự hỏi, vì sao em thương quý chị nhiều như thế. Giá có thể làm lại, chị sẽ dẫn em đi ăn kem, chờ em cùng xuống nhà ăn mỗi ngày, nói chuyện với em nhiều hơn. Nhưng khi chị hiểu ra, thì đã muộn rồi...

Từng giác quan lần lượt quay trở lại. Chậm rãi. Đầu tiên là cảm giác ẩm ướt xuyên qua lớp vải áo, lan tỏa dưới lưng. Những tinh thể li ti sắc nhọn đang cứa vào lòng bàn chân trần. Các ngón tay co quắp bồng cử động nhẹ khi phớt qua một vệt gió mỏng. Rồi các dải âm thanh cùng một tần số liên tục vang đến, đều đều. Chỉ duy nhất mí mắt vẫn không sao gượng mở ngay được. Bình Nguyên giữ nhịp thở yếu ớt, căng tai lắng nghe. Ký ức bị xóa trắng đột nhiên phục hồi...

- Nguyên, ném quả táo ngay lập tức! Đừng có nghe San xúi giục...

- Quả táo có tẩm thuốc độc, chị ơi! Chuyện cổ tích Bạch Tuyết...

- Hãy chứng tỏ lòng can đảm và thông minh bằng quyết định này, Nguyên! Bạn không còn thời gian để do dự đâu! Hạt Azoth đã rất gần...

Giọng nói của Khiết, Nhật và San đan xen vào nhau, mà vẫn tách bạch từng sắc độ: Giận dữ và sợ hãi. Buồn bã và van nài. Thách thức và khoái trá chờ đợi. Đứng trên mảnh đất dậy lên mùi hương xa vắng và lạnh lẽo của những bông hoa đỗ quyên, mọi lời nói ấy như các mũi tên bay về phía Nguyên, chạm sượt qua, rồi rơi xuống là tả.

Điều cô gái nhỏ chờ đợi duy nhất lúc ấy là lời nói của Danny.

Có những thời điểm, ngay với bộ óc sáng suốt nhất, vẫn xảy ra tình trạng trống rỗng. Người ta bỗng quên mất sức mạnh, lòng quyết tâm tự xây dựng bấy lâu nay. Những phán đoán về nguy hiểm hay nỗi hãi sợ không hoàn toàn biến mất, nhưng có điều là chúng chẳng còn quan trọng nữa. Bởi đó là khoảnh khắc một cô gái nhỏ như Nguyên bỗng chỉ biết trông đợi vào mách bảo mang tính quyết định từ một người khác. Người mà hiện diện của cậu ấy còn quan trọng hơn cả sự an toàn của chính cô. Người đã cứu cô thoát khỏi tấn công của ác thần. Và hơn hết, đó là người đã khiến trái tim cô như vỡ ra, khi cậu đặt lên trán cô nụ hôn thuần khiết.

Nguyên hướng thẳng ánh nhìn về Danny, chờ đợi. Cô nhìn thấy, cô đọc được, cô hiểu hết chuỗi xúc cảm mãnh liệt giằng co bên dưới gương mặt đẹp đẽ mà đau đớn ấy. Nếu Danny nói "không", cô sẽ ném quả táo đi ngay, như những gì Da Nâu và Nhật đang hoảng sợ kêu gọi. Có thể cô sẽ phải khó khăn nhiều hơn trong việc tìm ra chìa khóa khác để tiến vào đường hầm bí mật, dẫn đến hạt Azoth thần thánh, nhưng cô đã có được thứ đáng giá hơn hết: tình yêu của Danny...

Từng giây trôi qua, chậm chạp. Căng thẳng, mà cũng đầy hy vọng.

Nhưng, cũng theo từng giây trôi qua ấy, đôi mắt như than cháy rực của Danny dần lịm đi. Chỉ còn hốc mắt tăm tối. Đường viền sắc nét của gương mặt lọt trong vùng đèn sáng hắt ra từ phòng dạ tiệc cũng mờ đi. Một vệt đen từ đâu luôn đến, xâm chiếm đôi mắt thân yêu. Cậu hơi cúi đầu xuống, không nhìn Nguyên nữa.

Hơn một lần Nguyên đối diện khoảnh khắc nguy hiểm. Thế nhưng chưa bao giờ nỗi sợ hãi lại ập đến nhanh và sâu thẳm như thời khắc đó. Sự kinh hoàng trước một thứ cô không biết rõ, không thể định hình. Kinh hoàng hơn nữa, cái ma lực đen tối lại chọn ẩn náu ngay trong người bạn mà cô yêu quý. Ma lực mạnh đến mức nó đã điều khiển trọn vẹn một con người thông minh can trường như Danny, khiến cậu ấy quên đi tất cả. “Mình đã làm. Chưa bao giờ Danny yêu thương mình cả!” – Tiếng hét vang lên âm oang trong đầu Nguyên, mà tắc nghẹn nơi cuống họng.

Bỗng, Nhật bước đến trước mặt Nguyên, thật gần. Lòng bàn tay khô khốc với những ngón tay run rẩy áp lên hai má cô, nửa như vuốt ve, nửa như ghì chặt. Và bằng động tác lạ lùng ấy, cậu bé buộc đôi mắt Nguyên phải cúi xuống, nhìn vào mắt cậu:

- Em không bao giờ muốn mất chị. Em không bao giờ muốn chị gặp nguy hiểm đâu, Nguyên ạ. Chúng ta đã có một thời gian thật tốt đẹp ở khu nội trú. Trước khi chị đến, em là đứa trẻ cô độc, chẳng có ai để chơi cùng. Thế là em bám vào chị, lẳng nhăng như một cái đuôi, theo chị khắp nơi. Chị có nhớ hai ốc kem chị mua cho em ở căn- tin trường không? Chị dạy em cách ăn kem kì lạ: cắn một miếng chocolate rồi một miếng vanilla. Dần dần em nhận ra, cuộc sống cũng giống như cách ăn kem đó – Đắng và ngọt. Buồn và vui. Nghi ngờ và tin cậy. Sợ hãi và đùa bỡn. Lúc nào cũng cùng nhau. Em vẫn từng ước ao những tháng ngày đẹp để ở ngôi trường ấy kéo dài bất tận. Chúng ta mãi được là những đứa trẻ hạnh phúc, chỉ phải bận tâm đến việc học hành, vui chơi, không cần biết bên ngoài kia thử thách nguy hiểm nào chờ đợi. Nhưng rồi em hiểu, chẳng có gì kéo dài mãi. Mỗi người rồi cũng sẽ bước đi theo con đường mà số phận đã vạch ra. Và chúng ta đều phải học cách chấp nhận, học cách chiến đấu...

- Em nói đúng – Nhìn thẳng vào đôi mắt mịm đen tràn ngập nỗi buồn của Nhật, cô gái nhỏ thì thầm – Mỗi người trong đời đều có một nhiệm vụ phải hoàn thiện. Đó là lí do chúng ta được đến với cuộc sống này.

Nhật gật nhẹ, một hạt nước mắt trong suốt lăn khỏi khoé mắt:

- Vì thế, em sẽ ở bên chị, cho đến phút cuối cùng...

Giọng cậu bé thoảng lên rất khẽ, nhưng sức nặng của lời nói khiến những người có mặt lặng đi.

Nụ cười vô hồn đông cứng trên khuôn mặt San.

Đôi mắt nhìn trừng trừng vào khoảng không vô định của Khiết.

Và đôi mắt khép lại của Danny.

Cựa đầu để rời khỏi bàn tay Nhật, một cách bình thản, cô gái nhỏ cắn nhẹ

quả táo. Những chiếc răng phập qua lớp vỏ đỏ rực. Cảm giác kì dị xộc thẳng vào Nguyên, tựa một lưỡi lửa chói loá, nóng rực, tức khắc nung khô từng tế bào nó lướt qua. Không kịp ghi nhận nỗi đau đớn hay bất kì cảm giác nào khác, toàn bộ cảm nhận của Nguyên lúc ấy dồn vào một điểm duy nhất: Cô sắp sửa vỡ vụn ra như chiếc bình thuỷ tinh trống rỗng, giòn tan. Các mảnh vỡ tung toé, biến thành hàng ngàn tàn lửa da cam rực rỡ chớp nhoáng, trước khi tắt cả chìm vào màn đêm đen sâu hun hút.

Gió rít xoá chói tai. Tiếng vỗ cánh của loài ác điểu. Và nổi trên tấm màn âm thanh hỗn độn ấy, là một tiếng thét.

Không... ông... ông...

Tiếng thét của Danny. Muộn mằn.

Đó là âm thanh cuối cùng cô gái nhỏ nghe thấy trước khi bị cuốn theo cơn lốc xoáy, lao xuống một đường hầm bất tận, theo chiều thẳng đứng.

Cú rơi dài đã kết thúc bằng tư thế bất động này. Bình Nguyên thử cựa nhẹ đầu. Đốt sống dưới gáy nhói lên, đau điếng. Nhưng cô lại rất mừng. Thấy đau, nghĩa là bó thần kinh nằm trong cột sống vẫn ổn. Cô đã ghi nhận được các cảm giác thông thương, và vẫn có thể dịch chuyển. Nguyên bắt đầu nhắm đếm, từ một đến một trăm. Vừa đếm, cô vừa gắng gỏi xoay trở. Bàn chân. Lưng. Khuỷu tay. Rồi lòng bàn tay. Những tinh thể chuyển động lạo rạo, chỗ khô ráo, chỗ ẩm ướt. Cát. Hơi muối và mùi lưu huỳnh nồng mặn trong gió. Những âm thanh ầm ì vọng đến đều đều chính là tiếng sóng. Biển đang rất gần. Biển chết.

Cho đến số đếm một trăm thì Nguyên chệnh choạng tự đứng hẳn dậy. Cô vòng tay quanh bụng, hơi gập đôi người, sự choáng váng chầm chậm rút đi. Mắt cô đã quen với màu của đêm, bắt đầu phân biệt được một số hình khối, vài mảng màu sắc độ khác nhau của bóng tối cách xa vài mươi mét. Các dải trắng nổi rõ lên nền mực thẫm, nối nhau, to phồng lên rồi biến mất đột ngột chính là đầu những ngọn sóng đập vào bờ. Những hình thù trông như những con thú lạ lùng đang phủ phục, nằm rì rạc lấp xấp mí nước hay đột ngột nhô cao thực ra chỉ là những khối đá nhôai lên trên mặt cát khi nước triều rút đi. Mấy khoảng lấp loáng tựa những tấm gương bị móp méo cũng chỉ là mấy vũng nước sót lại trên bờ cát. Hết sức cố gắng, nhưng mắt Nguyên không thể nhìn xa hơn. Có thể là do cú ngã làm mắt cô suy yếu. Nhưng có thể bức tường trắng xấp xỉ dựng đứng – nối giữa mặt biển và bầu trời không một vì sao – là có thật. Bởi càng nhìn bức tường càng giống như được cô lại từ một bức sương mù dày đặc. Cô vẫn mặc chiếc váy dạ hội mỏng mảnh. Cú rơi đã hất tung đôi sandale êm ái và khiến mái tóc mềm mại rối tung. Miếng táo cũng

không còn trong khoang miệng. May mắn khi mình không phải cô nàng Bạch Tuyết. Mình đang hành động, chứ không chìm vào giấc ngủ và chờ một ai đó đến cứu. Mà ai muốn cứu mình chứ, khi ngay cả Danny cũng không thực sự đoái hoài đến mình, có phải là ngu ngốc không, khi hay vì phải tỉnh táo trong cô độc, mình lại đặt quá nhiều hi vọng vào tình yêu? Nguyên liên tục tự hỏi, vừa bước đi vừa chùi một hạt nước chảy dài trên gò má. Nguyên ngoảnh về sau, đột nhiên. Ngay cả ý nghĩ sẽ bắt đầu gặp ai đó bám theo cũng chỉ là tưởng tượng vô vọng. Vãn bãi cát và các quãng nước bất động mà thôi.

Trừ âm thanh của biển và tiếng gió đôi lúc hú lên, không có một hai âm thanh nào thuộc về cuộc sống con người. Tiếng cá quẫy nước hay tiếng chim hú trong đêm cũng không. Địa ngục thực là như thế này đây. Bất giác Nguyên hiểu ra. Nó không phải nơi có quỷ dữ thực hiện những màn tra tấn man rợ. Không phải nơi người ta phải lãnh chịu thử thách ghê gớm về thể chất hay tinh thần. Chỉ đơn giản là một nơi trống rỗng, chẳng có vết dấu nào của sự sống. Nơi người ta bị bỏ lại một mình.

- Có ai không? – Cô kêu to, run bắn với giọng nói lạ lẫm của chính cô.

Chẳng có gì đáp lại dù là âm vọng hay tiếng ngân của sự im lặng.

Vẫn phải bước tiếp, dọc theo bờ biển. Nếu cứ đứng im, tình thế còn tồi tệ hơn. Chân Nguyên bắt đầu tê cứng. Càng bước càng khó khăn. Cảm giác cóng lạnh ẩm ướt không dội đến theo các đợt gió lùa vào từ biển, mà dâng lên từ mặt cát. Cô nhìn xuống chân, thở gấp. Không khí trong cuống phổi co thắt. Từ lúc nào đó, bức tường sương mù ngoài khơi đã nở phồng lên, đổ ụp xuống, lan vào bờ, lảng lảng bám theo sau lưng cô gái nhỏ như một sinh vật ma mị. Sương mù dày và đục đến nỗi cô không thể nhìn thấy đầu gối của mình nữa. Không phải bóng đêm, mà chính thứ sương mù này sẽ khiến mình lạc bước vào vùng nước chết, trước khi tìm được hạt Azoth cuối cùng. Tim đập thình thịch trong lồng ngực, cô nhấc cao chân, vung mạnh cánh tay, bước nhanh gần như chạy, và chạy.

Không còn phảng phất nữa, mùi diêm sinh hiện lên rõ. Không khí vào phổi khó nhọc hơn. Nguyên không thể chạy nổi nữa mà chỉ bước dò dẫm, tay vươn thẳng về phía trước không có gì để bắt vịn. Đúng khi các bước chân nặng trĩu tạm dừng, Nguyên chợt ngờ ngợ nhận ra phía bên trái, có một sự chuyển động nào đó trên mặt biển. Không phát ra âm thanh. Nhưng rõ ràng các khối sương trắng đục đang dịch chuyển, ngã thành màu tím nhạt, tách ra, để lộ một hõm đen. Cô gái nhỏ im sững. Dụi mắt. Không, cảnh tượng đang hiện ra trước mắt không phải là ảo giác.

Xuyên qua bức tường trắng xóa méo mó, hiện lên vài cột gỗ nhọn. Rồi cũng chậm rãi như thế, tiếp tục lộ ra những cánh buồm ử rử. Vô số dây chèo chằng chịt. Rồi thân gỗ của một con tàu to lớn như một toà nhà lênh đênh trên mặt nước. Sức mạnh ẩn giấu bên trong làm thân tàu chìm khá lâu, nghiêng lệch về một bên. Chân dung phù điêu khắc đầu mũi tàu hiện ra loáng thoáng: Một gương mặt vươn về phía trước, với các lọn tóc lớn tung bay rờn rợn. Cái mũi thẳng thanh tú đã bị cơn sóng

hay những mòm đá nhô lên bất chợt bào mòn và làm nứt se, nhưng vẫn không thể xoá đi vẻ thách thức kiêu hãnh. Tuy nhiên, ấn tượng mạnh nhất, chính là đôi môi mím nhẹ bí hiểm – nụ cười mỉm phảng phất ma quái bởi hai con mắt phù điêu chỉ là hai hõm gỗ khoét sâu... Tất cả các chi tiết ấy đều nhuộm màu thẫm đen duy nhất, xưa cũ, buồn thảm, và tăm tối. Màu của những vật thể trôi dạt trên biển hàng trăm năm.

Nguyên trấn tĩnh. Bản năng muốn bỏ chạy đã được chế ngự. Mách bảo sáng rõ: không phải tình cờ. Con tàu hiện ra là để cô bước lên, khám phá bí mật mà nó muốn cô khám phá. So với việc chết công trong đám sương mù mịt, thì khả năng có thể tìm thấy thứ gì đó hữu ích trên con tàu ma vẫn dễ chấp nhận hơn. Dường như thấu cảm ý nghĩ của sinh vật nhỏ bé bờ biển, con tàu thôi lơ dờ trôi mà dừng hẳn, chờ đợi.

Không thể đoán định khoảng cách, dù chỉ tương đối, từ chỗ Nguyên đứng ra nơi con tàu buồng theo. Sương mù lúc này lan trên mặt nước khiến khoảng cách như thu hẹp lại. Nhưng các vệt buồm thì vẫn rất xa. Đánh liều vậy. Hướng thẳng về phía những cột buồm, Nguyên bước chân xuống nước. Trái ngược hẳn làn sương buốt lạnh, nước rất ấm áp. Cảm giác dễ chịu không ngờ. Các cơn sóng dội vào bờ, tức khắc đổ ngược ra như cuốn cô gái nhỏ chuyển động nhanh hơn. Thoáng chốc, Nguyên đã thấy mình hoàn toàn thuộc về làn nước ấm. Khoát mạnh tay, cô bơi về vùng nước xa lạ. Mắt cô bắt đầu quen với làn nước. Thật kì lạ, càng xuống sâu và ra xa, lòng biển càng sáng hơn, lấp lánh lân tinh bám trong các phân tử nước ửng xanh. Thân và phần đáy con tàu ma đã hiện ra, lơ mờ. Cô gái nhỏ nhào đầu lên mặt nước, hít nhanh vào đôi chút dưỡng khí. Đúng lúc ấy, đột nhiên cổ Nguyên bị chộp mạnh.

Đầu cô gục về phía trước, như bị bẻ gãy. Chưa kịp hiểu ra điều gì vừa đến, cô gái đã bị nhấc bổng lên. Mũi chân là đà trên mặt nước. Tiếng cười vang lên mờ đục. Tiếng vỗ ầm ào của một đôi cánh khổng lồ khiến các khối không khí nhuộm lưu huỳnh chao đảo. Bỗng nổi lên rõ nét mùi ẩm mốc của các dải da thuộc lưu cữu, mùi gỗ hoai mục bị ủ kín trong môi trường yếm khí, và nhất là mùi xác động vật vẫn đang trong quá trình rửa nát. Kí ức khứu giác đã được đánh thức. Trào lên trong Nguyên nỗi sợ hãi điên cuồng. Mùi của ác thần. Không thể nhầm lẫn.

Cú bay tăng tốc ghê rợn. Gió đánh bạt tiếng gào thét hoảng loạn của cô gái nhỏ bị quắp đi. Gió thốc vào hai tai, vào khuôn miệng mở rộng. Áp suất không khí làm đầu cô như vỡ tung ra. Bên dưới, các vệt sóng đánh vào bờ chỉ còn là những vạch chỉ li ti, rồi mất hẳn. Cánh tay Nguyên vung lên, cào mạnh vào đôi tay của kẻ đang túm chặt lấy cổ và bả vai mình. Tuy nhiên, các đầu ngón tay cô tức khắc rời ra, bởi không ai có thể bám vào lớp da thịt nhầy nhụa sẵn sàng chảy tuột khỏi các khớp xương trắng nhợt. Quá ghê sợ, cô ra sức quẫy đạp. Nhưng cô càng bị ghì chặt. Càng gào thét, tiếng cô càng bị gió bạt đi. Không ai nghe thấy. Không ai có thể cứu giúp. Một lử, cô gái nhỏ đành buồng thổng hai cánh tay, cố gắng hít vào phổi

chút dưỡng khí dù mùi diêm sinh và hơi thở hôi hám của ác thần vẫn bủa vây.

Bóng tối dài bất tận. Dài và đen như một đôi cánh chim ưng.

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua...

Luồng gió nóng thổi đến từ hướng Tây Nam. Ở độ cao chừng hai trăm mét, hơi nóng càng lúc càng rõ rệt, hừng hực như bốc lên từ lò lửa. Nguyên mở choàng mắt.

Ánh sáng chói gắt đã thay thế cho bóng tối từ lúc nào. Ác thần bay qua sa mạc cát, đến một vùng biển mới. Biển lửa. Ánh sáng chói gắt của hàng triệu ngọn lửa đang bốc lên ngùn ngụt. Nguyên choáng váng. Tỉnh táo hoàn toàn. Giờ thì cô đã hiểu, ác thần canh giữ bí mật Azoth sẽ tiêu diệt cô một cách dễ dàng. Chỉ cần hất buông tay, thả cô xuống, biển lửa sẽ làm nốt phần việc còn lại. Biết thế, mà cô không thể vùng vẫy nổi nữa. Biển lửa rất gần, đến mức cô đã nhìn thấy bên dưới hàng triệu lưỡi lửa da cam trong suốt, từng vồng đất nhún nhảy, biến thành dòng dung nham đen nhầy rồi đổ rục, cuộn cuộn liếm lan lên các đống cát sa mạc đang bắt đầu nghiêng ngả, đổ sụm...

Chỉ một cú vỗ cánh nữa, ác thần sẽ đưa kẻ bị hất quăng theo lọt vào trong vùng biển lửa. Độ cao hạ thấp dần. Màu lửa đã phản chiếu trong đôi mắt Nguyên. Những hình ảnh thân yêu lướt qua trong giây phút cuối cùng. Gương mặt của mẹ, của ba. Gương mặt của cô bạn thân da nâu, của cậu bé Nhật. Và gương mặt làm cô đau đớn nhất cũng hiện ra lúc ấy, Danny... Lửa đã tấp lên bỏng rát vào lòng bàn chân. Theo phản xạ tự nhiên, Nguyên rút đầu gối, co quắp hai cánh tay trước ngực, tư thế của bào thai, nhắm nghiền mắt, chờ đợi cú rơi cuối cùng.

Bỗng, hơi nóng ngòm ngợp mỏng dần. Nguyên nhận ra mình vẫn lơ lửng trên không trung, nhưng theo chiều chuyển động giật lùi. Bàn tay xương xẩu nhòm nhám giữ chặt vài cô đã buông ra. Nguyên chỉ còn bị dính với ác thần bởi những lọn tóc quấn quanh cái cổ tay đang nắm chặt gáy cô. Thân thể cô chao đảo dữ dội. Bởi ác thần cũng đang chao đảo dữ dội. Nguyên ngược nhìn lên.

Kẻ bắt giữ cô đang giao tranh với một bóng đen nhỏ nhắn. Bóng đen ấy yếu sức hơn, nhưng vô cùng nhanh nhẹn. Đôi cánh nhỏ trên thân hình nằm ngang của vị cứu tinh đập liên hồi. Hai bàn tay cậu ấy xoè rộng, với những ngón tay chọc vào hốc mắt ác thần, cản trở tầm nhìn của hắn, đẩy hắn bay lùi về sau như đẩy một bức tường. Đau đớn và mất phương hướng, ác thần không thể vùng thoát, bằng cách chồi đập, tung vài cú đấm bằng một tay vào khoảng không bên trên, liên tục thay đổi tốc độ bay. Nhưng, dù hắn điên cuồng thế nào, thì rõ ràng, cả ba đã càng lúc càng rời xa biển lửa, bay dạt trở về miền nước tối. Vài giọt máu từ hốc mắt ác thần rơi xuống tay Nguyên, nóng rát như acid. Tiếng rú rít đau đớn của ác thần xen lẫn tiếng

cười gần khe khẽ của bóng đen nhỏ nhắn. Trong tiếng cười lạnh lẽo. Nguyên nhận ra âm sắc quen thuộc. Cô cắn chặt môi, chưa dám gọi to tên vị cứu tinh.

Sau cơn choáng váng, ác thần dần hồi phục khả năng phán đoán tinh ma. Hắn đã nhận ra kẻ tấn công mình là ai, đo lường được sức mạnh của cậu ấy. Vờ như sức lực kiệt quệ, hắn bỗng thả lỏng, thôi vùng vẫy. Vị cứu tinh nhỏ thêm vững tin, vỗ cánh mạnh hơn. Nguyên không mắc lừa. Bàn tay trái của hắn đang nắm chặt gáy cô vừa siết lại rất mạnh, khiến cô há hốc miệng, hớp vội một hơi không khí, và gào lên:

- Nhật, coi chừng... ừng... ừng...!

Nhưng không kịp nữa. Bằng một cú búng mạnh ghê người, ác thần đã chồm vọt lên. Những ngón tay xương xẩu của bàn tay phải xuyên thẳng vào lồng ngực đối thủ nhỏ, tóm chặt, giằng mạnh. Hai bàn tay mất điểm tựa, chới vơi. Thân hình nhỏ nhắn của Nhật tức khắc song song theo chiều thẳng đứng, đối diện ác thần. Đôi mắt máu chảy ròng ròng của hắn loé lên tia lửa tàn ác khi nhận ra kẻ tấn công là ai.

- Là mày ư, đồ quỷ nhỏ phản bội!

- Buông chị ấy ra! – Nhật nói khẽ, máu bắt đầu trào ra khoé miệng – Hãy thả chị ấy xuống biển, để chị ấy bước lên con tàu đang chờ chị ấy...

- Ngậm mồm lại! – Ác thần quát lên, rồi hạ giọng mỉa mai – Những kẻ như mày không được phép nói thêm bất cứ điều gì. Bọn mày sinh ra từ địa ngục. Bọn mày nhận ân huệ tái sinh, được thả vào cuộc sống của con người là để canh giữ, để giết những aim on men chạm vào chuỗi hạt. Thế nhưng bọn mày đã quên nhiệm vụ. Thay vì bảo vệ chuỗi hạt thần thánh, bọn mày quay sang bảo vệ con bé vô nghĩa này ư?

- Chuỗi hạt quyền lực thật. Vì nó, bọn tôi hơn một lần nhúng tay vào tội ác – Máu trào nhiều hơn từ miệng Nhật, sủi lên thành các bọt khí – Nhưng, kể từ khi được sống như người bình thường, được đi học, được kết bạn, bọn tôi đã lờ mờ nhận ra còn những điều quý giá hơn cả thứ các người dạy dỗ là giá trị nhất. Các người mãi mãi chẳng bao giờ biết lòng quan tâm, niềm vui chia sẻ là như thế nào đâu...

- Đồ ngu ngốc! Bây giờ mày vẫn muốn cứu con bé này? Thay vì thực hiện đúng nhiệm vụ và trở thành bất tử, thì thói đạo đức giả ghê tởm nhiệm phải ở thế giới loài người đã khiến bọn mày lãnh nhận kết cuộc như thế này đây! Haa haaa haaaaa...

Giọng cười rú lên âm oang trong không trung. Ác thần siết chặt cả hai tay. Động tác tàn bạo bẻ ngoặt cổ Nguyên, đồng thời bóp thủng trái tim bé bỏng của Nhật. Dường như hơi đuối sức, hắn bay chậm lại, hạ độ cao. Màn sương trắng đục và cột buồm đen lờ mờ hiện lên trên mặt biển. Bất thành linh, Nhật ngẩng đầu lên. Đôi mắt cậu toả sáng xanh rực. Co chân, dồn sức mạnh cuối cùng, một thứ sức mạnh không thể tin nổi, Nhật đập thẳng vào cái bụng mục ruỗng của ác thần.

A... a... a... a... a... Tiếng hét khủng khiếp. Hắn gập đôi người, tức khắc

buông cả hai tay khỏi Nguyên và cậu bé lớp dưới, rơi xuống, hút vào màn sương trắng ma mị.

Đôi cánh ử rữ kiệt sức của Nhật gương vỡ nhẹ thêm. Cậu bay theo, đỡ lấy thân hình đang rơi tự do của Bình Nguyên. Hơi ấm của cậu bé khiến cô tỉnh lại khi cả hai đáp xuống mặt sàn phía mũi con tàu lớn.

Nhật nằm im trên sàn. Máu đã chảy chậm hẳn từ lồng ngực rách nát. Sức sống mãnh liệt của một cậu bé thiết tha được sống khiến trái tim còn đập thoi thóp. Thân hình vốn dĩ bé nhỏ càng bé nhỏ hơn. Quỳ trên sàn, luồn bàn tay dưới đầu cậu bé, Nguyên thì thào:

- Cố một chút nữa thôi, em. Chị sắp vào trong lòng tàu, tìm kiếm hạt Azoth cuối cùng. Có sức mạnh thần thánh, em sẽ giữ được cuộc sống.

- Không kịp nữa đâu... Không còn cách nào nữa đâu... - Gương mặt trắng bệch như sáp, chỉ còn đôi môi mấp máy, với từng lời đứt quãng – Em không thể sống nữa. Mọi tội lỗi đều phải trả giá... Chị có nhớ Ngọc không? Là em ra tay đấy, khi bạn ấy tò mò mở hộp đựng chuỗi hạt trong phòng chị. Là quỷ dữ, em đã làm theo mệnh lệnh của bóng tối, không ngần ngại. Em phải canh chừng mọi động tĩnh từ chị. Nhưng chị lại đối xử ân cần với em, dù chẳng biết em là ai... Cứ thế, dần dần em đã thành người khác. Có trái tim này. Có máu đỏ nữa này...

- Ừ, chị hiểu rồi. Nằm im đây và hứa là chờ chị một chốc, được không? – Nguyên vuốt nhẹ gò má đã bắt đầu lạnh đi của cậu bé, run bắn lên.

- Ở thêm với em chút nữa... Khi em không còn, chị hãy đi tìm hạt Azoth cuối cùng... - Giọng cậu bé mỏng tờ. Nguyên luồn tay dưới đầu và lưng cậu, nâng hẳn lên thân hình nhẹ bẫng, để nghe rõ những lời yếu ớt – Em biết chị có đủ can đảm và thông minh, nhưng ở thời khắc quyết định, chị không được nhầm lẫn hạt Azoth quan trọng nhất. Chị hứa nhé...

Nguyên không thể nói thêm gì nữa, bởi hơi thở cuối cùng đã rời khỏi Nhật. Đôi cánh đen mượt lạ lùng chỉ có ở các sinh linh đến từ địa ngục xoải rộng trên sàn tàu. Nhưng bộ trang phục đen mặc trong đêm dạ hội, mái tóc dày rậm cắt ngắn vụng về, và đôi mắt mở hé vẫn còn mờ ươn kia thì thân thuộc lắm. Chưa bao giờ Nguyên đau đến thế, đau như thể một phần thân thể cô bị cắt rời đi. Phủ phục trên sàn gỗ, ghì chặt cậu bé trong tay, cô lẩm bẩm không ngớt, như phát điên:

- Chị có lỗi, có lỗi, thiên thần của chị! Lẽ ra em được sống tiếp, nếu chị đừng lao đến xứ sở này, khiến em phải cuốn theo để che chở cho chị. Tha thứ cho chị, vì chị chỉ nhìn thấy mục đích của mình, mà quên mất không bao giờ tự hỏi, vì sao em thương quý chị nhiều như thế. Giá có thể làm lại, chị sẽ dẫn em đi ăn kem, chờ em cùng xuống nhà ăn mỗi ngày, nói chuyện với em nhiều hơn. Nhưng khi chị hiểu ra, thì đã muộn rồi...

Bức tường sương trắng lan xuống sàn tàu, như cánh tay của một sinh vật khổng lồ không rõ hình thù, trườn về phía thân thể bất động. Nguyên ghì giữ cậu bé, không rời. Nhưng khi những giọt nước từ mắt cô rơi xuống, thì thân thể cóng lạnh

trong tay cô nhẹ nhàng tan ra, bay lên thành vệt khói mỏng, chậm rãi hoà lẫn vào màn sương mù. Nguyên áp chặt tay lên môi, ngăn tiếng khóc vụn vỡ trong lồng ngực. Một vệt gió thổi đến, lừa làn sương trắng rút đi khỏi mặt sàn.

Chỉ còn một mình Nguyên trên con tàu đồ sộ. Lúc này đây.

KÌ 13: HỒ THẨM

Sẽ không có sức mạnh thần thánh nào cứu vớt ta cả. Càng không có một người nào biết đến tình thế nguy khốn của ta để giúp đỡ vào giờ phút này. Đó là lí do mà ta không bao giờ itn vào lòng tốt kẻ khác. Tất cả chỉ là trò lừa mị trên những trang sách giả dối, là niềm tin ngây thơ trong các câu chuyện cổ tích vô vọng. Ta sắp tới xuống vực và chết đi. Không ai cần thiết ta cả. Ta không có bạn bè. Đâu có ai nhớ đến ta. Danny cũng chỉ liên quan đến ta trong một ràng buộc có sẵn. Cậu ta có bao giờ dành cho ta chút nào xúc cảm. Ta đã luôn một mình, luôn nỗ lực và thành công. Chỉ có điều, rốt cuộc, nỗ lực ghe gớm nhất cũng không giúp gì được cho ta vào thời khắc quan trọng nhất nữa...

[...]

Cơn lốc bắt thần. Âm thanh rít lên khiếp đảm. Tóc những người hiện diện trong vườn dựng đứng, tai ù đặc. Cơn lốc cuốn tất cả ra mí vườn, sát cạnh vực núi. Khi họ mở mắt, thảm cỏ và những lùm cây vô số đã trở lại trạng thái cân bằng. Các ngọn nến tiếp tục toả sáng trong các lồng đèn đá. Vẫn khung cảnh nhân tạo bình lặng bên ngoài toà đá xám. Tuy nhiên, có gì đó đã hoàn toàn thay đổi. Khu vườn đẹp đẽ bỗng hiện ra trong dáng vẻ thật của nó: Những nhánh cây nhỏ tiều tụy tái nhợt vì bị rút kiệt nhựa. Thảng hoặc, đốm lửa nến lay động làm các bóng người dài thượt chập chờn. Ngay cạnh hõm đất vừa hiện ra sâu hoắm – nơi đỉnh con trốt gió xoáy mạnh, chỉ còn lại Danny, San và cô bạn Da Nâu. Lốc xoáy đã cuốn mất Bình Nguyên và cậu bé Nhật.

Những người còn lại lặng lẽ nhìn nhau. Không một lời nào cất lên. Nhưng tất cả đều thấu rõ ý nghĩ giằng co trong nhau.

Một vật thể lấp lánh phản chiếu ánh sáng. Danny lách qua mấy bụi gai, cầm lấy nó. Đôi kính hồ phách vương lại trên nhánh hoa đỗ quyên. Thật kì lạ là nó vẫn vẹn nguyên nhưng chủ nhân của nó thì không còn nữa. Nắm chặt đôi kính trong tay, Danny lao đảo bước lên bậc tam cấp, đẩy lớp cửa kính dày, trở vào căn phòng dạ hội lúc này lại sáng bừng lên như một cánh cổng giữa hai thế giới.

Tiếng nhạc vẳng ra ngán ngùi tắt lịm. Yên tĩnh tuyệt đối. Hai cô gái vẫn đứng im trong vườn, không rời mắt khỏi nhau.

Trong bộ váy vàng kim toả sáng như một nữ thần, gương mặt San sáng và lạnh, vẻ điềm đạm của người đến lúc này vẫn vững tin làm chủ tình thế.

Gió đã ngưng thổi, nhưng bộ trang phục gọn ghẽ đen thẫm cùng mái tóc ngắn của Khiết vẫn như ngược chiều gió, khiến nữ chiến binh nhỏ đượm vẻ cứng rắn và tàn bạo khó lường.

Cúi mặt dưới chân mình quả táo bị cắn lẹm, lấm lem bùn đất, Da Nâu rùng

mình, ném về phía San cái nhìn sắc nhọn, tràn đầy thù hận. Nhưng cô bạn xinh đẹp mới là người cất tiếng trước:

- Sao cậu không cắn quả táo ấy luôn? Rồi cùng với Nguyên và thằng nhỏ đàn em của cậu biến đi theo cơn lốc ma quỷ, đi sang tầng không gian khác. Để nắm giữ hay chiếm đoạt những bí mật khôn kiếp mà bọn người hành tung ma quái các cậu lúc nào cũng lo ngại bị kẻ khác phát hiện...

Vung tay ném mạnh quả táo xuống vực núi, Khiết nhảy vọt qua hố đất, tức khắc đứng trước mặt San, mặt đối mặt:

- *Bí mật khôn kiếp?* Cậu dám nói về quyền lực Azoth, thứ mà cậu cũng thèm khát phát điên, bằng cái giọng như thế sao?

- Cậu sao thế Khiết? Sao lại giận dữ đến thế? – San nhếch môi cười – Đừng có đổ vấy ý nghĩ đen tối của mình cho người khác chứ!

Đôi mắt hắt ra tia sáng cóng lạnh, Da Nâu thì thảo, với sự đe dọa không giấu giếm:

- Chúng ta nói thẳng, duy nhất lần này, và cũng là lần cuối. Nghe cho kĩ đây: Cậu đã lãng vãng gần Bình Nguyên, kiếm cách chiếm đoạt chuỗi hạt. Nhưng cậu đủ thông minh để đoán biết, nếu không được sinh ra với định mệnh là kẻ hoàn thiện, thì cậu sẽ mất mạng khi chạm đến chuỗi hạt thần thánh, nhất là lúc chuỗi hạt chưa toàn vẹn. Chính vì thế, cậu đang rình mò. Cậu chờ đợi Bình Nguyên hoàn tất nhiệm vụ khó khăn ấy, cậu mới ra tay.

- Nhận định không tồi! Nhưng điều đó đâu có làm tớ đáng căm ghét hay đáng ghê sợ như cậu. Bởi tớ không thuộc những kẻ giết người – San thách thức lạnh băng – Ai là kẻ gây ra cái chết thảm khốc cho Ngọc, rồi sau đó là tại nạn ghê người với bà giám thị? Những điều tàn độc nhất, là do lũ người bóng tối các cậu gây ra đấy chứ. Cậu vừa bảo rằng chúng ta phải nói thật, đúng không? Vậy thì đừng có phủ nhận là cậu không biết, không làm gì hết! Cậu dám nói thẳng hết không?

- Thôi được, tớ nói cho cậu biết chính xác: Cái chết thảm khốc của Ngọc là do Nhật hành động. Còn vụ bà giám thị ở cánh cổng sắt, là tớ gây ra. Một nhầm lẫn. Lúc ấy, tớ không biết bà giám thị là một kẻ trá hình, cũng đến từ xứ sở bóng tối. Ông ta nguy trang đi đến bất kì nơi đâu chuỗi hạt hiện diện – Đôi vai Khiết rũ dãn xuống, theo từng lời thừa nhận mỗi một – Tất cả những người áo đen đều làm theo mệnh lệnh của chúa tể bóng tối. Đó là giữ an toàn từng phần chuỗi hạt, cho đến khi chuỗi hạt trở thành một khối toàn vẹn. Nghĩ lại những điều đã xảy ra, những việc mà giới áo đen nhúng tay vào, thật kinh hoàng!

- Tớ thì không kinh hoàng đâu, Khiết! Du không bao giờ nói ra, tớ vẫn biết kha khá. Có bao giờ cậu đặt câu hỏi, tại sao phòng của chúng ta ở khu nội trú lại là con số 306? Số 6 tượng trưng cho quỷ dữ, cho những điều đen tối giấu kín bên trong chúng ta. Mà cả ba thành viên của phòng đều có riêng tham vọng. Một xếp đặt hoàn hảo, hả? – Cô bạn xinh đẹp thờ nhẹ, đặt cả hai bàn tay kẻ cả lên vai Da Nâu – Ngay cả khi chính cậu còn chưa rõ thân phận của mình, vẫn là cô nàng vô tư ở cùng

phòng, thì tớ đã trông đợi thời điểm cậu hiểu ra bản chất thật của cậu, để bản chất ấy phát lộ. Tớ biết hết, những gì cậu và thằng bé Nhật đã làm. Thậm chí, tớ còn biết, phần lớn thời gian đầu cậu hành động như kẻ mộng du, dưới sự dẫn dắt và điều khiển của sứ giả bóng tối. Bởi thời khắc ấy cậu còn chìm đắm trong niềm vui sống của một cô học trò tầm thường, chưa quen với thân phận thật của mình.

Những giờ học vui tươi trên lớp, buổi sáng thức sớm chạy bộ trên sân thể thao, các prom tràn ngập âm nhạc và thời trang lóng lánh... Chuỗi hình ảnh lướt qua mắt Da Nâu như trong một đoạn phim chiếu chậm. Giọng Khiết vang lên như có vết xước:

- Tại sao cậu không ngăn bọn tớ lại?

- Ai có thể ngăn lại tiến trình nhất thiết sẽ phải diễn ra? Nhất là khi tiến trình đó do đám người tàn bạo như cậu thực hiện! – San nhún vai, châm biếm và khoái trá.

- Cậu biết tội ác xảy ra, mà cậu không ngăn cản, bởi cậu nghĩ rằng nương theo nó, cậu sẽ là người hưởng lợi nhiều hơn hết. Chẳng cần làm gì, cậu cũng sẽ chiếm được chuỗi hạt, làm chủ quyền lực tối thượng, phải vậy không? – Da Nâu rít lên.

- Đúng thế! Tớ sẽ chiếm được chuỗi hạt! – San cười thì tho – Nhưng đừng nói là tớ đã không làm gì. Tớ đâu có hiền đến vậy!

- Cậu đã làm gì, bên cạnh trò viết thư và kí tên Cừu Bông?

- Vài trò lặt vặt thôi. Chẳng hạn vẩy chút máu vào tay Bình Nguyên khi cô ta còn say ngủ trong buổi chiều xảy ra án mạng với Ngọc, rồi quăng mẩu khăn giấy dính máu xuống gầm cầu thang, để mọi người ở trường đổ dồn nghi vấn về phía cô nàng ngây thơ.

- Tại sao cậu phải làm như thế? – Trán Khiết căng lên.

- Ngay từ đầu, khi cô ta bước chân vào phòng 306, tớ đã ngờ ngờ hiểu, đây chính là người sẽ chiếm được trái tim Danny, sẽ làm cậu ấy vượt ra ngoài tầm kiểm soát của tớ. Tớ không thể chịu đựng được điều ấy. Tớ không yêu Danny. Nói thẳng ra là bên trong tớ không có chỗ cho thứ tình cảm ngu ngốc. Nhưng tớ cũng không thể chịu nổi với ý nghĩ hộ sẽ hạnh phúc.

- Trong đám chúng ta, cậu mới là người đáng sợ nhất, San ạ!

- Thì sao? Trí thông minh để làm gì, nếu không phải là để kẻ khác khiếp sợ? Ai có thể phê phán tớ? Danny ư? Gia đình của cậu ấy ư? Các bạn trong khu nội trú ư? Không ai cả, vì không ai biết gì cả. Trừ cậu! – San cười. Một cụm hoa đỏ quỳên đỏ thắm bỗng đổ bóng ngay trên mặt San. Màu hoa giống hệt màu son trên môi cô gái xinh đẹp. Nhưng lúc này, bóng của cụm hoa lại khiến khuôn miệng cô biến thành hõm tối ghê rợn – Trong mắt mọi người, tớ luôn hoàn hảo. Thời gian sau này, cậu khó chịu khi tớ ở gần Danny. Cậu thầm nghĩ rằng tớ không xứng đáng với anh chàng ấy. Nhưng cậu có bằng chứng gì để làm Danny tin rằng tớ là cô nàng tồi tệ? Rằng cậu mới là người thích hợp với Danny hơn hết?

Da Nâu chết sững nhìn San. Hồi lâu, cô nói khẽ, bối rối:

- Tớ chẳng có ý gì với Danny. Ngay cả khi thân phận tớ là một kẻ tái sinh vô giá trị, thì tớ cũng không bao giờ lợi dụng người khác như cái cách cậu lợi dụng Danny, San ạ!

Cánh tay San vươn ra thành một vệt trắng ma quái vạch trên nền bóng tối:

- Chúng ta mới vừa thoả thuận đây là cuộc trò chuyện thẳng thắn, lần cuối cùng. Nhưng cậu lại là người phá vỡ thoả thuận bằng trò nói dối. Cậu nghĩ tớ là ai trong phòng 306? Tớ không phải là kẻ tái sinh như cậu. Tớ không sinh ra với một sứ mệnh nặng nề liên quan đến chuỗi hạt quyền lực như Nguyên. Chính vì không vướng bận, tớ được quyền làm mọi thứ theo ý tớ - quan sát, đọc cảm xúc giấu kín bên trong từng người các cậu như đọc từng trang sách chữ to. Cô bạn cùng phòng của chúng ta yêu Danny tha thiết mà không bao giờ dám hết mình với tình yêu, vì cô ta phải theo đuổi mục tiêu đã định. Nhưng cậu khác. Cậu giữ khoảng cách với Danny, luôn tỏ ra mình là kẻ ngoài cuộc. Ngay cả Nguyên cũng không nghi ngờ. Chỉ có tớ đủ khôn ngoan để nhìn vào mắt cậu, đôi mắt luôn đổi màu khi người bước vào phòng là chàng trai hoàn hảo ấy. Bên dưới bộ trang phục tomboy cá tính và mạnh mẽ, bên dưới vẻ mặt bất cần, trái tim cậu đâu đó lăm lăm với tình yêu câm nín, phải không? Khi Danny cứu cậu khỏi cái chết cận kề trên bờ biển, cậu đã vui sướng đến phát khóc, phải không?

- Cậu còn biết gì nữa? – Giọng Khiết khản đặc.

- Biết gì ư? – San chùng giọng như thể bắn khoăn. Bất thành linh cô ta ngửa cổ cười phá lên, khoái trá – Biết Danny chẳng xem cậu là gì cả. Đừng có nuôi ảo tưởng khi thấy cậu ấy liều lĩnh cứu cậu, Khiết ạ. Vì người như Danny luôn xem hành động can đảm cứu giúp kẻ khác là việc bình thường. Tớ biết Danny yêu thương Bình Nguyên, nhưng tham vọng của Danny còn lớn hơn tình yêu ấy. Đó là lí do cậu ấy bỏ mặc Nguyên, để cô nàng ngây thơ một mình lao vào tầng thế giới của sự chết truy tìm hạt Azoth cuối cùng. Và điều quan trọng nhất, tớ biết, là sau chuỗi hỗn loạn đang diễn ra đây, sự cân bằng sẽ quay trở lại. **Theo đúng định mệnh, Danny sẽ thuộc về tớ. Cũng như chuỗi hạt Azoth mà Danny sẽ chiếm được trên tay Bình Nguyên sẽ phải thuộc về tớ!**

Tiếng vải xé vang lên khi bỗng dưng Khiết như bị một lực hút lùi về sau. Âm thanh của đôi cánh nhỏ vỗ nhẹ. Từ xương bả vai Da Nâu, đôi cánh đen thành linh xé toạc lớp vải che giấu, hiện ra, xoải rộng. Gương mặt bầu bĩnh hóp lại. Đôi mắt hõm sâu, với con ngươi nở rộng, toả ra luồng sáng xanh rực. Mái tóc ngắn rờn lên, chuyển động mềm mại. Sự mềm mại của những con rắn đen mịn vừa được đánh thức, đã sẵn sàng bủa vây, kiềm toả nạn nhân trong tầm tấn công của chúng. Nhưng, San chẳng chút nao núng. Khoanh tay trước ngực, cô bạn xinh đẹp nhận xét bình thản:

- Cậu sẽ không làm gì nổi tớ đâu. Thêm một tội ác gây ra, cậu càng khó chạm vào Danny. Lời nguyện *tội ác ngăn cản tình yêu* luôn hiệu nghiệm, nhất là với những kẻ tái sinh, phải không Khiết?

Da Nâu lao vút tới. Ác thần trẻ hiện nguyên hình, tấm tối, tràn đầy sức mạnh, không bao giờ biết chùn tay khi phải hành động nhẫn tâm. Nhanh không kém, San lánh người qua bên, tránh cú tấn công trực diện. Trong đà lao đến, Da Nâu vướng phải bụi lá đổ quây phía sau lưng San. Những nhánh lá rừng rùng rùng chuyển động, tựa các ngón tay co lại, tóm chặt lấy con mồi vừa sa vào. Những con rắn trên tóc Khiết túa lên, chống cự kịch liệt với các ngón tay níu giữ. Nhánh lá lớn nhất vươn ra các chồi nhỏ, bao quanh cổ ác thần trẻ, siết mạnh. Tiếng gào tắc nghẽn. Luồng sáng xanh trong đôi mắt chuyển thành đỏ rực. Đôi cánh trên vai vùng vẫy dữ dội, những chiếc lông vũ bay tung, rơi xuống lả tả...

Chỉ hơi nhú mảy nhìn cảnh tượng ghê rợn, cô bạn xinh đẹp tiếp tục bước về phía ô cửa sáng của toà nhà lớn.

Trong nỗ lực giãy mạnh, Khiết đột nhiên vùng khỏi đám cành nhánh ma thuật. Một lần nữa, cô lao về phía San. Cô bạn xinh đẹp guồng chân chạy. Đôi cánh đen bay ập về trước, chắn ngang đường. Sẽ tấn công đối thủ cho đến chết – vẻ cuồng điên trong đôi mắt ác thần tỏ rõ điều ấy. San kinh hoàng thật sự. Cô ta lao sang lối đi bên ngoài các ngọn đèn đá, không hề nhận ra đây chính là lối dẫn xuống hõm đất sâu hoắm mà cơn lốc đã gây ra. Ác thần vẫn bay theo, đuổi sát sau lưng. Các đóm nén trong các ngọn đèn đá nổi nhau tắt ngấm. Bóng tối đen tuyền. Đất dưới chân San chao đảo, sụp xuống từng mảng. Cô chợt nhận ra mình bị lừa chạy về đúng miệng hố đen Bình Nguyên rơi xuống. Không thể đổi hướng được nữa. Chân San hẫng hụt. Nó đã tới. Một cú rơi không cách gì cưỡng lại.

Cánh tay trắng toát đã kịp vươn ra, bám chặt lấy bờ miệng vực. Toàn thân hình San treo lủng lẳng. Ngoài đôi tay níu giữ, không có gì để tựa vào. Sức nặng thân thể khiến lớp đất xốp trong lòng tay bắt đầu tuột đi. Các ngón tay co quắp lỏng ra, tuột xuống dần dần. Máu bật ra ở các đầu ngón vì bị cắt bởi miếng gạch sắc lẹm. Cảm giác đau đớn bị nỗi kinh hoàng phủ mờ. Mắt San trợn trừng, gần như lòi hẳn ra khỏi hốc mắt. *Sẽ không có sức mạnh thần thánh nào cứu vớt ta cả. Cũng không có một người nào biết đến tình thế nguy khốn của ta để giúp đỡ vào giờ phút này. Đó là lí do mà ta không bao giờ itn vào lòng tốt kẻ khác. Tất cả chỉ là trò lừa mị trên những trang sách giả dối, là niềm tin ngây thơ trong các câu chuyện cổ tích vô vọng. Ta sắp tụt xuống vực và chết đi. Không ai cần thiết ta cả. Ta không có bạn bè. Đâu có ai nhớ đến ta. Danny cũng chỉ liên quan đến ta trong một ràng buộc có sẵn. Cậu ta có bao giờ dành cho ta chút nào xúc cảm. Ta đã luôn một mình, luôn nỗ lực và thành công. Chỉ có điều, rốt cuộc, nỗ lực ghê gớm nhất cũng không giúp gì được cho ta vào thời khắc quan trọng nhất nữa...* Dòng ý nghĩ lướt qua, chưa bao giờ sáng suốt đến vậy. Những ý nghĩ cuối cùng của người sắp chết bao giờ cũng rành mạch, San từng đọc ở đâu đó điều này. Nỗi sợ lại bùng lên, biến thành dòng chảy cuộn xoáy, rồi yếu dần theo đám đất tơi đang chuôi nhanh ra khỏi lòng tay San, bay lả tả.

Chếch bên kia miệng hố đen, Khiết đã hạ cánh, đứng yên. San ngược lên. Đôi

boots da mềm cao ngang bắp chân với móc khoá đồng loé tia sáng lạnh. Những lọn tóc rần mềm mại đã trở về hình dạng cũ. Lướt qua những ngọn thông trên triền núi, một luồng gió mạnh thổi tới. Đôi cánh dang rộng, bộ váy đen ánh kim và mái tóc của Da Nâu bay lồng lộng. Nhưng, cũng luồng gió ấy thổi đi nắm đất cuối cùng trong tay San.

A... a... a... Làn hơi sót lại tống bật khỏi cánh phôi, cô gái xinh đẹp rú lên.

Đột nhiên, San nhận ra mình chưa rơi. Cô vẫn đứng đưa trên miệng hố thẳm, nhưng được giữ lại bởi một bàn tay.

Khiết đã cúi xuống, bằng một tay tóm lấy tay phải của San. Thân hình cô bạn xinh đẹp bung biêng trên miệng hố, chực chờ rách toạc ra khi rất cả sức nặng dồn vào một bên cánh tay, Da Nâu đưa nốt bàn tay kia. San nhìn, thở gấp, lưỡng lự. Da Nâu lên tiếng, như một mệnh lệnh:

- Nắm lấy đi! Tớ kéo cậu lên!

San nghiến chặt răng, các múi cơ và những sợi gân ở cổ căng lên, như sắp đứt tung. Ngay khi cô ta đưa tay nắm nốt bàn tay kia của ác thần, một luồng không khí đột ngột bốc lên, cuộn xoáy trong lòng hố, hút mạnh xuống cái người đang treo lơ lửng. “Đừng... buông... tớ...!” – Cô gái xinh đẹp rú lên. Vẫn bình tĩnh, chùn chân, dồn hết sức mạnh vào cánh tay, Khiết lùi về sau, kéo bật San lên.

Cả hai nằm dài trên mí hố thẳm, thở dốc. Tiếng tim đập thình thịch. Rồi vẫn thế, cùng một lúc, cả hai chậm chậm nhòe hằn dậy, lết về vùng sáng toả ra từ các ô cửa của ngôi nhà đá xám.

Đôi cánh trên vai Khiết đã co chặt lại, biến mất sau lớp vải áo, trả lại Da Nâu dáng vẻ của một người bình thường. Da Nâu nhăn mặt, đôi chân lầy bầy đau đớn. Vừa nãy, đầu móng tay cô bạn xinh đẹp bấu quá chặt, kéo thành các vết xước hằn sâu trên da cánh tay ác thần trẻ. Từ các khe rãnh rạch trên làn da nâu sẫm, một thứ chất lỏng xanh thẫm, gần như đen, đang rỉ ra thành dòng. Mé trong cánh tay, nơi ngón cái San bấu vào, mất cả một mảng da. Lộ ra dẻ xương trắng toát. San nhìn mẩu da bám trên tay mình ở khoảng cách gần, vẩy mạnh tay, gương mặt nhăn lại không giấu vẻ ghê tởm:

- Cậu đúng là một xác chết tái sinh, Khiết ạ! Da thịt cậu mục ruỗng hết rồi, kinh quá!

- Nếu tớ không tóm lấy tay cậu, thì giờ đây cậu cũng đã là một xác chết. Nhưng là một xác chết không bao giờ có thể tái sinh! – Vẫn run lên vì đau, môi Da Nâu nhếch lên, cười nhợt nhạt.

San quay lại, đột nhiên, tóm chặt cổ áo Khiết. Trong vùng sáng hắt ra từ các ô cửa kính, đôi mắt cô bạn xinh đẹp rục lên như mắt sói:

- Im đi và nghe đây: Tớ được sống, và sẽ còn sống tiếp rất lâu, là vì số phận dành cho tớ tất cả những điều tốt đẹp nhất. Chứ không phải tớ thoát khỏi hố thẳm là nhờ lòng tốt của cậu. Vậy nên, đừng hòng mong chờ ở tớ sự biết ơn hay những gì đại loại như thế. Không bao giờ tớ tin vào thái độ tử tế của kẻ khác. Tất cả những

thứ được gọi là lòng tốt, thiện ý, mong muốn chia sẻ giúp đỡ mà người ta hằng hái phô trương thực ra chỉ là mưu mẹo hoặc trò che đậy để kẻ sử dụng chúng đạt mục đích không ngoan nào đó, không phải vậy sao?

Co quắp cánh tay trước ngực, đôi mắt viền đen ánh lên dải sáng xanh biếc, đáp trả cái nhìn vô cảm lạnh lẽo của San. Da Nâu thì thầm:

- Đầu óc cậu tầm tối hơn cả địa ngục! Không tin vào lòng lương thiện, cậu có lí do gì để hiện diện trong cuộc đời này? Cậu được là người, mà suy nghĩ còn tồi tệ hơn cả quỷ dữ! Nhưng thôi, dù cậu có nghĩ gì, có làm gì, thì tớ vẫn sẽ đưa tay cứu cậu, không để cậu rơi xuống hố thẳm. Sự thật là vậy đấy, San ạ!

- Sao lại thế? – Cô bạn xinh đẹp bàng hoàng.

- Vì cậu sẽ có một kết thúc ghê rợn nhất. Và người gây ra kết thúc ấy cho cậu, không ai khác, ngoài cậu. Hãy nhớ điều tớ nói!

San nín thinh, nhìn trừng trừng vào bóng tối mịt mù đang nở phồng lên trong cuộc giao tranh câm nín với vệt sáng phía sau lưng Da Nâu.

Hai cô gái không nói gì nữa vì cánh cửa lớn dẫn ra vườn đã bật mở. Luồng ánh điện rực rỡ từ sảnh lớn dội thẳng vào bóng tối hư ảo. Một cậu bạn bước ra ngoài đứng trên bậc tam cấp, cất tiếng gọi vui vẻ khi đã nhìn thấy loáng thoáng Da Nâu và San:

- Vào nhà mau đi hai nàng ơi. Đang vui lắm nhé. Danny chỉ chờ San để nhảy cùng!

Theo những đường gờ nổi lên lờ mờ của mảnh ván ghép sàn, Bình Nguyên lần sang phía con tàu nghiêng lệch. Lối dẫn lên cầu thang đi xuống boong dưới chắt chắt ở đâu đấy mé trái hoặc cuối đuôi tàu. Chốc chốc, cô gái nhỏ lại đổ chúi về phía trước, vướng vào những sợi thừng chảo mủn mục, đập mặt vào tấm vải buồm bờ nát chỉ cần ai đó chạm vào tức khắc tan thành bụi, hoặc hụt chân xuống vài lỗ thủng trên ván ruỗng gây nên các âm thanh lạo rạo khô khốc. Nguyên thoát ra khỏi chúng, không thấy bận tâm. Máy trở ngại này quá nhỏ nhặt, chẳng đáng gì so với trải nghiệm đau đớn vừa qua của cô. Lau sạch vệt nước chảy xuống cổ, cô gái nhỏ hít một hơi dài, hơi gập người, loạng choạng bước tiếp.

Làn sương trắng sữa mờ đục bằng lăng trên mặt biển bỗng như được thắp sáng từ bên trong. Thực ra, nguồn sáng từ trên cao, sáng dần, chiếu rõ cảnh vật trên boong tàu. Mặt trăng màu xanh vert, như một vật thể to lớn và kì dị hiện trên nền trời từ lúc nào đó.

Thứ ánh sáng xanh lạnh này Nguyên từng gặp ở đâu đó, quen thuộc. Theo một cơ chế bí mật của ký ức, những mảnh vụn rời rạc thuộc về các thời điểm xa cách bỗng ráp nối vào nhau chóng vánh, dễ dàng.

Trong những đêm bé thơ cô đọc khi không còn mẹ, luồng ánh sáng luôn qua

cửa sổ vỡ về cô gái nhỏ chìm vào giấc ngủ sâu luôn có màu xanh lạ lùng này.

Đêm có trăng, ở khu nội trú trường trung học quốc tế, xuyên qua các tấm tranh kính màu trên tường cầu thang khi Nguyên đi qua, ánh sáng cũng luôn ngả xanh vert.

Thông điệp đơn giản: Ánh trăng là tiếng gọi thầm lặng.

Mẹ đang ở đâu đây, rất gần.

Mẹ đang chờ ta đến.

Ý nghĩ còn lên trong Nguyên, chưa bao giờ mạnh và rõ đến thế.

Bất kể nguy cơ có thể đổ thẳng vào hàng rào gỗ mục bên mé trái mà rơi lại xuống biển chết, cô gái nhỏ vẫn lao theo ván sàn dốc nghiêng, chạy dọc mép boong tàu. Tuy nhiên, căng mắt tìm, Nguyên vẫn không thấy cầu thang nào cả. Bỗng, một lần nữa, cô nhận ra một thứ quen thuộc: Tấm bảng đồng nhỏ và các chấn song sắt han rỉ. Hình ảnh giống hệt cánh cửa thang máy cô từng được mẹ cho xem trong quyển sách tranh duy nhất, kể về một toà lâu đài huyền bí, ngày thơ bé. Đó cũng chính là cánh cửa mà buổi đầu tiên đặt chân vào khu nội trú, cô đã bàng hoàng đứng sững trước nó. Và giờ đây, cửa thang ấy lại xuất hiện, nhưng ở một vị trí khác thường: nằm cùng mặt phẳng với mặt sàn tàu.

Mất một lúc xoay sở với những bánh xe và chấn song rỉ sắt đóng cứng, Nguyên cũng mở được cửa sắt kéo, đẩy nốt tấm kim loại chấn kín phía trong sang một bên. Tiếng cọ xát chói tai, tiếng loảng xoảng va đập lại trở nên dễ chịu vì phá vỡ bầu không khí nặng nề. Nguyên bám theo chấn song, lần dò bàn chân trần trên các bậc thang, bước xuống.

Hoàn toàn trái ngược với hình ảnh mục ruỗng phía trên boong, nơi đây, mọi thứ đều ngăn nắp. Và lạ lùng hơn hết, tất cả đều không hề lạ lẫm với cô gái nhỏ.

Nguyên đang hiện diện giữa những căn phòng nối tiếp. Ánh sáng xanh nhạt, làn nước biển cùng màn sương trắng đục bên ngoài lớp kính ô cửa sổ đủ rọi sáng không gian bên trong. Đầu tiên là căn phòng với bộ bàn ghế xinh xắn, những quyển truyện tranh bìa màu lật mở, bộ quần áo bé bỏng với cái quần jeans và chiếc áo in hình tuần lộc gấp vuông vức đặt ở góc giường. Không gian của tuổi ấu thơ đẹp đẽ và êm dịu như một giấc mơ... Đi xuyên qua nó, Nguyên bước tiếp vào căn phòng rất dài. Chính xác hơn, căn phòng tái hiện con đường bám theo triền núi mờ sương. Con đường mà cô gái nhỏ đã đi qua suốt những năm tiểu học hay lớn hơn một chút, luôn chỉ một mình, lủi thủi đơn độc, không bạn bè... Ở căn phòng liền ngay đó, rộng thênh thang, đột nhiên là khung cảnh của trường trung học quốc tế, với lối đi có mái che, vài thân cây cổ thụ trong sân thể thao, hành lang lớp học, và cả căn phòng của ba cô gái với tất cả đồ đạc tiện nghi như nó vẫn từng... Một cách vô thức, Nguyên bước đến, khẽ chạm vào thành giường tầng. Nhưng tay cô chỉ chạm vào hư không. Trong chớp mắt, những hình ảnh đẹp đẽ của quá khứ vừa rõ ràng trước mắt bỗng tròng trành, rung lên càng lúc càng mạnh, rồi biến tan.

Sống lại lần nữa những năm tháng đã qua của mình là một cảm giác kì lạ, như

đi lạc vào một cánh rừng. Dù muốn hay không, một khi có cơ hội đi qua cánh rừng ấy, người ta sẽ nhận ra những điều quan trọng nhất mình đã có, và đã mất trong đời... Nguyên vẫn đứng cạnh chiếc cầu thang sắt trong căn phòng trần thấp chiếm trọn cả một tầng tàu, thở nhè nhẹ. Chuỗi hình ảnh hư ảo rút đi, bỏ lại sàn gỗ trống rỗng. Bỗng, một trong các luồng sáng chiếu qua ô kính ngăn cách với mặt nước chuyển động nhẹ. Từ trong bầu không khí mờ đục ấy, hiện dần lên một thân hình đàn bà mảnh khảnh. Thêm một thân hình đàn ông nữa, cao gầy. Rồi các bóng hình nối tiếp, đứng kín một bức vách. Họ đứng im, trong kiểu quần áo trang trọng đã lỗi mốt từ lâu, hướng ánh nhìn sâu thẳm về phía cô gái nhỏ.

Những gương mặt đến từ quá khứ.

Những gương mặt đủ mọi sắc thái được vẽ trên các bức tranh sơn dầu hoen mờ ở toà nhà cổ xưa của khu nội trú.

Nhưng, Bình Nguyên chỉ nhìn về một người duy nhất, run bắn lên:

- Mẹ!

Giọng nói thân thuộc như bay qua không gian mênh mang:

- Cuối cùng thì con đã đến!

KÌ 14: CHÔN SÓNG

Âm nhạc sôi động. Tiếng vỗ tay, hò reo. Những vị khách mời trẻ tuổi của trang trại đã xám thức xuyên đêm, không hề biết đến buồn ngủ hay mệt mỏi. Sức nóng của bầu không khí lên đến đỉnh điểm khi mọi người trong phòng lớn quây tụ thành vòng tròn, ngày dưới chùm đèn pha lê rực rỡ. Mọi ánh mắt đổ dồn vào cuộc tranh đua giữa hai chàng trai của lớp 11A3 đang trở hết tài nghệ trong một điệu nhày đường phố đầy ngẫu hứng. Lúc bắt đầu màn phô diễn kĩ thuật căng thẳng nhất khiến mọi người nín thở, Danny lảng lạng bước về phía sau. Rồi cũng lẳng lẽ như thế, cậu bước lên cầu thang, tức khắc biến mất trên lối đi mờ xám của tầng hai.

Cánh cửa không khoá mở ra êm mượt khi Danny chạm tay vào. Cánh rừng trên tường từ lúc nào biến mất, thay vào đó là mảng thẫm xanh duy nhất, với các vân sóng mờ nhạt. Vải rèm trắng trên cửa sổ im lìm, hơi kéo về một bên. Qua lớp cửa kính, vài đỉnh thông như nét mực sẫm đen vẽ trên nền trời của đêm về sáng. Một con cú đậu trên nhánh lá gần cửa sổ, hướng cái nhìn bất động vào căn phòng vừa bật sáng. Sàn nhà trắng mờ phản chiếu bước chân Danny do dự. Cậu đứng im gần chiếc giường, nghe ngóng. Không ai cả. Chỉ có mùi cỏ nhẹ thanh khiết phảng phất, như cô gái nhỏ sống trong căn phòng này vừa ra ngoài vài phút, sẽ quay về nhanh thôi. Ý nghĩ lúc này Nguyên đang gặp nguy hiểm, thậm chí có thể không còn sống nữa khiến tim Danny nhói đau. Trong một phản ứng đột ngột, cậu ôm đầu quay phắt, lao thẳng ra phía cửa như kẻ bỏ chạy. Nhưng một bàn tay vô hình tóm chặt lưng áo, kéo cậu quay trở lại, đẩy cậu loạng choạng bước đi.

Trong tủ âm tường, chiếc valise nằm nguyên chỗ cũ. Đầu khoá keo lạnh buốt. Danny kéo nhanh, không suy nghĩ. Chiếc hộp dài mảnh được nhấc ra, đặt trên nắp valise. Nắp gỗ sập hé mở suýt trượt khỏi chiếc valise khi người mở hộp giật thót lên, đẩy mạnh tay. Danny giật mình, không hẳn vì tiếng vỗ cánh buông ra tiếng kêu âm u thốt nhiên của con cú bên ngoài cửa sổ, mà vì hơi thở lạnh kè sát bên cổ. Buông cả hai tay khỏi chiếc hộp đựng chuối hạt, cậu xoay hẳn người. San đứng sát sau lưng, con ngươi trong mắt nở rộng. Hơi thất vọng vì chiếc hộp vẫn khép chặt, tia sáng rực trong đôi mắt cô ta dịu xuống. Như mọi khi, San giành thế chủ động khi lên tiếng trước:

- Cuối cùng thì Danny đã có đủ can đảm để làm điều Danny muốn!
- Lẽ ra, bạn đừng đi theo tôi như thế này!
- Chúng ta luôn ở bên nhau, vào những thời khắc quan trọng nhất! – San thì thầm, đưa tay chạm nhẹ lên gò má lạnh toát căng thẳng của chàng trai, dịu dàng đề nghị - Danny mở nắp hộp ra đi!

Chàng trai lùi ra sau, nghiêng đầu để thoát khỏi bàn tay mềm mại của cô bạn xinh đẹp, khẽ khàng:

- Đừng nói vậy!

- Tại sao San không thể nói sự thật mà tất cả đều sẽ phải biết! – San bước tới, đặt cả hai bàn tay lên đôi vai Danny – Chúng ta sinh ra để dành cho nhau. Những gì Danny mong muốn, cũng là điều San mong muốn. Và ngược lại. Tại sao cứ cố ý lảng tránh những gì số phận đã định?

- Không, làm ơn! – Chàng trai muốn lùi thêm nữa, nhưng lưng cậu đã đụng vào thanh gỗ cứng của tủ âm tường. Nhìn thẳng mắt San, cậu nói khẽ - Điều San vừa nói có thể là sự thật. Nhưng còn các sự thật khác không thể lảng tránh.

- Sự thật khác? – Đôi mắt San thăm lại, dấu hiệu của cơn giận sẵn sàng bùng nổ. Cô thở nhẹ, nói tiếp, nhấn rõ từng từ - Cả San và Danny đều biết rõ, giữa chúng ta chỉ có một sự thật, là chúng ta sẽ cùng nhau hành động. Cũng như thế giới này chỉ có một chuỗi hạt Azoth mà thôi!

Danny im lặng. Bàn tay trên vai truyền vào cậu luồng hơi lạnh không chế. Các khối cơ tê cứng dù máu vẫn chảy cuồng loạn dưới da. Cậu rất muốn cử động, thoát ra khỏi sự khống chế mềm mại của cô bạn xinh đẹp mà không thể.

Bước thêm nửa bước, San gần Danny đến mức hơi thở phảng phất mùi hương ngọt lạnh của những bông hoa đỗ quyên phả vào mặt cậu. Mí mắt khép hờ, hàng lông mi cong nhẹ kiêu diễm chớp chớp không làm dịu đi tia nhìn sắc nhọn tính toán. Đôi môi đỏ thắm hé mở, để lộ những chiếc răng trắng ẩm ướt. Và mái tóc xoắn dài vai bỗng chuyển động, rập rờn như đám rong biển, từng lọn trườn sang vai chàng trai, cuốn lấy thật êm dịu. Hai tay San ghì giữ hàm Danny, không cho lảng tránh, buộc cậu phải nhìn thẳng vào gương mặt mê hoặc của mình. Rướn lên trên các đầu ngón chân, thân thể San thành linh áp chặt vào Danny, với tất cả sức nóng kì dị. Như trong giấc mơ, cánh tay buông thõng của chàng trai đưa lên, vòng quanh eo lưng thon nhỏ. Dưới làn vải ánh kim mềm lạnh và trơn mượt như lớp da loài bò sát, khuôn ngực tròn đầy tựa sát vào chàng trai, êm ái và khơi gợi. Chỉ có điều, nếu trong lồng ngực Danny dội lên nhịp đập cuồng điên thì bên kia gần như trống rỗng, tĩnh tảo. Nhưng, San không để cho chàng trai kịp nghĩ ngợi gì khi cô vòng cả hai cánh tay quanh cổ cậu, nhẹ nhàng kéo về phía chiếc giường trắng toát. Một sợi dây áo bong khỏi vai San, rơi xuống, khoảng ngực với khớp xương quai xanh mờ nhạt hiện rõ dưới ánh đèn lạnh lẽo. Mắt Danny mở trừng trừng vô cảm trong chuyển động dẫn dụ. Đôi môi đỏ thắm lướt nhẹ qua gờ xương hàm cứng rắn, gần chạm vào môi chàng trai khi cả hai cùng thở mạnh, ngã xuống tấm nệm lún xóp. Hương thơm tinh khiết của những luống cỏ vô hình ẩn náu trong các nếp vải nệm bỗng ùa dậy, vây quanh Danny. Chúng như cất lên tiếng hét câm lặng, cuồng loạn lay động đôi mắt đang dần khép lại. Bất giác, Danny tỉnh thức, sững sờ nhìn quanh. Trong một phản ứng mạnh vượt ngoài kiểm soát, cậu giằng tung khỏi sự bủa vây của những lọn tóc, đẩy bắn cái người đang quấn tay quanh mình. Cô gái xinh đẹp lăn lóc, ngã thẳng xuống mặt sàn gỗ. Nhưng cô ta tức khắc ngồi nhồm dậy. Trong mái tóc rối tung rũ trước vầng trán tham vọng, đôi mắt to lớn rục lên các tia lửa giận dữ như

muốn thiêu cháy Danny.

Chàng trai đã đứng lên. Không nhìn San, cậu nói nhanh:

- Kéo lại dây áo lên đi! Không cần mắt công bày trò đến thế đâu. Tôi biết San muốn gì. Chuối hạt sẽ là của San!

Bước đến tủ âm tường, Danny cầm chiếc hộp gỗ dài, đặt vào tay cô bạn xinh đẹp vẫn ngồi im như một bức tượng oán hận. Bao nhiêu mưu mẹo, bao nhiêu tính toán, bao nhiêu công sức chờ đợi, thế mà chỉ một tích tắc, cậu bỗng thấy việc rời bỏ chuối hạt theo đuổi bấy lâu sao quá dễ dàng. San phân vân giữa ước muốn được chạm tay vào từng hạt Azoth với nỗi lo sợ lời nguyền dành cho những kẻ xâm phạm có thể lại phát tác. Đọc được ý nghĩ của cô bạn, Danny lạnh lùng trấn an:

- Cứ mở ra mà xem, đừng sợ! Không ai phải nhận cái chết tàn khốc nữa đâu, ít ra vào lúc này. Vì người được giao sứ mệnh canh giữ và bảo vệ chuối hạt đang gặp nguy hiểm nhất rồi.

- Bình Nguyên đã chết rồi sao? – San hỏi thẳng.

- San mong vậy ư? – Giọng Danny rung lên như bị cào xước.

- Cô ta chết cũng được, nhưng trước tiên phải tìm thấy hạt Azoth quan trọng nhất để hoàn thiện chuối hạt này! – San nắm chặt hơn chiếc hộp, đầy vững tin – Chuối hạt thuộc về chúng ta, sức mạnh và quyền lực lớn nhất. Có nó, chúng ta sẽ ở trên đỉnh thế giới. Số phận đã định sẵn như vậy, từ khi Danny và San còn chưa ra đời. Vì thế, chúng ta hãy cùng đợi Nguyên mang hạt Azoth cuối cùng về đây!

Danny nói lỏng cổ áo. Không khí căn phòng lúc này đã bắt đầu nóng ngộp. Cậu nói bằng giọng không thể lạnh nhạt hơn:

- Hãy giữ lấy chuối hạt và tự tìm hạt Azoth cuối cùng đi! Và đừng có dùng từ “chúng ta” thêm lần nào nữa! Tôi không muốn quyền lực. Tôi sẽ không đuổi theo những gì người khác thèm khát!

- Từ chối chuối hạt? – Cô gái xinh đẹp cười khẩy – Nói đi, Danny muốn gì?

- Tôi sẽ đi tìm Bình Nguyên, để mang cô ấy về. Lúc này, tôi đã hiểu, điều tôi cần nhất là cô gái ấy. Với tôi, cô ấy quan trọng hơn hết thảy mọi thứ trên đời!

- Haa... haaa... haaaaa... - Tràng cười rú lên bất thần, chói tai, đầy nhạo báng và căm thù – *Có phải Danny đang nói về tình yêu không?*

Không trả lời, cậu rời khỏi căn phòng trắng, theo lối tắt xuống tầng dưới, ra thẳng sân sau của toà nhà đá xám, nơi chiếc mô tô xám bạc thân thiết – món quà sinh nhật 17 tuổi của bà nội tặng – lúc nào cũng trong tình trạng sẵn sàng.

Còn lại một mình, San chậm rãi bật mở nắp hộp.

Trên nền trời hung đen đã nhuộm màu, những hạt Azoth nhỏ bé lăn nhẹ. Một cái chạm tay, chúng bỗng rùng rùng chuyển động theo chiều hướng co cụm thành khối xám bạc duy nhất. Một cái chạm khác, chúng lại tản mát thành hàng trăm hạt nhỏ li ti ánh lên sắc xanh. Và cuối cùng, sau các biến hình kì ảo ấy, chúng lại trở về nguyên dạng của chuối hạt liền lạc, với một khoảng hở dành cho hạt Azoth còn thiếu. Ngón tay San vuốt nhẹ từng hạt, khoan khoái cảm nhận hơi lạnh cùng cảm giác trơn

mượt không thể nắm bắt chỉ có ở thủy ngân, ở vàng thể lỏng mà các nhà giả kim trung cổ say mê, hay chính xác hơn, ở thứ màu xanh cô đọng lại của những cơ thể tràn đầy sức lực nhưng bị đánh cắp linh hồn khi còn đang sống. Bao nhiêu sức mạnh, bao nhiêu nỗi đau đớn, bao nhiêu tài sản quý giá, bao nhiêu trí thông minh và hiểu biết tinh túy nhất được chất lọc, cất giấu nơi đây.

Hết thầy sẽ thuộc về ta, nhập vào trong ta không thể tách rời. Chẳng lâu nữa!
– San lẩm bẩm một mình.

Từ nhánh thông như vẽ bằng mực đen, một vệt sáng xanh lao thẳng vào cửa sổ. Đập phải lớp kính, con cú đêm bị dội lại, cất lên tiếng kêu âm u. San đứng dậy, mở tung cửa sổ, khoan khoái hít thở làn không khí thơm lạnh man rợ, nói rõ thành lời:

- Dù có biến hình thành loài thú gì để rình rập, thì mi cũng không thể xen vào chuyện này được đâu, Khiết ạ!

Nét mặt căng thẳng của những linh hồn trôi dạt trên biển bồng diu xuống với vụ cười trừu mến khi Bình Nguyên lau khô nước mắt, hướng về họ ánh nhìn trong trẻo và cũng mỉm cười. Vụ cười chỉ có giữa những con người biết nhau từ xa xưa, nhưng chưa bao giờ gặp mặt.

- Mẹ biết tất cả những gì con đã làm được, Nguyên ạ. Con đã sống tiếp phần đời mẹ đã bỏ lỡ, nhưng con còn làm tốt hơn! – Người đàn bà đưa bàn tay xanh mờ về phía trước, khao khát chạm vào con gái thân yêu. Rồi bà vội vã rút tay lại ngay bởi chỉ cần vượt qua ranh giới vô hình, được tạo nên bởi luồng ánh sáng xanh vert vạch trên sàn gỗ, phút giây gặp gỡ kì diệu này sẽ tức khắc biến tan.

- Mẹ đã luôn ở bên con, con biết hết... - Cô gái nhỏ thì thào – Có những lúc con sợ hãi ghê lắm. con nghĩ mẹ bỏ mặc con, để con ở lại trong thế giới trống trải. Nhưng rồi con dần dần hiểu ra, cô độc cũng là một nấc thử thách trong rất nhiều thử thách con phải gặp trong đời. Và khi gắng sức vượt ra ngoài nỗi sợ hãi để bước đi, con nhận ra mẹ luôn ở gần bên, mách bảo con bằng các dấu hiệu chỉ dẫn...

- Con không giận mẹ chứ, Bình Nguyên? – Giọng bà mẹ run lên như gió thoảng – Hàng trăm lần, khi nhìn con khóc trong mơ mà không thể chạm vào con, mẹ chỉ muốn hỏi con điều ấy. Tha thứ cho mẹ, bởi suốt thời gian được hiện diện trong thế giới thực, mẹ đã là một người chạy trốn. Cái chết là ngưỡng cửa cuối cùng. Vì chạy trốn vào ngưỡng cửa ấy, mẹ không thể ở bên con lúc con cần mẹ nhất...

- Mẹ làm thế, vì mẹ được giao sứ mệnh bảo vệ chuỗi hạt quyền lực, không để chuỗi hạt rơi vào tay thế lực bóng tối – Cô gái nhỏ máy móc nhắc lại điều nhập tâm từ lâu. Giọng nói đều đều của cô còn hơn mọi lời trách móc, khiến người mẹ xanh xao gập đôi người lại vì đau đớn.

Người đàn ông đứng cạnh mẹ Bình Nguyên bỗng bước lên phía trước. Mái tóc rũ xuống vai cùng giọng nói của ông ấy khiến cô gái nhỏ lạnh sống lưng. Một hình ảnh khác của Danny, nhiều tuổi hơn và buồn bã hơn. Ông ta nhìn cô gái nhỏ, trầm ngâm:

- Đừng hờn trách mẹ con, Nguyên! Nếu mẹ không chọn cách đào thoát bằng cái chết để đánh lạc hướng bọn người săn đuổi, thì những đứa trẻ như con cũng sẽ phải chịu chung tai họa mà thế lực bóng đêm mang đến. Mẹ con, và ta, và nhiều người nữa đã phải trốn chạy. Chúng ta gửi lại chuỗi hạt để con giữ, còn mặt chuỗi hạt thì chúng ta mang theo. Chỉ có cách đó để giữ cho thế giới này không bị phá hủy...

- Tại sao là con, mà không là người khác? – Nguyên nhìn mẹ, rồi nhìn người đàn ông giống Danny lạ lùng – Con là một đứa trẻ yếu ớt và cô độc mà...

- Một số thứ quan trọng nhất của thế giới này chỉ có thể được bảo vệ và gìn giữ không phải bằng sức mạnh hay quyền lực, mà bằng tâm hồn trong trắng, xúc cảm thuần khiết và sự vững tin. Con có hết thảy những điều đó, Bình Nguyên ạ.

- Ông là ba của Danny? – Phỗi Nguyên thất lại.

- Phải. Và là người yêu đầu tiên của mẹ con. Vì sợ hãi và hoảng hốt, khi rời khỏi trường trung học để thoát khỏi cuộc thẩm sát, chúng ta đã chỉ biết trốn chạy và lạc mất nhau. Mỗi người có một gia đình khác, sinh ra những đứa con. Nhưng dù ở đâu, chúng ta vẫn bị săn đuổi. Chúng ta phải chấp nhận lựa chọn tàn khốc. Gặp nhau nơi đây quả là chút an ủi cuối cùng. Nhưng, thật buồn bã khi luôn mang theo niềm tiếc nuối. Giá như can đảm hơn, chúng ta đã có được điều đẹp đẽ nhất của cuộc sống, khi còn đang sống!

Linh hồn người mẹ tiếp lời:

- Hẳn con biết, tên Việt của Danny cũng là Nguyên. Chúng ta chọn cho các con cái tên ấy. Bởi Nguyên là một giao hẹn, về sự hợp nhất, toàn vẹn, và hoàn thiện.

- Là *căn nguyên*, là *cùng đích* của muôn loài – Cô gái nhỏ mấp máy môi – Là *Một*, là... *Azoth*...

Bên kia đường biên ánh sáng, những linh hồn nở nụ cười nhẹ nhàng.

Thông điệp tối thượng đã được truyền gửi.

Qua lớp kính thành tàu, làn nước xanh vert đang ửng sáng. Bình minh vươn dài đôi cánh, chạm đến cả vùng biển chết. Những linh hồn trôi dạt rùn lại, trở nên trong suốt, bắt đầu từ đôi chân. Thoáng chốc, họ đã như những bóng ma thực thụ, lơ lửng và cuống quýt bởi chẳng ngờ thời gian eo hẹp đến thế.

- Mẹ, mẹ ơi! – Cô gái nhỏ hét lên tiếng gọi xé lòng.

Đổ ập về phía trước, tiến đến gần sát lẫn ranh, linh hồn người mẹ hồi hả nói những lời cuối, rung rẩy nghẹn ngào:

- Nhận lấy hạt Azoth này và hãy suy nghĩ về ý nghĩa đích thực của sự “hoàn thiện”, Nguyên nhé. Tự con phải tìm ra. Không ai mách bảo cho con được. Lắng nghe trái tim mình, con gái bé bỏng của mẹ. Hãy lắng nghe trái tim mình...

Cha của Danny giữ lại người mẹ trước khi và băng qua vạch sáng ngăn cách lúc này đã chói loá, đỏ rực lên như lưỡi kiếm bén ngọt nhuộm máu. Bay qua không gian dài hút của chuỗi căn phòng kín ứ, đốm sáng xanh biếc đậu lại trong lòng tay Bình Nguyên. Nhẹ tênh. Mềm mại. Tản mát. Sóng sánh. Hội tụ. Và định hình. Hạt Azoth cuối cùng.

Có phải Danny đang nói về tình yêu không?

Trên chiếc xe mô tô xám bạc chạy bay trên lối mòn viền theo triền núi, câu hỏi bám theo dai dẳng, âm oang.

Băng qua những đoạn quanh khúc khuỷu, chàng trai cho xe chạy nhanh hơn khi xuống đến con đường trải nhựa êm mượt viền theo bờ biển. Dù ở phía chân trời, mặt nước như bắt đầu dát bạc thì sát bờ, những mỏm đá đen vẫn chìm trong giấc ngủ tím thẫm. Tiếng gió ù lên, át cả tiếng sóng vỗ đều đều. Vài hạt nước rơi vào bàn tay cầm lái để trần, va đập vào lớp kính chắn của chiếc mũ bảo hiểm khiến tầm nhìn nhoè đi. Những sợi mưa bắt đầu giăng mắc, bủa vây như một tấm lưới mềm mỏng. Nhưng Danny vẫn lao về phía trước, chỉ bận tâm với câu hỏi lạ thường lúc này đã không còn âm hưởng giọng nói San nữa, mà đã trở thành câu hỏi của chính cậu, dành cho cậu.

Từ ngày chỉ là một đứa trẻ cho đến khi nhận biết một sức mạnh mình có thể sở hữu, cậu đã không ngừng suy nghĩ về các bí mật bên trong bản thân. Sự can đảm và lòng kiêu hãnh tuyệt đối. Khả năng đoán định sắc bén những sự kiện còn chưa lộ diện. Óc phân tích để chạm đến sự thật phía sau các viễn ảnh hào nhoáng. Sự vững tin và cương quyết để không bao giờ hành động sai lầm. Những điều ấy đủ tạo nên giá trị của một chàng trai, cậu đã luôn tin là vậy, cho đến ngày cô gái nhỏ đột nhiên xuất hiện trong khu nội trú.

Một sinh vật yếu ớt, nhỏ nhắn, gần như không thể tự vệ trước sự tấn công dù đơn giản nhất. Một sinh vật không hề có lấy một ưu thế mà những cô gái khác luôn tràn đầy: sắc đẹp, sự hoạt bát, óc khôi hài, vẻ phù phiếm đáng yêu, nét duyên dáng khiến các chàng trai phải nín thở, lòng hiếu thắng giành lấy những thứ ưa thích. Nhưng, lạ lùng thay, hình ảnh của con người bé bỏng ấy in hằn vào cậu từ cái nhìn đầu tiên, như được khắc thẳng lên võng mạc bằng mũi dao nhọn. Mỗi khi biết cô gái nhỏ đang hiện diện đâu đó trong cùng không gian với mình, cậu không thể ngăn được ý nghĩ phải nhìn thấy cô ấy, dù một chút thôi. Và lần đầu tiên, khi cô ấy bất ngờ ngược nhìn cậu bằng đôi mắt trong veo, trạng thái cân bằng và niềm vững tin rằng ta luôn là người độc lập, không cần thiết mối liên hệ cảm xúc với bất kỳ ai đã bị phá vỡ.

Đó có phải là tình yêu không?

Những đợt gió thốc tháo vẫn dội vào sườn núi, như muốn cuốn bay chàng trai

và cỗ động cơ đang lao trên con đường viền theo vịnh biển. Nhưng các ý nghĩ sâu thẳm và lạ lẫm vẫn không thể dứt đi khỏi Danny.

Tình yêu đến theo cách thật lạ lùng. Nó chẳng bao giờ đến cùng với các bận rộn tính toán. Tình yêu đến, hay thật ra nó đã ở sẵn trong cậu, thức dậy vào lúc cậu không ngờ nhất? Kí ức về nụ hôn thuần khiết, về hơi ấm của sự tiếp xúc gần gũi với cô gái đeo chiếc kính hổ phách khiến một lần nữa trái tim Danny nhói lên. Chỉ khi Bình Nguyên xuất hiện, cậu mới nhận ra bên trong chính mình còn có một con người khác. Rất khác. Dịu dàng. Sẵn lòng che chở. Lúc nào cũng lo lắng cho an nguy của cô gái bé bỏng xa cách. Và vượt lên trên tất cả mọi cảm thức, Danny biết, cậu cần cô gái ấy biết bao.

Hồ như có một hạt nước mưa xuyên qua lớp kính chắn gió, đọng trên khoé mắt khi cậu nghĩ giờ đây, rất có thể người mà cậu thương yêu đã không còn nữa. Lẽ ra cậu ngăn Bình Nguyên lại khi cô ấy sắp sửa cấn vào quả táo độc. Lẽ ra cậu phải lao theo, khi cơn lốc xoáy cuốn cô gái nhỏ xuống đường hầm bất tận. Nhưng cậu đã không làm gì hết. Lòng ham muốn sở hữu chuỗi hạt thần thánh giam cầm cậu. Chiến thần kiêu hãnh trong cậu đã bị đánh bại bởi ác thần tối tăm. *Bình Nguyên đã chết... đã chết... đã chết...* Ý nghĩ ghê rợn như một mầm xanh mọc lên trong phổi Danny, lớn vùn vụt, biến thành một đám lá rậm rạp ngạt thở, khiến lồng ngực cậu như muốn vỡ tung. Trong tình yêu, không có chỗ cho từ “nếu”. Nguyênỗi nuối tiếc muộn màng luôn vô ích, bởi lúc được quyền lựa chọn, cậu đã không chọn điều quan trọng nhất – người mà mình thương yêu.

Xe vẫn lao về phía trước, xé đôi làn mưa càng lúc càng dày đặc. Qua làn nước nhạt nhoà, Danny chợt nhận ra cậu đang đổ dốc. Biển lại hình linh hiện ra trước mặt. Những hạt Azoth nhỏ lóng lánh trên nền nhung đen cậu nhìn thấy ban nãy có lẽ ẩn giấu trong nó một chỉ dẫn sáng rõ: chỉ có thể tìm cô gái mất tích ở nơi nào có biển. Bởi ý nghĩ đầu tiên, dễ hiểu nhất, Azoth là thủy ngân, một thứ kim loại duy nhất tồn tại thể lỏng, cuốn hút các nhà giả kim xưa kia bởi những thuộc tính bí mật của nó, và nguy hiểm. Biển cũng sở hữu tất cả những điểm tương đồng ấy.

Màn mưa xám, nhưng ánh bình minh ma mị nhuộm thắm mặt biển, biến làn nước thành thứ nước quả dầm đỏ sẫm. Cảm giác đau đớn bỗng dịu lại. Bình Nguyên đang ở đâu đây, rất gần. Linh cảm rõ ràng đến mức không chút ngại ngùng, chàng trai trẻ bóp tay côn, rồ ga. Khi cậu nhả tay côn, trong chớp mắt, chiếc mô tô lao vút lên không trung, vẽ thành một vòng cung để rơi thẳng xuống nước. Từ trên cao, mắt cậu ghi nhận một vệt lô xô những mòm đá đen trên bờ cát. Có một đốm đen tách biệt. Không phải đá tảng. Người trong trang phục đen dầm chân trong nước, ngược mặt nhìn lên. Quản gia của trang trại đá xám – bà giám thị của khu nội trú. Bánh xe chỉ còn cách mặt biển chưa đầy gang tay, bóng đen nhấc mình lên khỏi mặt nước, lao thốc tới. Hai cánh tay lêu khêu tóm chặt cổ áo Danny, giằng cậu ra khỏi tay lái, nhẹ nhàng như nhấc lên một sinh vật nhỏ nhoi.

Chiếc mô tô rơi thẳng xuống lòng biển. Cột nước tung toé. Nhưng Danny

không thể nhìn thấy chiếc xe xám bạc thêm lần nào nữa. Vẫn giữ cậu trong đôi tay xương xẩu lạnh giá, người áo đen bay vút vào làn mưa, ngược chiều gió, thẳng hướng núi, quay trở về trang trại đá xám.

Danny...

Tiếng gọi mơ hồ bị mưa làm méo đi, nhưng Danny không thể nhầm lẫn. Giọng nói thân thuộc của Nguyên. Cậu xoay hẳn đầu nhìn lại. Cánh tay người áo đen như gọng kìm sắt, siết chặt. Hơi thở trong phổi Danny yếu dần, cho đến khi cậu không thể tiếp nhận gì khác ngoài một vài hình ảnh mờ nhạt lướt qua mí mắt đang dần khép.

Cơn mưa vẫn đột ngột.

Không khí trong suốt như thủy tinh vừa thổi.

Ngôi nhà đá xám nhìn từ trên cao tựa món đồ chơi lọt thỏm giữa khu vườn và các bụi đỗ quyên nối tiếp triền miên. Những đốm hoa bung nở ban mai như những đốm lửa chói rực. Người áo đen giảm tốc độ, hạ xuống thấp dần. Giờ thì Danny biết rõ ông ta sắp sửa làm gì. Hồ thẳm đen hút giữa vườn nở to ẩm ướt. Một cuống họng chờ con mồi mới.

Những gì xảy ra tiếp đó nhanh hơn ý nghĩ, không thể kháng cự. Các ngón tay xương xẩu buông khỏi cổ Danny. Cú rơi kinh hoàng. Nhưng kinh hoàng hơn nữa, là những tảng đất rơi theo, nện mạnh xuống lưng cậu.

Các đốt sống lưng Danny như đứt lìa, từng phần rời rạc.

Từng tảng đất thành thạch đuôi theo bóng người đang bị hút sâu vào lòng hố đen.

Mình bị chôn sống!

Mình không bao giờ sửa chữa sai lầm được nữa!

Bao nhiêu thời gian đã trôi qua! Năm phút, ba mươi phút, hay cả một ngày dài?

Thế giới biến mất! – Ý nghĩ cuối cùng vụt qua đầu Danny.

Tất cả chúng chìm trong màu tối đen suốt cú rơi dài bất tận.

KÌ 15: TÁI SINH

Các vệt đen lướt ngang dọc ngoài cửa sổ. Những đỉnh thông nghiêng ngả. Các cành nhánh rắc rắc gãy, rơi xuống các bụi đỗ quỳên bên dưới. Không phải gió. Cuộc giao chiến dữ dội của những kẻ vô hình. Nhưng, San không chú tâm đến những điều ấy nữa. Mọi tranh giành, âm mưu hay hành động tàn bạo vốn rất hứng thú với cô đều trở nên vô nghĩa vào thời khắc này. Khi tất cả sa đà vào những việc vụn vặt, càng dễ dàng hơn cho cô thẳng tiến đến mục đích cuối cùng.

San thay bộ váy lấp lánh bằng bộ trang phục đơn giản, gọn ghẽ. Thậm chí cô vứt bỏ lại cái hoodie vừa xỏ tay vào, chỉ cần áo pullover mỏng có túi trước bụng là đủ. Cô không lạnh. Viễn cảnh sắp sửa làm chủ trọn vẹn chuỗi hạt thần thánh khiến máu trong mạch máu nóng rục lên.

Tay nắm chặt chiếc hộp gỗ dẹt, San bước vội vã trên hành lang. Ở căn phòng lớn đầu hồi, căn phòng bà nội Danny cửa không khép. Khi cô đi ngang qua, ngòai im bên chiếc bàn gương cổ kính, bà cụ đột ngột ngẩng đầu lên. Đôi mắt họ gặp nhau trong tích tắc. Thấu hiểu. Bà ta cũng chờ đợi chuỗi hạt hoàn thiện, suy nghĩ trong San cuồn lên. Không bước nữa, cô chạy trên cầu thang, đẩy cánh cửa mà ban nãy Danny đã mở, lao ra khỏi ngôi nhà.

Vài nhánh thông vẫn rơi lả tả. Các cụm lá đỗ quỳên dập nát. Những đóm hoa vừa hồng rục bung nở giờ đây chuyển sắc tím bầm, dần lịm tắt.

Cô gái xinh đẹp trừng trừng nhìn vào khoảng trống, mỗi khi các tán lá rạp xuống. Trong ánh sáng ban ngày, khi phơi bày bản chất hung bạo chân thật, những kẻ đến từ địa ngục thường chọn sự vô hình. Nhưng, thắng hoặc, họ vẫn mất kiểm soát, để lộ vài nét tướng mạo quen thuộc để mắt thường như San cũng có thể nhận ra.

Nhận ra, mà không ngạc nhiên. Vì đó là cuộc giao chiến giữa người quản gia áo đen với ác thần trẻ - cô bạn Da Nâu. Những kẻ gánh vác cùng một nhiệm vụ: bảo vệ Azoth.

Những kẻ điên rồ! – San nghĩ thầm. Cùng đến từ một nơi, rõ ràng người áo đen muốn ngăn cản sự hoàn thiện chuỗi hạt. Lẽ ra Khiết cũng phải theo đuổi cùng nhiệm vụ ấy, bởi nếu chuỗi hạt toàn vẹn, mà lại không thuộc về chúa tể địa ngục, thế giới bóng đêm sẽ bị xóa sổ. Nhưng Da Nâu đã đổi hướng bất ngờ. Thậm chí, cô bạn ấy còn hành động để giúp tiến trình đó đến nhanh. Trong cuộc giao tranh của những linh hồn tăm tối, chắc chắn sẽ có một người phải chết. Điều ấy quan trọng gì chứ, cô gái xinh đẹp cười khẩy, chạy xuống chân núi. Trong khi tất cả bị cuốn vào những hành động điên cuồng vì những động cơ vô nghĩa, chính ta, duy nhất ta, sẽ là người sở hữu chuỗi hạt quyền lực.

San đứng bên đường. Gió không ngừng thổi ở đoạn đường đèo. Nhưng mái

tóc xoắn đen thẫm bất động trên vai. Gương mặt cô vươn về phía trước, cánh mũi xanh tái phập phồng, con ngươi mở to. Dáng vẻ kiêu hãnh chỉ có ở một mảnh thú non trẻ rình mồi. Trong khi chờ chiếc xe nào đó chạy ngang đoạn đường này để xin quá giang, cô gái xinh đẹp mở chiếc hộp gỗ, bất kể sẽ có thêm một cái chết sẽ đến trong tầm ảnh hưởng của chuỗi hạt, bất kể cô biết rõ ai là người sẽ nhận cái chết đó. “Các người sẽ nhìn thấy gương mặt của mình! – San thì thảo với chuỗi hạt – Cô bạn Bình Nguyên sẽ về từ biển. Và ta sẽ ra biển, để đón hạt Azoth cuối cùng!”

Trên nền nhung đen, làn máu xanh bạc lóng lánh, loé lên như tia mắt tàn bạo khi chạm ánh sáng ngày.

Lời nguyên của Azoth một lần nữa hiệu lực: Khi nắp hộp bật mở không nguyên có, sẽ có một thể xác bị đầy đoạ hoặc một linh hồn bị mang đi.

Đó chính là thời khắc thân thể Danny đập mạnh xuống đáy hố thẳm.

Tảng đất cuối cùng rơi xuống, vụn vỡ, phủ kín mái tóc xoắn dài mềm mại, lấp đầy những ngón tay xanh xao xoè rộng trong nỗi đau đớn tột cùng.

Gió rầm rì luồn trong những bụi đỗ quyên.

Khiết mở hé mắt. Một lọn tóc ngắn bay nhẹ trước mắt. Cô đã trở lại hình dáng của người bình thường, không còn vô hình. Nhưng, cô cũng nhận ra mình không sao cựa quậy. Một phép thuật ghê rợn nào đó đã biến vài nhánh đỗ quyên mềm mại thành các mũi sắt nhọn, đâm xuyên qua thân thể ác thần trẻ. Khoang bụng. Lồng ngực. Cả hai cánh tay. Và vết đâm nặng nhất chéch mé cổ, chỉ cách khí quản hai centimetre. Từ các vết đâm, máu đang rỉ xuống, từng vệt mảnh, trườn theo nhánh lá, thấm vào những hạt đất đen mịn.

- Ta không cần giết mi, phải không? – Người áo đen đã thì thào ghé sát tai Da Nâu, khi giành phần thắng trong cuộc giao tranh – Cứ nằm đây, vài giờ nữa, khi Mặt Trời lên cao, mi sẽ hiện nguyên hình thôi. Các bạn mi thức dậy xuống vườn, sẽ phát hiện ra mi trong tình trạng này. Nhưng lúc đó thì mi đã chết rồi!

Thế là hết. Cuộc đời của một kẻ tái sinh như mình đã trôi qua như một chớp mắt. Da Nâu thăm nghĩ, nhắm mắt, không một lời đòi co với người áo đen. Cô cũng không oán trách người đã đẩy mình vào cái chết. Họ đã có một trận đấu công bằng. Ai mạnh hơn, tàn bạo hơn, thì phải thắng. Ở một lẽ nào đó, người áo đen đã làm đúng. Những kẻ sinh ra từ bóng tối phải thực hiện vai trò của chúng. Được tái sinh, được dự phần vào cuộc sống tươi đẹp, có lúc cô đã quên đi mình là ai. Rồi cô cũng nhận ra thân phận thật, đã nhúng tay vào tội ác, không nhiều đắn đo. Chỉ có điều, những ngày tháng cuối cùng, cô đã gạt bỏ sứ mệnh, để làm một số điều cô nghĩ là cần thiết. Những điều trái tim mách bảo...

Khiết vẫn nhắm mắt. Hơi thở mỏng dần. Nhưng, từ những nhánh rễ cắm sâu vào lòng đất, truyền lên cái nhánh lá đang đâm xuyên vào thân thể cô tiếng rên khe

khẽ, mơ hồ. Cô bỗng tỉnh táo. Danny... Danny... Danny... Người cô yêu thương. Cậu ấy đang bị chôn vùi trong lòng hố thẳm.

Cậu ấy chưa chết!

Ghi mạnh thân thể lúc này đã hiện nguyên hình, bằng tất cả nỗ lực, Khiết tự lôi mình ra khỏi trạng thái bất động. Cô cong người, nghiêng về bên phía trái tim. Các nhánh lá buột ra khỏi người cô, làm vết thương toác rộng hơn, đau hơn, máu ộc ra nhiều hơn. Nếu cô vào nhà, được các bạn băng bó và đưa đi cấp cứu, có lẽ vẫn còn kịp. Nhưng, hết thảy những điều ấy không làm cô bận tâm nữa.

Lết đến hõm đất đã lấp kín vừa nãy còn là hố thẳm, Da Nâu nằm úp mặt. Máu cô đang thấm xuống đất. Dòng máu xanh của ác thần. Thủy ngân chưa tinh luyện, nhưng cũng đủ để những hạt đất khi nó rơi xuống tan biến đi. Tan nhanh. Rất nhanh. Và lòng đất dâng lên, trả lại con người bị chôn vùi trở về mặt đất ánh sáng.

Đất dưới thân thể Khiết hồng đi. Cô lết qua bên cạnh. Hố thẳm ngay sát bên cô. Nhìn xuống, Danny đã hiện lên, khá gần.

- Danny, có nghe thấy gì không? – Da Nâu gọi khẽ.

Những ngón tay xanh xao cựa nhẹ. Khuôn đầu đang úp sấp hơi nhấc lên rồi lại gục xuống. Chừng như chàng trai vẫn không tin mình còn sống, hoặc cậu ấy quá đau và mệt. Da Nâu gượng nói to hơn:

- Danny, nhìn lên đi! Khiết đây!

Vẫn không có cử động nào. Nhoài người xuống hố, Da Nâu cố vươn cánh tay mà vẫn cách lưng Danny một sải. Cô hạ giọng, khẽ khàng:

- Cố lên, Danny! Bạn phải lên đây! Phải sống! Vì có người cần bạn lắm. Bình Nguyên ấy...

Tên Bình Nguyên vang lên, đánh thức Danny hiệu nghiệm. Cậu chậm chạp xoay hẳn người lại, mở hé mi mắt bám đầy đất. Da Nâu nở nụ cười nhợt nhạt, hạnh phúc và cũng đau đớn kì lạ:

- Đưa tay cho Khiết, mau!

Chàng trai nắm lấy bàn tay cô bạn, gượng nhồm dậy, đưa lên một cánh tay. Những đốt sống lưng đau điếng. Danny đổ ập xuống một lần nữa. Nhưng tay Khiết đã kịp nắm lấy bàn tay cậu. Giữ chặt. Những ngón tay Da Nâu run lẩy bẩy. Hơi ẩm đang nhạt dần. Tuy nhiên, bằng tất cả sức lực còn lại, thờ hốc lên, Khiết rùn người, kéo bật chàng trai lên khỏi miệng hố.

Hai người bạn nằm im cạnh nhau. Đất ẩm sau mưa lành lạnh dưới lưng. Ánh sáng ban mai đã tràn kín bầu trời, chiếu rọi hai gương mặt kiệt sức, nhưng bình thản. Chéch sau ngọn thông, ngôi sao cuối cùng vẫn nhấp nháy, nhưng đã mờ đi nhiều trong ánh sáng ngày.

Bàn tay Da Nâu đặt nhẹ trên tay Danny. Lần đầu tiên. Bàn tay cậu ấy bất động, không đáp lại. Nhưng có hề gì...

Khiết thở nhẹ. Máu đã cạn kiệt. Các vết thương trên cơ thể cô vượt quá ngưỡng đau, khiến cô không còn cảm thấy gì nhiều nữa. Chỉ có ánh sáng của bầu

trời như tia mắt cảm thương và gió như bàn tay vỗ về. Lùa vào phổi cô hương thơm nồng dịu của đất đai. Mùi nhựa thông hăng hắc mà tinh khiết. Cả những nhánh đỗ quyên quỳ ám tàn nhẫn giờ đây cũng trở về dáng vẻ hiên hoà. Quảng sáng quanh những đoá hoa như chiếc túi mỏng tang cất giữ mùi thơm ngọt nhẹ. Thật lạ lùng, vì sao khi không còn nhiều thời gian được hiện diện trong cuộc sống này nữa, người ta mới nhìn thấy những vẻ đẹp bé nhỏ? Và vì sao vào thời khắc của đứt lìa, người ta mới biết mình tha thiết được thương yêu?

Ừ, tình yêu. Giờ thì cô có thể gọi tên nó, trong ý nghĩ thoi thóp của mình.

Đó là khi cô nhìn thấy Danny trên lối đi có mái che, sửa lại áo khoác xộc xệch của Nhật. Cử chỉ quan tâm chăm sóc lạ lùng dường như không thể có ở một chàng trai kiêu hãnh như thế, nhưng là có thật. Rồi khi thẳng bé lớp dưới chạy đi, cậu ấy lại chìm vào trang sách đang đọc, không hề biết có đôi mắt đang lặng lẽ nhìn mình.

Chưa bao giờ cô nghĩ về tình yêu, hay đúng hơn, cô không dám nghĩ về nó. Sau này, hiểu rõ thân phận mình, và quan trọng hơn nữa, hiểu rõ cảm xúc lặng lẽ trong cô bạn Bình Nguyên, cô cần xác quyết tình cảm ấy là thứ không thể. Nhưng nó đã lao vào cô, như một mũi tên nghịch ngợm. Vì là một ác thần trẻ, cô phải đẩy bật nó ra khỏi trái tim mình. Nhưng nó vẫn ở đấy, ẩn náu.

Thật hạnh phúc khi được làm người, dù chỉ là người tái sinh. Bởi chỉ có làm người, ta mới biết có một tình cảm lạ thường đến vậy, sâu sắc đến vậy, và mạnh đến mức gột đi phần ác trong ta, biến ta từ kẻ mục ruỗng thành một con người khác. Điều đẹp nhất của tình yêu là nó chỉ bắt đầu từ tự do. Chính ta, chứ chẳng ai khác, là người chọn nhận nó, chọn trao tặng nó. Ngay cả khi ta không được đáp trả, bởi người ta chọn để yêu thương không yêu thương ta, thì ta vẫn được phép lặng lẽ yêu thương, biến tình yêu thành hành động ít ngẫu nhiên nhất. Khi ta có tình yêu, ta đã mạnh hơn mong muốn của người áo đen, ta đã sống thêm được vài thời khắc nữa... Để bình yên chạm vào tay cậu ấy. Lần đầu tiên và cũng là lần cuối trong đời...

Những ngón tay yếu ớt rời khỏi tay Danny, chạm vào vết thương trên lồng ngực trái. Hạt máu cuối cùng dính vào ngón tay. Da Nâu đưa đến gần mắt. Màu xanh đã biến thành màu đỏ.

Thế là đủ!

Cô nhắm mắt lại. Hơi thở cuối cùng rời đi.

Đau đớn chấm dứt.

Đôi chân cô, lồng ngực cô, cánh tay cô, mái tóc cô, và gương mặt ngộ nghĩnh luôn mỉm cười dần dần co cứng lại. Trong chớp mắt, tất cả tan ra, lẫn vào lớp đất mịn nhỏ bên gốc những cây đỗ quyên.

Đó cũng là lúc Danny cựa nhẹ. Một nguồn năng lượng bí ẩn truyền gửi cho cậu, chữa lành những vết đau mà cú rơi gây ra.

Người chạy xe thò giữ tốc độ 50km/h. Mặt Trời đã lên lưng lửng chân trời. Hôm nay có thể sẽ là một ngày ấm nóng. San sốt ruột dõi tầm mắt về phía biển. Hơi mưa và sương sớm đang tan dần. Nỗi lo cồn lên trong đầu cô gái xinh đẹp: khi sương tan hẳn, là khi Bình Nguyên đã an toàn vào đất liền. Nếu cô không bắt kịp kẻ giữ hạt Azoth quan trọng nhất, thì...

- Ông cho xe chạy nhanh hơn được không! – Cô hối thúc người cầm lái.

Không nói gì, ông ta tăng ga. Gió quất vào mặt họ như những sợi roi.

- Nhanh nữa! – San bỗng nín lặng khi chợt nhận ra có một vết mờ hiện ra trong làn không khí trên biển.

Một thứ gì đó giống như các cột buồm. Những cánh buồm. Không phải ảnh ảo. Nhưng con tàu ấy cũng không hiện hình rõ ràng. Cô bấu chặt tay vào eo lưng người xe thò để không ngã văng khỏi yên xe cũ cứng quèo mỗi khi nó ngoặt gấp. Ông ta vẫn chăm chú vào con đường ngoằn ngoèo ven biển, sẽ không nhìn thấy hình ảnh mà cô nhìn thấy, San tự nhủ. Vài chiếc xe tải ngược chiều từ cao nguyên xuống vùng duyên hải, vẫn mở đèn pha. Ánh đèn loá mắt nhưng chiếc xe thò vẫn không đảo tay lái.

- Nhanh hơn nữa, được không? – San vẫn không hài lòng, gần như hét lên – Tôi sẽ trả nhiều tiền hơn mức ông đề nghị!

Bỗng, người đàn ông ngoảnh lại. Vang lên giọng nói không hề xa lạ:

- Cô nghĩ ta không muốn ra vịnh biển ngay tức khắc ư? Điều cô mong muốn, cũng là điều ta mong muốn!

Lớp áo khoác vải dù nhàu nhĩ của ông ta thoáng chốc chuyển màu. Bàn tay San đang bám chặt vào eo lưng ông ta như vịn vào hư không. Lúc này San mới nhận ra, trong cả hai chiếc kính chiếu hậu, chỉ phản chiếu gương mặt hoảng hốt của chính cô. Những muốn bắn ra khỏi yên xe, nhưng cô đã bị dán chắc sau người cầm lái. Gương mặt của vị quản gia áo đen hiện nguyên hình, với những vết bầm tím và trầy trụa trên làn da bờm mướt. San sợ phát điên, và cả giận dữ:

- Ông biến hình, bám theo tôi để tranh đoạt chuỗi hạt sao?

- Cô nói như thể nó thuộc về cô vậy! – Người áo đen châm biếm.

- Nó là của tôi! Của tôi! – San rít lên – Dù ông có nói gì, làm gì, thì cũng không lấy được nó khỏi tay tôi đâu!

- Đúng, chuỗi hạt không thuộc về ta. Vì chuỗi hạt Azoth phải thuộc về một nơi dành riêng – rộng lớn và thiêng liêng. Cho nên cô cứ yên trí đi. Ta sẽ đi cùng cô đến vịnh biển, không sây sát. Ta đến đó, bởi ta có một việc phải thực hiện.

- Ông sẽ không cướp chuỗi hạt của tôi chứ? – Vẫn chưa hết ngờ vực, San siết mạnh chiếc hộp gỗ trong tay.

- Không! – Hơi thở ẩm mốc phả về phía sau.

Vịnh biển đã rất gần. Con tàu cổ xưa lúc này đã hiện rõ trên mặt nước, từng đường nét, hơi nghiêng về một bên, nhưng vẫn lừng lững tiến gần vào bờ, trả Bình

Nguyên về với cõi sống. Tim San đập thành thịch. Cô những muốn cười phá lên cho thoả cảm giác phấn khích cuồng điên, rồi lại lặng đi vì hồi hộp.

Chiếc xe thô hơi lão đảo khi rời mặt đường nhựa, đổ dốc chạy xuống lớp cát ven biển. Đến những mỏm đá đen nối tiếp, người áo đen cho xe dừng lại. Cô gái xinh đẹp hấp tấp chạy ào ra mí nước, leo lên mỏm đá cao nhất. Sóng nhẹ, các dải bọt trắng êm ả dội vào rồi kéo đi, như dệt một tấm vải nối liền mỏm đá và con tàu cách đây non chừng trăm mét. Gương mặt khắc đầu mũi tàu hướng thẳng về phía San. Các lọn tóc xoăn như sóng biển đã mờ đường nét nhưng hốc mắt rỗng và nụ cười mỉm bí hiểm thì không thể lảng tránh. Cô gái xinh đẹp chợt rùng mình nhận ra vẻ quen thuộc của gương mặt trôi dạt. Rất quen, mà không thể nhớ ở đâu. Trong đám đông những người từng gặp? Trong một quyển sách? Trong một giấc mơ? Kí ức bị đánh thức, nhưng không đưa ra chỉ dẫn nào cả.

Không như San nghĩ, con tàu không cập vào bờ. Nó đã dừng lại, đứng trên mặt nước, như một thủy thủ già sau bao nhiêu năm lênh đênh trên các đại dương đã quên đi niềm ước mong được trở về đất mẹ. Nó cứ đứng im đấy, một vật thể đau đớn, vừa thèm khát gần bó, vừa sợ hãi giữ chặt sự xa cách với dải đất liền. Và, như một nhân chứng tình cờ lặng lẽ, quãng Mặt Trời cứ chậm rãi lên cao sau các cột buồm.

Một ô kính bên hông tàu hé mở rồi nhấc hẳn lên. Trong luồng sáng xanh vert, bóng người nhỏ bé trong màu váy hồng tro hiện ra. Bình Nguyên theo dải cầu ánh sáng càng tiến vào gần bờ, thì hình ảnh con tàu gỗ càng rung nhoè. Mặt Trời chạm đỉnh cao nhất của cột buồm, là lúc con tàu nhẹ nhàng tan biến thành làn khói mỏng lan toả trên mặt nước. Chấp nhẹ trước ngực giữ hạt Azoth trong bàn tay, Nguyên ngoảnh nhìn con tàu lần cuối, đôi mắt hoen ướt trong nụ cười vĩnh biệt.

Rõ ràng, cô bạn xinh đẹp không phải là người Bình Nguyên trông đợi gặp mặt khi đặt chân lên đất liền. Nhưng cô vẫn không có phản ứng gì mạnh khi bàn tay khô lạnh của San giữ chặt đôi vai cô, nửa van xin, nửa ra lệnh:

- Đưa cho tớ hạt Azoth cuối cùng!

- Không! – Nguyên cương quyết – Cậu không phải là người được quyền giữ chuỗi hạt.

- Đừng nói nhiều. Đưa đây! – Ngón tay San bấu mạnh vào vai cô gái nhỏ, gây đau đớn, để hai bàn tay đan chặt vào nhau trước ngực phải buông ra – Tớ đang giữ chuỗi hạt của cậu. Nếu cậu chống cự, thì chuỗi hạt trong hộp gỗ sẽ bị phá huỷ!

- Không! – Nguyên nhắc lại. Cô rùn vai, nghiêng người qua bên để tránh San. Cách không xa, người quản gia quan sát hai cô gái, không nói một lời.

San để cho cô gái nhỏ đi sụt qua mình mấy bước, rồi mới lên tiếng, nhấn mạnh từng từ:

- Thôi được. Cứ giữ lấy hạt Azoth đó, nếu cậu khẳng khẳng muốn thế. Người trả giá sẽ không phải tớ, cũng không phải cậu, mà là một kẻ khác!

- Ai? – Cô gái nhỏ dừng sững, khó nhọc quay đầu lại.

- Danny! – San nhếch môi cười, chậm rãi, hát cầm về phía người áo đen bên chiếc xe máy. Một âm mưu loé lên trong đầu cô – Cậu ấy đã bị ông ta hút xuống hố thẳm vào vùi chôn dưới lớp đất sâu. Đưa cho tớ thứ cậu đang nắm trong tay, để tớ hoàn thiện chuỗi hạt. Tớ sẽ đưa nó cho bà nội Danny. Có sức mạnh thần thánh, bà cụ ấy sẽ biết cách nhanh nhất cứu mạng sống cháu trai mình!

Bình Nguyên đứng lặng, nhìn trừng trừng gương mặt rực lên vẻ đắc thắng tham lam của người đối diện. Có bao nhiêu phần trăm sự thật trong những lời nói ấy, cô không biết. Nhưng cô biết những gì mình đã trải qua, những mất mát mà bao người thân thương đã phải gánh đỡ, để cô có được hạt Azoth cuối cùng này. Làm sao cô có thể từ bỏ nó đơn giản như vậy được?

Một cách chậm rãi, San cho tay vào túi áo pullover, rút ra chiếc hộp gỗ dẹt, thản nhiên làm động tác sắp bật mở nắp. Cô gái nhỏ rung mình. Chuỗi hạt mang trong nó một quy luật lớn lao mà cũng thật khắc nghiệt: Trí tuệ tối thượng, mà Azoth là một biểu trưng, soi sáng cho ta về vũ trụ và con người cũng như ý nghĩa cuộc sống. Trí tuệ ấy không bao giờ đến với ai dễ dàng. Phải đánh đổi. Bằng thời gian. Bằng nỗi đau đớn. Và không hiếm khi, bằng cả cái chết. Thường, người ta phải đánh đổi thời gian, trải nghiệm sống để tiếp cận quyền lực ấy. Nhưng vẫn không ít kẻ muốn đi đường tắt. Như cô bạn xinh đẹp với vẻ mặt thách thức lúc này đây.

- Cậu không có nhiều thời gian đâu! – San nhắc.

Người áo đen đã bước đến gần hai cô gái. Như xác nhận những lời của San về việc Danny nguy khốn là sự thật, hoặc như gợi nhắc một thông điệp thẳm sâu nào đấy, ông ta nói khẽ:

- Hãy tự mình chọn lựa, Nguyên! Hoặc Azoth. Hoặc mạng sống của Danny!

Những ý nghĩ hỗn loạn tìm về đúng chỗ. Lời của linh hồn mẹ phút cuối vang lên trong Nguyên: *Hãy suy nghĩ về ý nghĩa đích thực của sự “hoàn thiện”, Nguyên nhé. Tự con phải tìm ra. Không ai mách bảo cho con được. Lắng nghe trái tim mình, con gái bé bỏng của mẹ. Hãy lắng nghe trái tim mình...*

Lắng nghe trái tim mình

Hạt Azoth quan trọng nhất nằm trong tường thành trang trại. Azoth còn có thể là con người. Đó chính là ngầm ý mà người quản gia áo đen từng muốn nói với Nguyên, khi hé lộ về bí ẩn chuỗi hạt.

Đúng khi cô gái nhỏ quyết định, chìa hai tay về trước, để San lấy đi hạt Azoth, thì cô bạn xinh đẹp đã xô bật cô ngã xuống cát, giằng mạnh một bên tay Bình Nguyên.

Đôi lòng tay bung mở.

Gương mặt của chuỗi Azoth bay lơ lửng, sáng loá bờ biển, át đi cả ánh Mặt Trời.

San điên cuồng lao người theo vầng hào quang ấy. Nhưng, chỉ có nửa thân người cô chồm về phía trước. Đôi chân cô đã đông cứng. Rồi cô nhận ra mình đang thấp, thấp hơn. Cát. Cô không lún xuống cát. Mà thân thể cô đang biến thành cát.

Cát khô, lụn chảy. Bàn chân, đầu gối, lên cao dần...

“Cứu!” – San hoảng hốt rú lên.

Giờ, cô đã hiểu ý nghĩa lời của Khiết – lời nguyên của một ác thần – cái lúc Da Nâu đưa tay cho cô bên hố thẳm. *Cậu sẽ có một kết thúc ghê rợn nhất. Và người gây ra cái kết thúc ấy cho cậu, không ai khác, ngoài cậu!*

Ngón tay San buông rời khỏi hộp gỗ. Nhẹ nhàng và bình thản, người áo đen cúi xuống, nhặt lấy chiếc hộp ngay trên lớp cát khô, khi thân thể cô gái xinh đẹp đã hoá cát tới tận khuỷu tay. Rồi cánh tay dài cần khô của ông ta vươn về phía trước, nắm lấy hạt Azoth đang bay lơ lửng.

- Cứu, xin hãy cứu tôi! – Khuôn đầu xinh đẹp trên bờ cát cuồng loạn gào lên.

Trong chớp mắt, nắp gỗ bật mở. Hạt Azoth cuối cùng trở về đúng vị trí cầu mình. Chuỗi hạt hoàn thiện rực sáng trên tay sứ giả bóng đêm. Ông ta mỉm cười, nhìn thẳng vào khuôn mặt cô gái bé bỏng đang chết lặng vì cảnh tượng ghê rợn. Giọng nói Bình Nguyên khiến ông ta giật mình. Giật mình hơn nữa là lời đề nghị của cô:

- Xin cứu bạn ấy, vì ông đã có chuỗi hạt thân thánh rồi!

- Người không ân hận vì lòng từ tâm chứ! – Sứ giả bóng đêm lạnh băng – Đừng quên, bên dưới bộ mặt xinh đẹp, đây là kẻ tàn nhẫn.

- Hãy cứu bạn ấy, làm ơn! – Bình Nguyên thì thầm lặp lại.

Chuỗi hạt đưa về phía trước, hạ thấp xuống. Ánh sáng xanh chiếu trên lớp cát tan ra từ thân thể San. Những tinh thể cát vô số thắm sáng, hoá lỏng, tản mát, hội tụ, và định hình. Vẫn không rời mắt khỏi Bình Nguyên, sứ giả áo đen chậm rãi:

- Tất cả tiến trình tái tạo người đang thấy theo đúng giao ước từ ngàn xưa: hình ảnh của con người chính là hình ảnh của Azoth, của Một, của Vũ trụ. Tất cả mọi người đều có sức mạnh như nhau, sức mạnh bên trong – Sức mạnh của chuỗi hạt Azoth. Chuỗi hạt ta đang cầm trong tay chỉ là một biểu trưng mà thôi. Giờ đây, ta sẽ mang chuỗi hạt trở về nơi thiêng liêng – nơi trời và đất là Một, nơi tồn tại của sự hoàn thiện! Còn người cũng về đi, với những người thương yêu người. Về ngôi trường cũ giờ đây đã trở lại bình yên, không còn nữa quá khứ ám ảnh. Mi biết sẽ sống tiếp ra sao rồi chứ?

Bình Nguyên gật nhẹ, cúi nhìn cô bạn xinh đẹp đã trở về hình dáng con người. Trước khi biến mất vào làn nước biển, sứ giả chỉ một ngón tay về San, cất lời nguyên cuối cùng:

- Mi đã được cứu sống. Nhưng người như mi không thể không nhận trừng phạt: Suốt đời này, mi không thể có tình yêu từ bất kì ai. Với gương mặt xinh đẹp kia, với óc thông minh kia, mi sẽ có những thứ mi thèm khát, trừ chuỗi hạt Azoth thông tuệ và bình an trong chính trái tim mi!

Cô gái xinh đẹp đã ngồi lên trên bờ cát. Chưa nguôi sợ hãi, San vui mặt vào lòng bàn tay, lảng tránh nguồn sáng chuỗi hạt và Mặt Trời. Ngón tay run rẩy cảm nhận một khuôn mặt thô cứng như gỗ. Khuôn mặt thân thuộc của cô, cũng là gương

mặt phù điêu con tàu vĩnh viễn lang thang trong vùng nước bóng tối vắng lặng, quanh hiu.

Trên đôi chân trần, Bình Nguyên rời khỏi bờ biển. Cô bước lên mặt đường trải nhựa, một mình. Mặt Trời buổi sáng đã kịp làm cho lớp nhựa trải ấm lên. Vài chiếc xe tải chạy cùng chiều nhẩn cói, như hỏi xem cô gái nhỏ có muốn quá giang không. Bình Nguyên lắc khẽ, ra dấu cảm ơn, mỉm cười. Làm sao chung quanh biết được cô hạnh phúc như thế nào khi được bước đi, tiếp xúc với đất đai vững chãi thế này. Ấm áp vô cùng, trên làn da và mái tóc, trong cả lòng mình.

Ý nghĩ về Danny khiến trái tim cô đập mạnh hơn, nhịp chân rảo nhanh hơn. Thật lạ lùng khi biết một điều giản dị, rằng ở nơi nào đó trên mặt đất này, có một người đang chờ đợi ta. Chờ đợi, với tất cả yêu thương.

Bình Nguyên bước lên con dốc dài, thắm mệt. Cô đã đi bộ gần một giờ. Bên kia dốc, một người cũng đang đi lên. Mái tóc rũ trên vai cậu còn vương những mảnh lá. Trong tay cậu, chiếc kính hổ phách vẹn nguyên.

Danny chạm bàn tay vào mái tóc mềm nhẹ của cô gái nhỏ, khi họ gặp nhau trên đỉnh dốc. Cậu lên tiếng, giản dị, như chưa từng có sự ngăn cách nào xen vào giữa họ:

- Để Danny công Nguyên về. Chân Nguyên trầy xước hết rồi kìa!

Vòng nhẹ tay quanh cổ người thương yêu, cô gái nhỏ tựa đầu lên vai cậu. Tin cậy. Yên bình. Cảm giác đẹp đẽ đến ứa nước mắt sau hành trình lạ lùng. Trên triền núi, những tán thông cao vút ngả bóng mát xuống con đường lấp lánh ánh nắng. Và từ biển xa, những đôi mắt vô hình vẫn dõi theo bóng đôi trẻ cõng nhau trên đoạn đường đèo.

Một hạt nước mắt Nguyên rơi xuống tóc Danny. Ròn lên làn gió nhẹ. Bụi đất nâu vương quanh chàng trai lúc này tản mát bay đi, như một linh hồn trù mẩn vô hình, không ai biết.

Phan Hồn Nhiên